

அன்சாரி நினைவுத் தொடர்

கிலாஃபா, ஹிஜாஸ் மற்றும் சலூதி-வஹாபி தேசிய அரசு

இம்ரான் N. ஹுஸைன்

மஸ்ஜித் தாருல் குர்ஆன், லாங் தீவு, நியூயார்க்

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே உரியது

முதன்முதலில் 1996 இல் வெளியிடப்பட்டது

மஸ்ஜித் தாருல் குர்ஆன்,

1514 கிழக்கு முன்றாம் அவென்யூ,

பேஷோர், நியூயார்க் 11760

அமெரிக்கா

Email: inhosein@hotmail.com

Web: <http://imranhosein.org>

என் அன்பார்ந்த சகோதரர் நியூயார்க் முஸ்லிம்
மையத்தின் ஆபித் சித்திக் அவர்களுக்கு
அர்ப்பணிக்கப்பட்டது

பொருளடக்கம்

முன்னுரை		Page
முன்னுரை		5
அறிமுகம்		7
அத்தியாயம் 1	பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரமும் கிலாஃபாவின் மீதான தாக்குதலும்.	14
அத்தியாயம் 2	உதுமானிய கிலாஃபாவின் சரிவு மற்றும் சலூதி-வஹாபி தேசிய-அரசின் எழுச்சி.	27
	➤ முதலாம் உலகப் போர் மற்றும் உதுமானிய கிலாஃபாவின் வீழ்ச்சி.	27
	➤ துருக்கிய தேசியவாதிகள் மற்றும் கிலாஃபா.	29
	➤ உதுமானிய கிலாஃபாவின் வீழ்ச்சிக்கு அல்-அசார் பல்கலைக்கழகத்தின் பதில்.	31
அத்தியாயம் 3	கிலாஃபா மாநாடு, கெய்ரோ. மே 1926.	34
அத்தியாயம் 4	கிலாஃபாவிற்கு மாற்றாக சலூதி-வஹாபி உருவாதல் - உலக முஸ்லீம் மாநாடு, மக்கா. ஜூன்-ஜூலை 1926.	49
அத்தியாயம் 5	புனித இஸ்லாத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு முயற்சி: உலக இஸ்லாமிய மாநாடு. ஜெருசலேம். டிசம்பர் 1931.	61
முடிவுரை		70
ஆசிரியர் பற்றி		72
குறிப்புகள்		74

முன்னுரை

இது எனது ஆசிரியரும் அருள்நிறைந்த நினைவகத்தின் ஷேக் மௌலானா டாக்டர் முஹம்மது ஃபத்லுர் ரஹ்மான் அன்சாரி (1914 - 1974) அவர்கள் நினைவாக வெளியிடப்பட்ட அன்சாரி நினைவுத் தொடரின் மூன்றாவது வெளியீடாகும். முந்தைய இரண்டு வெளியீடுகள்: “குர்ஆனின் பார்வையில் இப்ராஹிமின் மதமும் இஸ்ரேல் அரசும்” மற்றும் “இஸ்லாத்தில் ரிபா தடைசெய்யப்படுவதன் முக்கியத்துவம்” ஆகும்.

நான் ஜெனீவாவிலுள்ள சர்வதேச பட்டதாரி ஆய்வுக் கழகத்தின் சர்வதேச உறவுகளில் முனைவர் பட்டம் பெற்றிருந்தவேளையில், ஜெனீவாவின் பலாய்ஸ் டெஸ் நேஷனில் உள்ள ஐக்கிய நாடுகளின் நூலகத்தில் 1975-1979 ஆண்டுகளில் இந்த புத்தகத்திற்கான ஆராய்ச்சிப் பணிகள் அதிகம் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இன்றைய முஸ்லீம் உலகில் போஸ்னியா, காஷ்மீர், அல்ஜீரியா, பாலஸ்தீனம், செச்சன்யா போன்ற நாடுகளில் உள்ள அப்பாவி முஸ்லிம்கள் கற்பனைக்கும் எட்டாத துன்பத்தை ஏற்படுத்தும் இரத்தக்களரி மோதல்களுடன் வேகமாக மோசமடைந்து வரும் சூழ்நிலையை நாம் அனுபவித்து வருகிறோம். இதற்கு முன்னர் போஸ்னியாவில் ஐம்பதாயிரம் முஸ்லீம் பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டுள்ளனர், போஸ்னியாவிலுள்ள ஒரு முஸ்லீம் தந்தையின் விதையுறுப்பைக் கடித்துத் துப்ப வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்த ஒரு மகனைப் பற்றிய திகிலூட்டும் கதைகளும் உண்டு. அமெரிக்காவில் ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கண்தெரியாத அப்பாவி முஸ்லீம் ஷேக் உமர் அப்துல் ரஹ்மான் பற்றியும் (எகிப்தை ஆட்சி செய்யும் மேற்கு மதச்சார்பற்ற ஆட்சிக்கு அவர் பெரும் அச்சுறுத்தலாக இருந்ததால்) சிறையில் அவர் ஒரு பார்வையாளர் இருக்கும்போதெல்லாம் சிறைக் காவலர்களால் பாலியல் ரீதியாக அவமானப்படுத்தப்படுவார்.

முஸ்லிம்கள் தங்கள் இயலாமையின் காரணங்களை தீவிரமாகப் பார்ப்பதற்கு இது சரியான தருணமாக அமைந்திருக்கலாம் என்றும் இந்த வேலை முஸ்லீம் பொதுமக்களை சென்றடைய வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது என்றும் நான் இப்போது நம்புகிறேன். இதன் விளைவாக, அவர்கள் இந்த வேலையை தீவிரமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம் மற்றும் உலமாக்களிடமிருந்தும், அவர்கள் ஆதரிக்கும் அரசாங்கங்களிடமிருந்தும், முஸ்லிம் சமூகமெங்கும் எதிர்பார்க்கப்படும் எதிர்ப்புக்களையும் அகற்றலாம்!

சத்தியத்திற்கான இந்த கனிவான முயற்சியை அல்லாஹ் ஏற்றுக்கொண்டு பொருந்திக்கொள்ள வேண்டுமென நான் அவனிடம் பிரார்த்திக்கிறேன். மேலும் இஸ்லாமிய கிலாஃபாவை அழிப்பதிலும், ஹரமையும் ஹரிஜானையும் கட்டுப்படுத்துவதிலும் சவூதி-வஹாபி ஆட்சி ஒரு தீவிரமான பங்கைக் கொண்டிருந்தது என்பதற்கும், அதன் பின்னர் உம்மத்துகளின் அதிகாரத்தை மறுசீரமைப்பதற்கு அது ஒரு தடையாக அமைந்திருக்கிறது என்பதனை முஸ்லிம்கள் புரிந்துணரட்டுமாக அமீன்!

I. N. H.

மஸ்ஜித் தார் அல்-குர்ஆன்,

நவம்பர் 1996. ஜுமாடி அல்-தானி 1417

ஹிஜாஸ் மற்றும் சவூதி- வஹாபி தேசிய-அரசில்

கிலாஃபாவின் ஆட்சியை நிறுவுதல்

அறிமுகம்

இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் இன்றியமையாத அடிப்படை கொள்கைகளில் ஒன்று, மக்கள் அனைவரும் அல்லாஹ்வை ஒரே இறைவனாக (அல்-மாலிக்) அங்கீகரிக்கும்போது, அரசும் அதன் அனைத்து ஆட்சி அதிகாரங்களும் அல்லாஹ்வின் உயரிய அதிகாரத்திற்கும், உயரிய சட்டத்திற்கும் மட்டுமே அடிபணிந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும். அல்லாஹ்வையன்றி மனிதர்களின் அரசாட்சியை அங்கீகரிப்போமேயானால், அதுவே மதச்சார்பின்மையின் சாராம்சமாக இருந்தாலும் கூட, இஸ்லாம் அத்தகையவற்றை விரிவு (இறை மறுப்பு) என்று கூறுகிறது, அதுவே மிகப்பெரிய பாவமானதாகும்.

இன்று உலகம் முழுவதும் நவீன மதச்சார்பற்ற அரசே உலகளவில் இறையாண்மையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் அதிகாரம் உச்சமாகவும், அதன் சட்டமாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, இன்று உலகம் முழுவதும் மனிதகுலம் ஒரு உலகளாவிய அரசியல் விரிவுகால் (இறை மறுப்பால்) ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உண்மையில், இப்போது நாம் தஜ்ஜாலின் யுகத்தில் வாழ்கின்ற ஒரு முக்கிய அறிகுறியாகும், அவன் ஒரு பொய்யான மஸியா அல்லது கிறிஸ்துவக்கு எதிரானவனாவான், அவன் மனிதகுலத்தை ஏமாற்றி அல்லாஹ்வையன்றி மற்றவைகளை வழிபட செய்கிறான். தஜ்ஜால், இன்றைய உலக ஒழுங்கினை மறைவாக இருந்து இயக்குபவன், அதாவது அவர்களில் (யஃஜூஜ் மஃஜூஜ்) ஒவ்வொரு 1000 பேரிலும் 999 பேர் நரக நெருப்பில் நுழைவார்கள் என்று ஹதீஸ் அறிவிக்கிறது. ஆனால் முஸ்லிம்களோ அதைப்பற்றிய விழிப்புணர்வில்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

முஸ்லிம்கள் அல்லாஹ்வை இறைவன் என்று அங்கீகரித்ததால், அவர்கள் ஒருபோதும் அரசியலமைப்பு, பாராளுமன்றம், உச்ச நீதிமன்றம், அரசு போன்றவற்றை இறையாண்மையாக அங்கீகரிக்கவில்லை.

அல்லாஹ்வின் இறையாண்மை இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் மேலதிகாரத்தையும் குறிப்பாக புனித சட்டம் அதாவது ஷரீஆவையும் குறிக்கிறது. கிலாஃபாவின் ஆட்சி இஸ்லாத்தின் மேலதிகாரத்தை அரசு மற்றும் பொது வாழ்வின் மீது குறிக்கிறது. அமீர் அல்லது இமாம் என்று அழைக்கப்பட்ட கலீஃபா, ஜமாஅத் என்ற முஸ்லிம் சமூகத்தின் தலைவராக இருந்தார். முஸ்லிம்கள் பைஅத் (உறுதி மொழிதல்) மூலம் அவருக்கு விசுவாசத்தை உறுதியளித்தனர். அந்த ஜமாஅத் (இஸ்லாமிய கூட்டமைப்பு) அமைந்திருந்த பகுதி தாருல்-இஸ்லாம் என்று பெயரிடப்பட்டது. அந்த பிராந்தியத்தில் அல்லாஹ்வின் புனித சட்டத்தை அமல்படுத்துவதற்கான சுதந்திரமும், அதிகாரமும் அமீருக்கு இருந்ததால் அது அவ்வாறு பெயரிடப்பட்டது.

தெய்வீக இறையாண்மையை அங்கீகரிப்பதில் யூரோ-கிறிஸ்தவ நாகரிகமும் நிறுவப்பட்டது. இருப்பினும், அந்த நாகரிகத்தில், பூமியில் கடவுளின் பிரதிநிதியாக திருச்சபைதான் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, இதனால் அந்த அரசு திருச்சபைக்கு அடிபணிந்தது. ஆனால் இது ஐரோப்பிய மதத்திற்கும் அரசுக்கும் இடையிலான மோதலை சந்தித்தது, இதன் விளைவாக திருச்சபை தோல்வியை கண்டது. இதன் விளைவாக, நாகரிகத்தின் அஸ்திவாரங்களில் ஒரு புரட்சிகர மாற்றத்தை ஐரோப்பா அனுபவித்தது, அரசும் அரசியலும் மதச்சார்பற்றதாக மாறியது. இந்த மோதலின் இறுதி அத்தியாயமே ஐரோப்பிய மதத்தின் தலைவிதியை மூடிமறைத்து, அடிப்படையில் கடவுளற்ற நாகரிகத்தை கொண்டுவந்த அமெரிக்க, பிரஞ்சு மற்றும் போல்ஷ்விக்கின் புரட்சிகள் ஆகும். தனிநபர் மற்றும் குழு வழிபாட்டுக்காக மதத்தின் கொள்கையே குறைக்கப்பட்டது, மேலும் போப் மற்றும் யூரோ-கிறித்துவம் ஆகியவை அரசின் செயல்பாடுகளிலிருந்து நீக்கப்பட்டன. ஒரு கட்டத்தில் இறைவழிபாட்டையே நிராகரித்துவிட்டனர். அதற்கு பதிலாக இறையாண்மையை சொந்தம் கொண்டாடிய மக்கள்தான், அந்த இறையாண்மையை ஒரு மாநிலத்தின் புதிய மதச்சார்பற்ற வடிவத்தில் வைத்திருந்தனர். ஐரோப்பாவுக்கு அது மதச்சார்பின்மை. ஆனால் இஸ்லாத்தைப் பொறுத்தவரை, அது ஷிர்க், எல்லா பாவங்களிலும் மிகப்பெரியது!

நபி தாலூத் மற்றும் சுலைமான் (அவர்கள் இருவர் மீதும் அல்லாஹ்வின் சாந்தி நிலவட்டுமாக) அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு அரசின் புனித கொள்கையின் இந்த அழிவுக்கு எதிராக ஐரோப்பியமல்லாத கிறிஸ்தவம் ஒரு பெரிய போராட்டத்தை முன்வைக்கவில்லை என்பது விந்தையானது.

மதச்சார்பற்ற அரசு மற்றும் கடவுளற்ற சமூகத்தின் புதிய ஐரோப்பிய கொள்கைக்குப் பிறகு, கடவுளற்ற ஐரோப்பிய நாகரிகம் முழு உலகையும் மாற்றுவதற்காக ஒரு சிலுவைப் போரை நடத்தியது. உலகின் பிற பகுதிகள் காலனித்துவமயமாக்கப்பட்டன அதன் அத்தியாவசிய சுதந்திரங்களும் பறிக்கப்பட்டன. எனவே ஐரோப்பியமல்லாத உலகமும் இறுதியில் மதச்சார்பற்றதாகி, கடவுளற்ற சமூகமாக வேகமாக மாற்றப்பட்டு வந்தது. இதில் இஸ்லாமிய சமூகமும் அடங்கும். உண்மையில் இஸ்லாமிய சமூகம்தான் கடவுளற்ற ஐரோப்பிய நாகரிகத்திற்கு முக்கிய இலக்காக இருந்தது.

பொது வாழ்வில் மதச்சார்பின்மையுடன் இஸ்லாமிய சமூகம் ஒரு கடவுளற்ற சமுதாயமாக மாற்றும் செயல்முறை தொடங்கியது. அதற்கு உதுமானிய பேரரசு இலக்காக இருந்தது. அதை அழிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால், கிலாஃபா முஸ்லிம்களின் ஒற்றுமைக்கான ஒரு சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாக இருந்ததால் அதை அழிக்க முடியவில்லை. இதனால் அவர்கள் கிலாஃபாவை அழிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இதனால் முதல் உலகப்போரில் உதுமானிய பேரரசு அழிக்கப்பட்டு துருக்கி மதச்சார்பற்ற நாடாக உருவெடுத்தது, மதச்சார்பற்ற மேற்கத்திய மயமாக்கப்பட்ட துருக்கிய தேசியவாதிகளால் அரசாங்கமும் அமைக்கப்பட்டது, அவர்கள் யூதர்களுடன் கைகோர்த்து பணியாற்றினர். அவர்கள் முதலில் கிலாஃபாவின் ஆட்சியை போப்பிற்கு ஒத்த ஆட்சியாக மாற்றி பின்னர் முற்றிலுமாக ஒழித்தனர், ஆனால் அரசின் மீதான இஸ்லாத்தின் மேலாதிக்கத்தை நிராகரிப்பதில் அப்துல் அஜீஸ் இப்னு சலூத்தின் ஆட்சியின் கீழிருந்த ஹிஜாஸ், முஸ்தஃபா கமால் (துருக்கின் தந்தை) உடன் இணைந்தபோது, இஸ்லாமிய சமூகத்தில் மதச்சார்பின்மை செயல்முறை முத்திரையிடப்பட்டது, எனவே இஸ்லாத்தின் இதய நிலமான

அரேபியாவும் அரசின் மதச்சார்பற்ற கொள்கையை தழுவினது, சவூதி அரேபிய அரசு தோன்றியவுடன் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட தாருல்-இஸ்லாம் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டது.

ஹிஜாஸ் தாருல்-இஸ்லாமாக இருந்தபோது, ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் அதன் எல்லைக்குள் நுழைய உரிமை இருந்தது, - அவர்களுக்கு அயல்நாட்டு நுழைவுச்சான்று எனும் "விசா" தேவைப்படவில்லை, அப்போது சவூதி அரசு என்றோ, சவூதி குடியரிமை என்றோ ஒன்றுமிருக்கவில்லை. தாருல்-இஸ்லாத்தின் எந்தப் பகுதிக்குள்ளும் நுழைவதற்கான உரிமை என்பது முஸ்லிம்களுக்கு இருந்த பல உரிமைகளில் ஒன்றாகும், அதாவது தாருல்-இஸ்லாமில் வசிக்கும் உரிமை (அவர்கள் குடியிருக்க அனுமதி தேவையில்லை), தாருல்-இஸ்லாமில் எந்தப் பகுதியிலும் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடும் உரிமை, அவர்கள் வேலை பார்ப்பதற்கும் தொழில் செய்வதற்குமான உரிமை இதுபோல் பல உரிமைகள் இருந்தன, சவூதி அரசு தோன்றிய பிறகு முஸ்லிம்களின் இந்த உரிமைகள் அனைத்தையும் மறுக்கப்பட்டு இறுதியில் அகற்றப்பட்டது.

கிலாஃபாவின் அழிவு மற்றும் சவூதி அரேபியாவின் தோற்றம் ஆகியவை இஸ்லாமிய சமூகத்தின் முகத்தையும் இஸ்லாமிய நாகரிகத்தையும் ஹிஜ்ரிக்கு முந்தைய நிலைக்குத் திருப்பியது, இன்று உலகில் எங்கும் தாருல்- இஸ்லாம் என்பதே கிடையாது.

ஹிஜ்ரிக்கு முந்தைய இஸ்லாமிற்கும், ஹிஜ்ரிக்கு பிந்தைய இஸ்லாமிற்கும் இடையில் இருந்த அடிப்படை வேறுபாடு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களால் நிறுவப்பட்ட தாருல்-இஸ்லாமே என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். ஆனால் இன்று இஸ்லாமிய சமூகமும் ஐரோப்பியமல்லாத மற்ற பகுதிகளைபோல் நவீன மதச்சார்பற்ற தேசிய அரசினால் உருவாக்கப்பட்ட மதச்சார்பற்ற அரசியல் கொள்கைகளால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் விளைவாக, இன்று தாருல்-இஸ்லாமே இல்லை, மக்காவிலும் மதீனாவிலும் கூட இல்லை, ஆகவே இதன்மூலம் இஸ்லாம் ஹிஜ்ரியின் முந்தைய காலகட்டத்திற்கே திரும்பியுள்ளது என்று கூறலாம்.

தற்பொழுது இஸ்லாமிய நாகரிகம் அதன் வரலாற்றில் கிலாஃபாவிற் கு பிந்தைய சகாப்தத்தில் உள்ளது, மேலும் 1400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மக்காவில் இருந்ததைப் போலவே இன்றும் கூட உலகெங்கிலும் உள்ள முஸ்லீம் சமூகம், உலகை ஆதிக்கம் செலுத்தும் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு ஜாஹிலியா (அறியாமை) காலத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது, ஜாஹிலியா என்பது கிறிஸ்தவத்திற்கு பிந்தைய மேற்கத்திய மதச்சார்பற்ற மற்றும் நவீன மேற்கத்திய நாகரிகமாகும்.

ஒருவேளை இந்த காலகட்டத்தையே குறிக்கும் வகையில், நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கூறியதாவது: “(தம் ஆட்சியாளரிடம் அளித்திருந்த) உறுதிப்பொழிப்பு பிரமாணம் இல்லாத நிலையில் யார் இறக்கிறாரோ, அவர் ஜாஹிலியா கால மரணத்தையே தழுவுவார் (அதாவது ஹிஜிரிக்கு முன்பு அறியாமை காலத்தில் நிகழ்ந்த மரணம் போன்றது).”

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் இந்த ஹதீத் அத்தகைய நம்பகத்தன்மையும் மிக முக்கியத்துவமும் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது, இது கெய்ரோவிலுள்ள அல்-அசார் பல்கலைக்கழகத்தால் சர்வதேச இஸ்லாமிய கிலாஃபா மாநாட்டிற்கான அழைப்பை நியாயப்படுத்த பயன்படுத்தப்பட்டது, மேலும் இது மார்ச் 1924 இல் கிலாஃபாவை ஒழிப்பதற்கான துருக்கிய பெரும் தேசிய சட்டமன்றத்தின் முடிவுக்கு பொருத்தமான வழியில் பதிலளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

1926 இல் நடைபெற்ற இந்த மாநாடு, நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் இந்த ஹதீத் உள்ளடக்கிய தீர்மானங்களை ஏற்றுக்கொண்டதோடு இஸ்லாமிய சமூகத்திற்கும் இஸ்லாமிய பொது வாழ்விற்கும் கிலாஃபாவின் ஆட்சியின் அவசியத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

இன்று நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் உம்மத்துகளுக்கு முன் உள்ள சவால்கள் மிகத் தெளிவாக உள்ளது. இது உம்மத்துகளின் அசல் இயக்கத்தை மீண்டும் மீட்டெடுக்கும் முயற்சியாகவும், இதனால் மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்கு மீண்டும் ஹிஜ்ரத் செய்யும் நோக்கமாகவும் உள்ளது. அவ்வாறு செய்யும்போது, தாருல்-இஸ்லாம் (இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கு) மீண்டும் புத்துயிர் பெறுவதை இந்த உம்மத்துகள் உணர்வார்கள்.

இஸ்லாமிய சமூகத்தில் இஸ்லாத்தின் மேலாதிக்கத்தை மீட்டெடுப்பதில் இந்த உம்மத்துகள் எப்போதாவது வெற்றிபெற வேண்டுமானால், இஸ்லாமிய மையப்பகுதியில், மதச்சார்பற்ற சலூதி-வஹாபி தேசிய அரசால் கிலாஃபா சரிந்த வரலாறு மற்றும் அதை மாற்றுவது குறித்த விழிப்புணர்வு முஸ்லிம்களிடம் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.

இந்த ஆய்வு இன்னும் வலிமையும் முக்கியத்துவமும் வாய்ந்தது, ஏனென்றால் கிலாஃபாவின் ஆட்சியை அழித்த எதிரிகள் இப்போது ஹஜ்ஜின் மீது தங்கள் பார்வைகளை வேருன்றியுள்ளது. இந்த ஹஜ் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நபி இப்ராஹிம் (அலை) அவர்களால் நிறுவப்பட்டதிலிருந்து தடையின்றி கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. அரேபியா உருவ வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டபோதும் கூட ஹஜ் தொடர்ந்தது. இப்போது இஸ்லாமிய எதிரிகளின் மிக உயர்ந்த நீண்டகால நோக்கங்களில் ஒன்று ஹஜ்ஜை ஒழிப்பதுதான்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கூறியதாக அபு ஸயீதில் குத்ரி (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்:

"யஃஜுஜ் மற்றும் மஃஜுஜ் கூட்டத்தினர் தோன்றிய பிறகும் மக்கள் காபாவுக்கு ஹஜ் மற்றும் உம்ராவை தொடர்ந்து செய்வார்கள்." கூடுதலாக ஷாஅபா (ரலி) அறிவிக்கிறார்கள் "மக்கள் காபாவிற்கு ஹஜ்ஜை கைவிடும்வரை இறுதிநாள் ஏற்படாது".

(புகாரி)

இந்த விஷயத்தைப் பற்றிய எங்களின் ஆய்வு ஹஜ்ஜை நிறுத்துவதற்கான குறிக்கோள் இப்போது இஸ்லாமிய எதிரிகளின் பிடியில் உள்ளது என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளது. அந்த இலக்கை அடைய தேவையான அனைத்தும் "மஸ்ஜிதுல்-அக்ஸா" அழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே. இஸ்ரேலிய யூத அரசு அதை எப்போது வேண்டுமானாலும் செயல்படுத்தலாம். இது அவர்களுக்கு சரியான தருணம். தற்போதைய சலூதி ஆட்சி தந்திரமான முறையில் யூத அரசுக்கு மாற்ற முடியாத நிலையிலுள்ளது. மஸ்ஜிதுல்-அக்ஸாவின் அழிவு சலூதியர்களுக்கு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அதிக எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தும். ஹஜ் நேரத்தில்

முஸ்லிம்கள் வெளிப்படுத்தும் ஆத்திரத்தை அவர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. இன்னும் அவர்கள் ஹஜ்ஜைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவர்களாகக் காணப்பட்டால் சலூதி அரேபியாவிற்குள் உள்ள உள்நாட்டு எதிர்ப்பானது ஆட்சியை சீர்குலைப்பதில் ஹஜ்ஜை திறம்பட பயன்படுத்த வைக்கும். இந்த சூழ்நிலையில்தான் சலூதிகள் தங்கள் ஆட்சியைக் காத்துக்கொள்வதற்காக ஹஜ்ஜை நிறுத்த வழிவகுக்கும்.

இஸ்லாமிய உலகம் ஹஜ்ஜை இழந்தால், கிலாஃபாவை இழந்த பின்னர் அது ஹிஜ்ரிக்கு முன்னர் மக்காவின் ஜாஹிலியா காலத்திற்கு திரும்பக்கூடியதாக இருக்கும். நமது பாதுகாப்பானது ஹிஜ்ரிக்கு முன்னர் காபாவில் இருந்ததைப்போல ஆபத்தானதாக மாறிவிடும். அந்த பயங்கரமான சோதனையிலிருந்து நாம் தப்பிக்க வேண்டுமானால் நம்மிடம் வலிமையான ஈமான் மட்டுமே இருந்தல் வேண்டும். இதற்காக நாம் என்ன செய்ய முடியும்? இதற்கான முதல் படி கிலாஃபாவை இழந்த அக்காலத்தின் வரலாற்றைப் படித்து விமர்சன ரீதியாக மதிப்பீடு செய்து எந்தவொரு எதிர்-வியூகமும் எடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். இதைத்தான் இந்த புத்தகத்தில் செய்ய முயற்சிக்கிறோம்.

அத்தியாயம் ஒன்று

பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரமும் கிலாஃபா மீதான தாக்குதலும்

சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாஹ், இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை பரிபூரணமாக நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மூலம் இவ்வுலகில் நிறுவினான், அது மற்ற அனைத்து மதங்களைக்காட்டிலும் சிறந்து விளங்குகிறது. இது முஸ்லிம் உம்மத்துகளின் தனிப்பட்ட மற்றும் பொது வாழ்க்கையில் தங்களை இஸ்லாத்தின் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் கட்டுப்பட்டவர்களாக வாழ வேண்டும் என்பதாகும்.

கிலாஃபாவின் ஆட்சி (கிலாபத்) பொது வாழ்வில் இஸ்லாத்தின் ஆதிக்க சக்தியாகவும் இறுதி அடையாளமாகவும் செயல்பட்டது. கிலாஃபா இல்லாமல் இஸ்லாமிய சமூகத்திற்கு வலிமையே கிடையாது. இருந்தபோதிலும், கிலாஃபாவுக்கும், ஹரமைன் மீதான கட்டுப்பாட்டிற்கும் இடையே ஒரு நிரந்தர தொடர்பு இருந்தது. ஹரமைன் என்பது மக்கா மற்றும் மதீனாவில் உள்ள புனித பகுதிகளாகும். யார் ஒருவர் அந்த தொடர்பை துண்டிக்கிறாரோ அதன் மூலம் கிலாஃபாவின் ஆட்சியை வீழ்த்த முடியும் மேலும் இஸ்லாமிய சமூகமும் வலுவிழந்துவிடும்.

கிலாஃபாவின் நியமனம் என்பது பைஆ மூலம் அதாவது முஸ்லிம்களின் விசுவாச உறுதிமொழியால் சட்டபூர்வமாக்கப்பட்டது. மேலும் அத்தகைய நபர் இல்லாமல் ஹிஜாஸ் மற்றும் ஹரமைன் மீதான கட்டுப்பாட்டையோ அல்லது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கும் திறனையோ பெற்றிருக்க இயலாது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் உம்மத்துகளின் 1400 ஆண்டுகால வரலாற்றில் நான்கு குலஃபா-உர்-ராஷிதூன்களுக்கு பிறகு யாருமே இதுவரைக்கும் கிலாஃபாவுக்கு வெற்றிகரமாக நியமிக்கப்படவில்லை. கிலாஃபாவின் ஆட்சியும் அதிகாரமும் உம்மத்துகளின் மார்க்க-அரசியல் நினைவிலிருந்து பிரிக்கமுடியாத வகையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

பிரிக்க முடியாத இந்த தொடர்பு ஷரீஆவிலும் ஒரு அடித்தளத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஹஜ் இஸ்லாமிய உம்மத்துகள் அனைவரையும் சமமாக பிணைக்கும் ஒரு அங்கமாக இருந்ததால், அவர்கள் ஹஜ்ஜிற்காக ஹிஜாஸுக்கு புனித பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும். எனவே ஹஜ் அமைப்பிற்கும், நிர்வாகத்திற்கும் பொறுப்பேற்க அதிகாரம் மற்றும் வழிமுறைகள் இல்லாதவர்கள் யாரும் முஸ்லிம்களின் உயர்ந்த தலைவராக அங்கீகரிக்கப்படமாட்டார்கள். நிச்சயமாக இது ஹஜ் பயணிகளுக்கான சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பை உள்ளடக்கியது, எனவே ஹிஜாஸ் மீதான கட்டுப்பாடு என்பது அவசியமானது. இதன் விளைவாக, கிலாஃபாவின் நிர்வாகம் ஹிஜாஸிலிருந்து கூஃபா (ஈராக்), டமாஸ்கஸ், பாக்தாத், கெய்ரோ மற்றும் இஸ்தான்புல்லுக்கு மாற்றப்பட்டாலும் கூட குலஃபா (கலீஃபாக்கள்) எப்போதும் தங்கள் அதிகாரத்தையும், கட்டுப்பாட்டையும் பராமரிக்க ஹிஜாஸ் மீது மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக் கொண்டனர். இது முதல் உலகப் போரில் உதுமானிய இஸ்லாமிய பேரரசின் மறைவு வரை தடையின்றி தொடர்ந்தது.

இப்போதுதான் இஸ்லாத்தின் எதிரிகள் கிலாஃபாவுக்கும், உலகளாவிய சக்தியான இஸ்லாத்தின் வலிமைக்கும், ஹரமைன் மீதான கட்டுப்பாட்டிற்கும் இடையிலான தொடர்பைப் பற்றி ஆராய்ந்து புரிந்துகொள்ள மிகவும் கவனம் செலுத்தினர். பின்னர் இஸ்லாத்தை வலிமையற்றதாக மாற்றுவதற்கும், பொது வாழ்வில் அது எந்த அதிகாரமும் இல்லாத தனிப்பட்ட நம்பிக்கையுடன் மட்டுப்படுத்தவும் அவர்களின் கொடூரமான சூழ்ச்சியுடன் திட்டமிட்டனர். இதனை வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர்கள் இஸ்லாத்தை மதச்சார்பற்றதாக்குவதற்கும், முஸ்லிம்களை கடவுளற்ற ஐரோப்பிய வாழ்க்கை முறைக்கு மாற்றுவதற்கும் தங்கள் சூழ்ச்சியை திட்டமிட்டனர்.

இறுதியாக மேற்குலகால் நிறுவப்பட்ட புதிய மதச்சார்பற்ற சர்வதேச கொள்கையில் இஸ்லாத்தின் முழு சமூகத்தையும் இணைத்து இஸ்லாத்தை தோற்கடிப்பதிலும், கட்டுப்படுத்துவதிலும் மேற்கத்திய நாகரிகம் எப்போதாவது வெற்றிபெற்றிருந்தால், ஹிஜாஸ் மேற்கத்திய செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்தப்பட

வேண்டும் என்ற அவர்களின் தும்ச்சி கிலாஃபாவை பலவீனமடைய செய்து இறுதியில் முற்றிலுமாக அகற்றப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் கிலாஃபா இருக்கும்வரை அது எப்போதும் மேற்குலகின் பார்வையில் ஒரு இரணமாகவே இருந்தது. ஓரிறை கொள்கையை மையமாகக் கொண்ட இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கு, இஸ்லாமிய ஒற்றுமையின் சக்திவாய்ந்த அடையாளம் மற்றும் பொது வாழ்வின் மீது இஸ்லாமிய அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடு ஆகியவற்றின் மூலம் இஸ்லாமிய சமூகம் எப்போதும் ஒரு வலிமைவாய்ந்த போர் சக்தியாக அணிதிரட்டப்படலாம் என்று எண்ணியது. இஸ்லாத்தின் வலிமைக்கும், கிலாஃபாவுக்கும் இடையே பிரிக்க முடியாத ஒரு தொடர்பு இருந்தது!

உதுமானிய கிலாஃபா ஹிஜாஸ் மற்றும் ஹரமை கட்டுப்படுத்துவதற்கும், ஆட்சி செய்வதற்கும் உள்ள முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த ஆங்கிலேயர்கள், முதல் உலகப் போரில் ஹிஜாஸை உதுமானிய கிலாஃபாவின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து கைப்பற்றுவதில் தங்களின் இராஜதந்திரத்தை குவித்தனர். உதுமானிய கலீஃபாவால் நியமிக்கப்பட்ட மக்காவின் ஷெரீஃப் மற்றும் தற்போதைய ஜோர்டான் நாட்டு மன்னர் ஹுசைனின் தாத்தா ஷெரீஃப் ஹுசைன் உதுமானிய கலீஃபாவுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்வதற்கும், பிரிட்டிஷ் கூட்டணியின் கீழ் பாதுகாப்பாக ஹிஜாஸ் மீது தனது சொந்த அதிகாரத்தை நிலைநாட்டவும் பிரிட்டிஷாரால் வெற்றிகரமாக தூண்டிவிடப்பட்டார்.

1916 இல், முதல் உலகப் போரின் மத்தியில், உதுமானிய கலீஃபா மக்கா மற்றும் ஜித்தா (கீழ் ஹிஜாஸ்) மீதான கட்டுப்பாட்டை இழந்தார். மதீனாவின் மீதான கிலாஃபாவின் கட்டுப்பாடு மட்டும் போர் முழுவதும் நீடித்தது இறுதியில் 1919 ஆம் ஆண்டில் மதீனா நகருக்குள் சில உதுமானிய படை வீரர்கள் தங்கள் வீரத் தலைவரான ஃபக்ரி பாஷாவுக்கு¹ எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய தூண்டப்பட்டபோது அதுவும் முடிவுக்கு வந்தது. உதுமானிய கலீஃபா ஹிஜாஸ் மீதான கட்டுப்பாட்டை இழந்த பிறகு, கிலாஃபாவின் ஆட்சி மிகவும் முடங்கிப்போயிருந்தது, அது இஸ்தான்புல்லில் சில வருடங்கள் நீடித்தது. உண்மையிலேயே இது பிரிட்டிஷ் இராஜதந்திரத்திற்கு கிடைத்த

மிகச்சிறந்த வெற்றியாக காணப்பட்டது. கிலாஃபாவின் பலவீனம், உதுமானிய இஸ்லாமிய பேரரசின் முழு கட்டமைப்பையும் சீர்குலைத்து இறுதியில் அது சரிந்தது. 1919 இல் பிரிட்டிஷ் படைகள், ஜெனரல் ஆலன்பி தலைமையில், ஜெருசலேத்தைக் கைப்பற்றியது. புனித நகரத்திற்குள் நுழைந்த ஆலன்பி, "சிலுவைப் போர்கள் இப்போது இறுதியாக முடிந்துவிட்டன" என்று அறிவித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அரேபிய தீபகற்பத்தில் பிரிட்டிஷ் இராஜதந்திரத்தால் முன்வைக்கப்பட்ட இஸ்லாத்திற்கு ஏற்பட்ட தீவிர ஆபத்து குறித்து ஏதேனும் சந்தேகம் இருந்திருந்தால், ஆலன்பியின் இந்த அறிக்கை அந்த சந்தேகங்களை முடித்து கொல்ல ஏதுவக அமைத்திருக்க வேண்டும்.

ஆலன்பி இப்போது இஸ்லாம் பல் இல்லாத ஒரு புலி என்று கருதினான். அது மிகவும் வலிமையற்றதாக இருந்தது. எனவே ஜெருசலேத்தை சிலுவை வீரர்களிடம் இழந்தபோது சலாவுதீன் அய்யூபி (சலாதின்) பதிலடி கொடுத்த விதத்தில் ஜெருசலேமின் இழப்புக்கு பதிலடி கொடுக்க முடியவில்லை.

உதுமானிய கலீஃபாவின் ஆட்சியில் இருந்து ஜெருசலேமை கைப்பற்றுவதற்காக அரேபியர்கள் அலென்பியுடன் சண்டையிட்டனர். அந்த அரேபியர்கள் இப்போது இஸ்தான்புல்லுக்கு எதிரான பிரிட்டிஷ் வெற்றியில் எஞ்சிய சடலங்களை அழிக்க காத்திருந்தனர். அவர்கள் ஹிஜாஸ் மீது உள்நாட்டு ஆட்சியை விரும்பினர், ஆனால் உதுமானிய கலீஃபா எப்போதாவது ஹிஜாஸ் மீதான தனது ஆட்சியை மீண்டும் செயல்படுத்த தேவையான பலத்தை மீண்டும் பெற முடியுமா? என்று காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. மார்ச் 3, 1924 அன்று, உதுமானிய கிலாஃபா ஒழிக்கப்பட்டபோது, அத்தகைய அச்சுறுத்தல் எதுவும் இல்லை என்பது தெளிவாகியது. உதுமானிய இஸ்லாமிய ஆட்சியைக் காட்டிக் கொடுத்ததன் மூலம் பிரிட்டிஷின் கூட்டாளிகள் சடலங்களின் மீது தங்கள் போராட்டத்தைத் தொடங்கினர்.

மார்ச் 7, 1924 இல், ஷெரீஃப் அல்-ஹுசைன் தன்னைத்தானே கிலாஃபாவாக உரிமை கோரினார். அவரது மிக முக்கியமான நற்சான்று

என்னவென்றால், நடைமுறையில் அவர் ஹிஜாஸ் மீதான உள்ளூர் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தார். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் குரைஷி கோத்திரத்தைச் சார்ந்த பனு ஹாஷிம் குலத்தை சேர்ந்தவர் என்றும், தன்னை ஹாஷிமித் என்றும் பெருமை பேசினார். உண்மையில் இது உலமாக்களிடையே மிகவும் ஏற்புடையதாக இருந்ததால், ஜோர்டான் நிர்வாகத்தின் தலைமை காதி உடனடியாக அந்தக் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு ஹுசைனை கலீபாவாக அங்கீகரித்தார்.

அவரது மற்ற நற்சான்றுகள், முஸ்லீம் மக்களிடையே சந்தகத்திற்குரியதாக இருந்தாலும், தீபகற்பத்தின் அதிகார-அரசியலில் பெரிதும் வலிமையுடையவராக இருந்த ஷெரீஃப், அன்றைய பிரிட்டிஷின் நட்பு நாடாகவும், வலிமை மிக்க தலைவராகவும் இருந்தார், மேலும் ஹிஜாஸில் உதுமானிய ஆட்சிக்கு எதிரான வெற்றிகரமான கிளர்ச்சியில் பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திர மற்றும் இராணுவ ஆதரவுடன் அவர்களிடமிருந்து கணிசமான நிதியையும் பெற்றார். தனக்குத்தானே கிலாஃபாவை உரிமை கோருவதில், ஷெரீஃப் அல்-ஹுசைன் ஆங்கிலேயரின் அனுமதியை நாடாமல் மிகப்பெரும் தவறு செய்தார். இதுவே திறம்பட சுதந்திரம் குறைக்கப்பட்ட கூட்டாட்சியின் தத்துவமாகும். ஷெரீஃப் கூட்டாட்சியின் அடிப்படை விதிகளை மீறினார். ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் இதனை எவ்வாறு எடுத்துக்கொள்வார்கள்?

இப்போது அரேபிய தீபகற்பத்தில் பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரம் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டு ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது. முதலாவதாக, கலீஃபாவிடமிருந்து ஹரமின் கட்டுப்பாட்டை முழுவதுமாக கைப்பற்றுவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது. இதுவே முதல் உலகப்போரில் உதுமானிய கிலாஃபாவின் தோல்விக்கும், அவரது ஆட்சி அதிகாரத்தை பலவீனப்படுத்துவதற்கும், இஸ்லாமிய சமூகத்தின் பிற பகுதிகளின் மீதான அவரது செல்வாக்கை குறைப்பதற்கும் வழிவகுத்தது. இரண்டாவதாக, தீபகற்பத்தின் அரசியலை சிறப்பாக கையாள, ஹிஜாஸின் கட்டுப்பாட்டில் ஒரு நட்பு ஆட்சியை நிறுவ பிரிட்டிஷ் விரும்பியது. இறுதியாக, பாலஸ்தீனத்தில் ஒரு யூத தேசிய நாட்டை உருவாக்கும் முயற்சியில் பிரிட்டிஷுடன் ஒரு முரண்பட்ட ஒருமித்த கருத்துடன், தீபகற்பத்தின்

அரசியலும், உதுமானிய ஆட்சியின் தோல்வியும் சியோனிசத்தின் முயற்சிகளுடன் சூழ்ச்சியால் இணைக்கப்பட்டன. இந்த ஒருங்கிணைந்த இராஜதந்திரம் இறுதியாக 1916 ஆம் ஆண்டின் சைக்ஸ்-பிகாட்(Sykes-Picot) ஒப்பந்தம் மற்றும் 1917 இன் பால்ஃபோர் அறிக்கையுடன் (Balfour Declaration) உருவாக்கப்பட்டது.

அவர்களுக்கும் மற்ற மனிதர்களுக்கும் இடையே முக்கியமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதில், அன்றைய வல்லரசு மற்றும் மக்கள் பிரதிநிதி என்றழைக்கப்பட்டவர்களும் முடக்கப்பட்டனர்.

சியோனிசம் அதன் இலக்கை அடைவதைத் தடுக்க இஸ்லாத்தை வலிமையற்றதாக மாற்றி முழு இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கையும் அகற்றுவதே ஒருங்கிணைந்த இராஜதந்திரத்தின் நோக்கமாகும். ஏற்கனவே இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்குடன் தொடர்புடைய இஸ்லாமிய ஆட்சிகள், அஹல் அல்-திம்மா மற்றும் அல்-ஜிஸ்யா<2> ஆகியவை 1855 ஆம் ஆண்டில் உதுமானிய இஸ்லாமிய பேரரசில் ஐரோப்பிய அழுத்தத்தின் நேரடி விளைவாக ரத்து செய்யப்பட்டன. ஆனால் கிலாஃபாவின் ஆட்சி இருந்த வரை இஸ்லாமிய பொது வாழ்வு நீடிக்கவும், இறுதியில் புத்துயிர் பெறவும் எப்போதும் சாத்தியமானதாக இருந்தது. ஆகவே, இறுதி ஐரோப்பிய-யூத இலக்கை அடைய கிலாஃபாவின் ஆட்சியின் மீதான தாக்குதல் ஒரு முக்கிய தேவையாக இருந்தது. இஸ்லாமிய சமூகத்தின் வல்லமைமிக்க வளங்களையும், மத ஆர்வத்தையும் திரட்டுவதோடு அதை இராணுவ நோக்கங்களுக்கு வழிநடத்தும் திறன் கொண்ட கலீஃபா இருக்கும் வரை, ஒரு யூத தேசிய அரசை (இஸ்ரேலை), முஸ்லீம்களின் பாலஸ்தீனத்தில் நிறுவ முடியாது என்பது பிரிட்டிஷ் மற்றும் சியோனிஸ்டுகளுக்கு மிகத் தெளிவாக தெரிந்திருந்தது. எனவே தீபகற்பத்தின் அரசியலில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஹிஜாஸ் மீதான கட்டுப்பாட்டை, பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரம் மிகுந்த கவனத்தை கொண்டிருந்தது.

ஆனால் ஹாஷிமி குலத்தை சார்ந்த ஷெரீஃப் அல் ஹுசைன் கிலாஃபாவாக உரிமை கூறியது பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திர நோக்கங்களுடன்

பொருந்தாது, ஏனெனில் அப்படி கூறுவதால் மட்டுமே ஆட்சியை பிடிக்க முடியும். பிரிட்டிஷின் செல்வாக்கிற்கும், தாருல்-இஸ்லாத்தின் பெரும்பகுதிகளின் கட்டுப்பாட்டிற்கும் அச்சுறுத்தலாக இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கு மற்றும் ஒற்றுமையை மீண்டும் கொண்டுவரும் அளவிற்கு ஷெரீஃப் அல் ஹுசைன் இஸ்லாமிய சமூகத்தை அணிதிரட்டியிருக்க முடியும். புத்துயிர் பெற்ற இஸ்லாமிய சமூகம் பாலஸ்தீனம் மற்றும் ஜெருசலேம் மீதான யூதர்களின் கட்டுப்பாட்டை மிகவும் சாத்தியமற்றதாக்கியிருக்கும். எனவே பிரிட்டிஷின் மற்றொரு ஆதரவாளரான அப்துல் அஜீஸ் இப்னு சலூத், ஹுசைனுக்கு எதிராகச் செல்லவும், அவரிடமிருந்து ஹிஜாஸின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றவும் பிரிட்டிஷ் தனது ஆதரவை வழங்கியது. இதுவே ஏமாற்று வித்தையின் கலையாகும். ஒரு ஆதரவாளரை அகற்ற மற்றொரு ஆதரவாளரை பயன்படுத்தினர்.

வழக்கம் போல் பிரிட்டிஷ் போரின் போது இப்னு சலூத்தின் நட்பையும், கூட்டணியையும் வளர்த்துக் கொண்டது, நிதியையும் (அதாவது லஞ்சம்) வழங்கி தங்கள் இராஜதந்திரத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டது. கலீஃபாவுக்கு எதிரான ஹுசைனின் கிளர்ச்சியில் இப்னு சலூத் காட்டிய நடுநிலைமைக்கு ஈடாக பிரிட்டிஷ் கருவூலத்திலிருந்து மாதந்தோறும் 5000 பவுண்டுகளை வழங்கியது, ஹிஜாஸ் மீது ஹாஷிமிட் ஆட்சியை திணிப்பதில் தீபகற்பத்தில் பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரமும் இராணுவ படைகளும் உதுமானிய இஸ்லாமிய அரசுக்கு எதிராக இயக்கப்பட்டன. இவ்வாறு லஞ்சத்தை ஜிஸ்யா என்று விளக்கி மிக உயர்ந்த அல்லாஹ்வும் அவனது தூதர் நபி (ஸல்) அவர்களின் கட்டளையை வெளிப்படையாக மீறி அவர் கொடூரமாக பகுத்தறிவு செய்தார். ஆனால் இப்னு சலூத் தொடர்பான பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரம் என்பது போரில் நடுநிலைமையுடன் நடந்துகொண்டு மோசமான ஷெரீஃப் ஹுசைனை அகற்றுவதே மிகப் பெரும் போர் தந்திரம் நிறைந்த சூழ்ச்சியாக இருந்தது. ஷெரீஃப் ஹுசைன் கிலாஃபாவாக உரிமை கூறியதன் விளைவாக, பிரிட்டிஷ் இப்போது தீபகற்பத்தின் வளங்களை சுரண்டுவதற்கான மிகப் பெரும் ஆற்றலை இப்னு சலூத் கொண்டிருந்தார். <3> அல் குர்ஆன் - 5:51.

1902 இல் ரியாத்தை கைப்பற்றியதன் மூலம் மீண்டும் தோன்றிய நஜ்திலுள்ள சலூதியின் பலமானது, ஒரு குலமரபுத் தலைவருக்கும், வெறித்தனமான வஹாபி மத பிரிவின் மதத் தலைவருக்கும் இடையிலான ஒரு பழைய கூட்டணியின் தயாரிப்பாக இருந்தது. அந்த கூட்டணியானது

குலமரபுத் தலைவர் சந்ததியினரின் கூட்டணியால் ஆளப்படும் பிரதேசியத்தின் மீது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, மத விவகாரங்கள் அனைத்தும் மதத் தலைவர் சந்ததியினரின் அதிகாரத்திற்குள் உட்பட்டதாக இருப்பதை உறுதிசெய்தது. இதன் விளைவாக, நஜத் சலூதிகள் வஹாபிகளிடமிருந்து இஸ்லாத்தின் இதய நிலமான (ஹிஜாஸை) வஹாபியின் உண்மையான நம்பிக்கைப் பற்றிய கருத்துக்கு சமர்ப்பிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துவதை தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

ஹாசிமித் கிலாஃபாவை தனக்காக உரிமை கோரிய நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு ஹுசைனுக்கு எதிராக தனது படைகளை நகர்த்த பிரிட்டிஷ் இப்னு சலூத்திற்கு பச்சை கொடியசைத்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தது. ஜெருசலேம் மீதான யூதர்களின் கட்டுப்பாடும், ஹிஜாஸ் மீதான வஹாபிகளின் கட்டுப்பாடும் போன்றதொரு விசித்திரமான அச்சுறுத்தலை எதிர்கொண்டமையால் ஹுசைனுக்கு எதிராகச் செல்ல இப்னு சலூத் பொறுமை இழந்தார். இஸ்லாமிய சமூகத்தில் ஒரு கலீஃபா இருக்கும் வரை அவர்களால் அதை அடையவோ அல்லது அங்கே உயிர்வாழ்வோ முடியாது.

ஹிஜாஸை சலூதி-வஹாபிகள் ஆட்சி செய்யும் வரை இப்னு சலூத்தை ஆதரிப்பதன் மூலம் கிலாஃபாவை ஒருபோதும் புதுப்பிக்க முடியாது என்று ஆங்கிலேயர்கள் உறுதி செய்தனர். மேலும் கிலாஃபா இல்லாமல் இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கு என்பது நீடிக்க முடியாது என்றும், இஸ்லாமிய சமூகம் பலவீனமடையும் என்றும், அவர்களால் இஸ்ரேலிய யூத அரசு உருவாக்கப்படுவதைத் தடுக்க ஒருபோதும் அணிதிரட்ட முடியாது என்றும் ஆங்கிலேயர்கள் எண்ணினர். ஒரு வஹாபிய கலீஃபா என்பவர் உலகெங்கிலும் உள்ள பெரும்பான்மையான முஸ்லிம்களால் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவராக இருக்கும் வரை, வஹாபிகள் தங்களால் ஒருபோதும் கிலாஃபாவை உரிமை கோர முடியாது என்பதையும் பிரிட்டிஷ் அறிந்திருந்தது. எனவே, ஹுசைனின் ஆதரவைத் திரும்பப் பெறுவதன் மூலமும், இப்னு சலூத்தை ஆதரிப்பதன் மூலமும், உண்மையில் பிரிட்டிஷ் கிலாஃபாவின் ஆட்சி மற்றும் இறைவன் ஒருவனென்ற இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கின் மீதான தனது இடைவிடாத தாக்குதலைத் தொடர்ந்தது.

இப்னு சலூத் சில மாதங்களுக்குள் மக்காவை வெற்றி கொண்டார், ஹுசைன் ஜித்தாவை விட்டு தப்பி ஓடினார். இறுதியில் சைப்ரஸிற்கு அவர் நாடு கடத்தப்படுவதன் மூலம், தீபகற்பத்திலிருந்து அவரை முழுமையாக

அகற்ற ஆங்கிலேயர்கள் முற்பட்டனர். விரைவில் மதீனா மற்றும் ஜித்தா சவூதி-வஹாபி ஆட்சியின் கீழ் இருந்தன.

இருந்தபோதிலும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் சவூதி-வஹாபி கூட்டணி தாயிஃப் மற்றும் மக்காவின் பாதுகாப்புகளை முறியடிப்பதில் வெற்றி பெற்றது. மேலும் வியக்கவைக்கும் அளவிற்கு அதிகமான மக்களும் கொல்லப்பட்டனர். வஹாபிகள் தங்கள் வெறித்தனமான வைராக்கியத்தினால், ஹிஜாஸில் வசிக்கும் முஸ்லிம்களை முஷ்ரிகூன் (அதாவது, அவதூறு குற்றத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட மக்கள்) என்று கருதினர், இதன் விளைவாக, அவர்களைக் கொல்வதும் கூட அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் கருதினர். இஸ்தான்புல்லில் உள்ள கலீஃபாவுக்கு எகிப்தின்(மம்லுக்) இராணுவ வர்க்கத்தின் உதவி கிடைத்தது, முஹம்மது அலி, அவரது மகன் இஸ்மாயில் தலைமையில் ஹிஜாஸுக்கு ஒரு இராணுவத்தை அனுப்ப, சவூதி-வஹாபி வீரர்கள் ஹிஜாஸிலிருந்து பாலைவனத்திற்கு வெளியேற்றப்பட்டனர். இருந்தபோதிலும் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் கலீஃபா இல்லாமல் சக்திவாய்ந்த முஸ்லீம் சமூகம் அனைத்தும் மேற்கு காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ் இருந்தன. மேலும் அன்றைய வலிமை மிக்க பிரிட்டிஷின் நட்பை பாதுகாப்பவராக இப்னு சவூத் விளங்கினார். எனவே, சவூதி-வஹாபி படைகளை ஹரமைன் மற்றும் ஹிஜாஸிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கான உடனடி வாய்ப்புகள் எதுவும் இல்லாமலிருந்தது.

இப்னு சவூத் பாதுகாப்பாக ஹிஜாஸின் கட்டுப்பாட்டை கொண்டிருந்தபோதிலும், 1924 இல் ஹிஜாஸ் மீதான தனது ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் அவர் உண்மையிலேயே ஒரு மிகப்பெரும் சிக்கலை எதிர்கொண்டார். அதாவது, ஹிஜாஸ் மீதான முந்தைய சவூதி-வஹாபி ஆட்சியை கண்ட இப்னு சவூத், மீண்டும் பேரழிவை நிகழ்த்துவதற்கான சாத்தியத்தைத் தவிர்க்கக்கூடிய சில உத்திகளை அவர் வகுக்க வேண்டியிருந்தது. ஹிஜாஸ் மீதான தனது கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்தி உம்மத்துகளின் ஒற்றுமைக்கும், வஹாபி அல்லாத முஸ்லிம்களுடன் சமரசம் செய்யும் கொள்கையைப் பற்றியும் அவர் முதலில் நினைத்தார். இதனால் மக்காவின் குடிமக்களிடமிருந்து அதன் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றதும், அவரை ஹிஜாஸின் சுல்தான் என்று அங்கீகரித்தனர், ஹிஜாஸ் அதன் ஹரமைனுடன் இஸ்லாத்தின் முழு சமூகத்திற்கும் சொந்தமானது என்று உலகிற்கும் ஒரு பிரகடனத்தை அவர் வெளியிட்டார், மேலும் அவர் இஸ்லாத்தின் முழு சமூகத்தின் சார்பாகவும் ஹிஜாஸின் மீதான கட்டுப்பாட்டை ஒரு நம்பிக்கையாக மட்டுமே கொண்டிருந்தார்<4>. பின்னர் அவர் இஸ்லாத்தின்

முழு சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளை மக்காவிற் கு அனுப்ப அழைத்தார், அப்போதுதான் மஷூரா (ஆலோசனை) மற்றும் இஜ்மா (ஒருமித்த கருத்து) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஹிஜாஸ் மீது ஒரு நியாயமான, திறமையான மற்றும் பிரதிநிதித்துவ நிர்வாகத்தை நிறுவ முடியும் என்று எண்ணினார்.

இந்த முக்கியமான அறிவிப்பு இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கின் விதிகளுடன் முற்றிலும் ஒத்துப்போனது, இன்னும் ஹிஜாஸ் நபி (ஸல்) அவர்கள் கட்டமைத்த தாரூல்-இஸ்லாமாக இருந்தது. ஹிஜாஸ் மீது “பிராந்திய ஆதிக்கத்தை” உரிமை கோரும் எந்த ஒரு சலூதி அரசின் குறிப்பும் இதுவரை இல்லை. தாரூல்-இஸ்லாத்தின் பிரதேசத்தில் உள்ள முஸ்லிம்களின் உரிமைகள் பகிரங்கமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு மதிக்கப்பட்டன. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இஸ்லாமிய சமூகத்தின் ஒற்றுமைக்கான இந்த அக்கறையும், ஹிஜாஸின் நிலை குறித்த இந்த தீவிரமான அறிவிப்பும் ஹிஜாஸின் மீதான சலூதி-வஹாபிகளின் எண்ணங்களைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லை. உதுமானிய கிலாஃபாவை ஒழித்த சிறிது காலத்திலேயே கெய்ரோவிலுள்ள அல்-அசார் பல்கலைக்கழகம் மேற்கொண்ட குறிப்பிடத்தக்க முயற்சியை அடுத்து சலூதி-வஹாபிகளைப் பாதுகாக்க இது வெறுமனே அரசியல் மாற்றத்திற்காக வகுக்கப்பட்டதாக இருந்தது. உண்மையில் அல்-அசார் பல்கலைக்கழகத்தின் முயற்சி இப்பனு சலூத்திற்கும், சலூதி-வஹாபி ஆட்சிக்கும் ஆபத்தான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. இது சியோனிஸ்டுகளுக்கும், ஆங்கிலேயர்களுக்கும் ஒரு தொந்தரவாகவே அமைந்தது. இஸ்லாமிய சமூகத்தில் ஒரு புதிய கலீஃபாவை நியமிக்கும் முயற்சிக்கு, கெய்ரோவில் ஒரு சர்வதேச இஸ்லாமிய கிலாஃபா மாநாடு (முத்தமார் அல்-கிலாஃபா) கூட்டத்தை அல்-அசார் முன்மொழிந்தது.

வஹாபிகள் இஸ்லாத்தில் உண்மையான அர்ப்பணிப்புடன் இருந்திருந்தால், ஷரீ ஆவின் அத்தியாவசியத் தேவைக்கு இணங்க இந்த அல்-அசார் முயற்சியை அதாவது உண்மையான கிலாஃபாவை நிறுவுவதற்கு அவர்கள் வரவேற்றிருப்பார்கள். ரஷிதானுக்கு பிந்தைய கிலாஃபா செல்லாதது என்று வஹாபிகள் நீண்ட காலமாக வாதிட்டனர், ஏனென்றால் மற்றவற்றுடன் ஷரீயாவின் தேவைகளுக்கு இணங்கக்கூடிய வகையில் கிலாஃபா அமைக்கப்படவில்லை. இப்போது அங்கீகரிக்கப்படாத கிலாஃபாவின் ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்டு இஸ்லாமிய கல்வியின் முன்னணி மையம் ஒரு சர்வதேச இஸ்லாமிய மாநாட்டைக் கூட்டி, கிலாஃபாவின் ஆட்சியை பற்றிய கேள்விகளை விவாதிக்கவும், ஒரு புதிய கலீஃபாவின் நியமனத்தை செயல்படுத்தவும் வஹாபிகள் இந்த முயற்சியை வரவேற்பதோடு

மட்டுமல்லாமல் சாத்தியமான ஒவ்வொரு ஒத்துழைப்பையும் வழங்கியிருக்க வேண்டும், மேலும் உண்மையான கிலாஃபாவை மீட்டெடுப்பதை உறுதி செய்வதற்காக மாநாட்டில் தீவிரமான வழியில் பங்கேற்றிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் வஹாபிகளுக்கு இஸ்லாத்தின் மீது அத்தகைய நேர்மையான பற்று இல்லை. அவர்களின் அணுகுமுறையானது அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மதவாதம், செயல்திறன், சந்தர்ப்பவாதம் மற்றும் சிறுபான்மை ஆகியவற்றில் ஒன்றாகும். இஸ்லாமிய சமூகம் ஒருபோதும் ஒரு வஹாபிய கலீஃபாவை ஏற்றுக் கொள்ளாது என்பதனை வஹாபிகள் அறிந்திருந்தனர், எனவே இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கில் இன்றியமையாத தேவைகளை தாங்கள் நிராகரிப்பதன் மூலம் அவர்கள் பயனடைவதாக கண்டார்கள். கெய்ரோ கிலாஃபா மாநாட்டை நாசப்படுத்த அவர்கள் தங்கள் ஆற்றல்களையெல்லாம் ஒருங்கிணைத்தனர். 1926 ஹஜ் நேரத்தில் மக்காவில் கெய்ரோ மாநாட்டிற்கு போட்டியாக ஒரு மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்வதே அவர்களின் உத்தியாக இருந்தது. இரு மாநாடுகளிலும் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொள்வதை சிரமமாக்க, கெய்ரோ மாநாட்டிற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன் “மக்கா மாநாடு” நடைபெறுவதே இதன் நோக்கம். “மக்கா மாநாடு” ஹஜ்ஜூடன் ஒத்துப்போகும் நேரம் என்பதாலும், அதற்கு ஆங்கிலேயர்களின் தீவிர ஆதரவும் இருந்ததாலும் கெய்ரோ மாநாட்டை விட இது ஒரு தெளிவான ஆதாயத்தைக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டாவதாக, அவர்கள் குறிப்பாக மக்கா மாநாட்டின் நிகழ்ச்சி நிரலிலிருந்து கிலாஃபா ஆட்சியை பற்றிய கேள்விகளை நீக்கினர். கெய்ரோ மாநாட்டை நாசப்படுத்துவதற்கும், கிலாஃபா ஆட்சியை குழிதோண்டி புதைப்பதற்கும் வெளிப்படையாக இருந்த இந்த முயற்சியானது, இஸ்லாமிய ஷரியத்தின் சாம்பவான்கள் என்று அழைக்கப்படும் வஹாபிகளின் வெற்று நடத்தைகளை அம்பலப்படுத்த போதுமான சான்றாக அமைந்தது.

இந்த போட்டிக்கு இஸ்லாமிய சமூகத்தின் பதிலானது, மே / ஜூன் 1926 இல் “கெய்ரோ கிலாஃபா மாநாடு” மற்றும் ஜூலை 1926 இல் “மக்கா உலக முஸ்லீம் மாநாடு” ஆகியவற்றின் போட்டியானது தீவிர ஆராய்ச்சிக்கு தகுதியான ஒரு விடயமாகும். உதாரணமாக கிலாஃபா ஆட்சியை பற்றிய கேள்விகளை தவிர்த்த மக்கா மாநாட்டில் கலந்துகொள்வதைக் காட்டிலும், உதுமானிய கிலாஃபாவை ஆதரித்த இந்தியாவின் முக்கியமான முஸ்லீம் சமூகம் கிலாஃபா ஆட்சியை ஆதரித்த அளவிற்கு கெய்ரோவின் கிலாஃபா

மாநாட்டிலிருந்து விலகியிருக்க பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரம் எவ்வளவு கையாளப்பட்டது? என்பதனை பற்றிய ஆய்வும் மிகக்குறைவே.

எவ்வாறாயினும் இந்த போட்டியில் “மக்கா மாநாடு” கெய்ரோவுக்கு எதிராக ஒரு தந்திரமான வெற்றியைப் பெற்றது என்பது தெளிவானது. - கிலாஃபாவின் நிர்வாகம் மற்றும் மரபுவழி இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கு (அதாவது தாருல்-இஸ்லாம்) ஆகியவற்றின் மீட்சிக்கு மகத்தான தாக்கங்களை ஏற்படுத்திய ஒரு வெற்றி. கெய்ரோ மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்தவர்கள் அரசியல் அமைப்பை மரபுவழி இஸ்லாமிய அமைப்புடன் இணங்குவதை உறுதிப்படுத்த விரும்பினர். ஆனால் இஸ்லாத்தின் சந்தேகத்திற்குரிய சமூகத்தை நம்ப வைக்கும் இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கு (தாருல்-இஸ்லாம்) மற்றும் ஒரு சர்வதேச ஒழுங்கின் இஸ்லாமிய கருத்து ஆகியவற்றை அவர்கள் அறிவுபூர்வமாக வெளிப்படுத்த இயலாது.

மறுபுறம், மக்கா மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்தவர்கள், தங்களின் சுயநலத்தின் காரணமாக கிலாஃபா, தாருல்-இஸ்லாம் போன்றவற்றுடன் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்குக்கு உண்மையாக இருக்க விரும்பவில்லை. அதற்கு பதிலாக அவர்கள் நவீன மேற்கத்திய நாகரிகத்தில் தோன்றிய மற்றும் உதுமானிய கிலாஃபாவின் ஆட்சிக்குள் ஊடுருவிய மதச்சார்பற்ற தேசிய-அரசமைப்பின் போட்டி முறையை ஏற்றுக்கொண்டனர், அவர்கள் ஏன் அவ்வாறு செய்தார்கள் என்றால், ஹிஜாஸ் மீதான தங்களின் ஆட்சிக்கு அங்கீகாரத்தையும், நியாயத்தன்மையையும் வென்றெடுப்பதற்கான முயற்சியை சலூதி-வஹாபிகள் தத்ருபமாகத் தொடரவும், இதனால் சலூதி அரசை அங்கே நிறுவ முடியும் என்பதே. அவர்கள் தங்களின் உண்மையான திட்டங்களை மறைத்து, இஸ்லாமிய சமூகத்தை ஏமாற்றுவதற்கான ஒரு விரிவான முயற்சியை மேற்கொண்டனர். மேலும் இந்த ஏமாற்று வித்தையின் வெற்றியை மக்கா மாநாட்டின் மூலம் அவர்கள் செய்துகாட்டினர்.

முஸ்தஃபா கமாலின் முன்மாதிரியையும், மதச்சார்பற்ற துருக்கியின் முன்மாதிரியையும் இஸ்லாத்தின் இதய நிலம் (ஹிஜாஸ்) உட்பட இஸ்லாமிய சமூகத்தின் பிற பகுதிகளும் பின்பற்றுவதற்காக வழி வகுப்பதில், கெய்ரோ மாநாட்டுடனான போட்டியில் மக்கா மாநாட்டின் தந்திரமான வெற்றியானது குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தது. ஒருபுறம் 1924 முதல் இஸ்லாமிய உலக வரலாற்றில் இந்த அந்நிய அரசியல் அமைப்பின் மூலம் உம்மத்துகளின் உள்ளத்தில் தீமைகள் தொடர்ந்து செலுத்தப்பட்டன, மறுபுறம் தேசிய-அரசமைப்பின் மதச்சார்பற்ற அடித்தளங்களில் ஒரு புதிய

இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கை புனரமைக்க நவீன இஸ்லாமிய உதவித்தொகையையும் வழங்கினர்.

அந்த முயற்சிகளிலிருந்து வெளிவந்தவையே “இஸ்லாமியமயமாக்கல்” மற்றும் தேசிய அரசுகளின் அமைப்பினுள் “இஸ்லாமிய அரசை” நிறுவுதலாகும். ஆனால் இவை இரண்டும் பயனற்ற குறிக்கோள்களாக இருந்தன, இன்னும் அவை தேசிய அரசின் அத்தியாவசிய செயல்முறைகள் சிலவற்றை அகற்றாமல் அடைய முடியாது, - இதில் இன்றியமையாதது என்னவென்றால் ஒரு மதச்சார்பற்ற அரசாக அதன் பிழைப்புக்காகவே இருந்தது.

டாக்டர் முஹம்மது இக்பால் மற்றும் மௌலானா அபுல் ஆலா மவ்தூதி இருவரும் கிலாஃபாவுக்கு பிந்தைய இஸ்லாத்தில் ஒரு இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கை புனரமைக்க இஜ்திஹாத்தில் (அதாவது சுய தர்க்க அறிவோடு) முயன்றனர். அவர்களின் முயற்சிகள் “இஸ்லாமிய அரசு” என்ற கருத்தை விளைவித்தன. இருப்பினும் துரதிர்ஷ்டவசமாக இஸ்லாமிய அரசை மீட்டெடுப்பதற்கான முயற்சிகள் உம்மத்துகளின் அரசியல் அமைப்பின் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய அமைப்பும், இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கும் முழு குழப்பத்திற்குள் தள்ளப்பட்டன. இதன் விளைவாக இஸ்லாமிய சமூகத்தில் அரசியல் சிந்தனை மிகவும் தவறாக வழிநடத்தப்பட்டது, மேலும் உருவாக்கப்பட்ட மகத்தான குழப்பம் இன்றுவரை நீடிக்கிறது.

அத்தியாயம் இரண்டு

உதுமானிய கிலாஃபாவின் சரிவு மற்றும் சவூதி-வஹாபி

தேசிய-அரசின் எழுச்சி

முதலாம் உலகப் போர் மற்றும் உதுமானிய கிலாஃபாவின் வீழ்ச்சி

முஸ்லீம் சமூகத்தைப் பொருத்தவரை, முதல் உலகப் போர் என்பது ஐரோப்பியப் போரை விட மிகவும் மோசமானதாக இருந்தது. மாறாக, 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன் எப்போதும் இல்லாத வகையில் முஸ்லீம் சமூகத்தில் எழுச்சிகளையும், மாற்றங்களையும் கொண்டுவந்த ஒரு போர் இது.

முதலாவதாக, சமகால கிலாஃபாவின் மிகப் பெரிய முஸ்லீம் சமூகத்தின் வலிமைக்கும், உதுமானிய இஸ்லாமிய பேரரசின் மத்திய அதிகாரத்திற்க்கும் இடையே போர் நுழைந்தது. இந்த முடிவு இன்னும் சில சர்ச்சையில் மூழ்கியிருந்தாலும், கடைசி தருணம் வரை உதுமானிய தலைமை போருக்குள் நுழையலாமா வேண்டாமா என்று முடிவு செய்யப்படவில்லை. அப்படியானால், இந்த விவகாரத்தில் பிரிட்டிஷ்-சியோனிச பங்கைப் பற்றி ஊகிப்பதற்கான எந்தப் பக்கத்தை ஆதரிப்பது என்ற காரணங்களும் இருந்தன.

ஜெருசலேம் மீது யூதர்களின் கட்டுப்பாட்டிற்காக கலீஃபாவுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை மேற்கொள்வதில் யூத-சியோனிச தலைவர்கள் பல தோல்வியுற்ற முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். அவர்கள் அந்த புனித நகரத்தை விலை பேசியும் வாங்க முன்வந்தனர். இந்த யூத-சியோனிச முயற்சிகளுக்கு பிரிட்டிஷும் ஆதரவளித்தது.

போரில் பிரிட்டிஷின் முக்கிய அரசியல் மற்றும் இராணுவ இலக்குகளில் உலக சக்தியான இஸ்லாத்தை அடிபணியச் செய்தல், ஜெருசலேத்தை கைப்பற்றுவது மற்றும் ஒரு யூத தாயகத்தை பாலஸ்தீனத்தில் நிறுவுவதாகும். அது மேற்குலக நாடுகளின் சார்பாக முஸ்லீம்களின் மத்திய கிழக்குலக நாடுகளை தொடர்ந்து சீர்குலைக்கும்.

உதுமானிய தலைமை அதன் போர் முயற்சிகளுக்கு முழு முஸ்லீம் சமூகத்திலிருந்தும் ஆதரவைத் திரட்ட முயன்றது. இதுதொடர்பாக, நவம்பர்

23, 1914 அன்று உதுமானிய இஸ்லாமிய அரசின் ஷேக் அல்-இஸ்லாம் ஒரு ஃபத்வா மற்றும் ஜிகாத் பிரகடனத்தை அறிவித்து அனைத்து முஸ்லிம்களையும் கூட்டு சக்திகளுக்கு எதிராகப் போராடுமாறு கட்டளையிட்டார். ஆயினும் தாக்குவதற்கான ஒரு சிறந்த வழியாக, உலகளாவிய இஸ்லாமிய சகோதரத்துவத்தின் வலிமைமிக்க பலத்தை குறைப்பதிலும், அரேபிய தீபகற்பத்தில் அரபு தேசியவாதத்தை ஊக்குவிப்பதிலும், சுரண்டுவதிலும் பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரம் வெற்றி பெற்றது. இதன் விளைவாக, தேசிய சுதந்திரத்தை அடைய பிரிட்டிஷ் உதவி வழங்கியதன் மூலம் அரேபியர்கள் உதுமானிய ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழுந்தனர்.

ஆங்கிலேயர்களின் வலிமைமிக்க கூட்டாளியும், சுயமாக செயல்படும் அரேபியர்களின் மன்னரும், ஜோர்டான் நாட்டு மன்னர் ஹுசைனின் தாத்தாவுமான ஷெரீஃப் அல்-ஹுசைன் யுத்தம் தொடங்கிய இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் உதுமானிய ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு எதிராக வெற்றிகரமாக கிளர்ச்சி செய்து இஸ்லாத்தின் இதய நிலமான ஹிஜாஸில் மன்னராட்சியை நிறுவினார். மக்கா மற்றும் இறுதியில் மதீனா நகரங்களின் இழப்பின் விளைவாக, உதுமானிய கலீஃபாவின் உலக இஸ்லாமியர்களின் ஒற்றுமைக்கான நோக்கம் ஈடுசெய்ய முடியாத சேதத்தை சந்தித்தது.

ஹுசைனின் மகன்களை ஈராக்கிலும், ஜோர்டானிலும் மன்னர்களாக நிறுவுவதன் மூலம் ஆங்கிலேயர்கள் ஹிஜாஸில் தங்களின் வெற்றியை கண்டனர். 1919 இல் பிரிட்டிஷ் ஜெனரல் ஆலன்பி அரபு படைகளுடன் சண்டையிட்டு ஜெருசலேமுக்கு வெற்றிகரமாக அணிவகுத்தார், மேலும் சிலுவைப் போர்கள் முடிவுக்கு வந்துவிட்டதாக அறிவித்தார். 1948 இல் ஆங்கிலேயர்கள் பாலஸ்தீனத்தை விட்டு விலகும் வரை அது ஒரு (ஐநாவால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட) பிரிட்டிஷின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பிரதேசமாக இருந்தது. சியோனிச யூதர்கள் இஸ்ரேல் அரசை நிறுவியதாக அறிவித்தனர்.

உதுமானிய இஸ்லாமிய பேரரசு போரில் மோசமாக தோற்கடிக்கப்பட்டது. கூட்டு சக்திகள் தங்கள் இராணுவ வலிமையை ஒரு உளவியல் ஆயுதத்துடன் இணைத்து இஸ்லாத்திற்கு நீண்டகால மோசமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தின. இந்தியா, மக்ரிப் (வடமேற்கு ஆப்ரிக்க நாடுகள்) மற்றும் பிற பகுதிகளிலிருந்து இஸ்லாமிய இராணுவ ஆதரவை (நியாயத்தை விட மோசமாக) வென்றெடுப்பதில் பிரிட்டிஷ் மற்றும் பிரெஞ்சு வெற்றி பெற்றன, எனவே அரபு மற்றும் அரபு அல்லாத முஸ்லிம்கள் இருவரும்

தங்கள் சகோதர முஸ்லீம் துருக்கியர்களுக்கு எதிராக போராடினர். இதன் விளைவாக உதுமானிய இஸ்லாமிய பேரரசு தோற்கடிக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் அதன் உலகளாவிய இஸ்லாமிய அடித்தளங்களும் அழிக்கப்பட்டன.

முதல் உலகப் போரில் உதுமானிய தோல்வியின் சாம்பலிலிருந்து, முஸ்தஃபா கமால் தலைமையிலான மதச்சார்பற்ற துருக்கிய தேசியவாத சக்திகள் போரினால் சோர்ந்துபோன ஐரோப்பிய சக்திகளுடன் தைரியம், புத்திசாலித்தனம் மற்றும் உறுதியுடன் "போருக்குப் பின் ஒரு போரை" நடத்தி அவர்களின் சொந்த உள்நாட்டு பொதுக் கருத்தில் தலையிடுவதைத் தடுத்தது, கிரேக்கர்கள் மீது துருக்கியர்களின் கடுமையான தோல்வியைத் தடுக்கும் மற்றும் துருக்கிய சுதந்திரத்தை வென்றெடுப்பதைத் தடுக்க எதுவும் செய்ய முடியாது. போர்க்களத்தில் துருக்கிய ஆயுதங்களால் வென்றதற்காக 1924 இல் கையெழுத்திடப்பட்ட லாசன்னை ஒப்பந்தம் சர்வதேச அங்கீகாரத்தை அளித்தது.

துருக்கிய தேசியவாதிகள் மற்றும் கிலாஃபா

துருக்கிய தேசியவாத சக்திகள் 50 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சுல்தான்-கிலஃபாவுடன் தொடர்ந்து மோதிக்கொண்டிருந்தன, தாங்கள் சர்வாதிகாரமாக கருதுவதை அரசியலமைப்பு ஒழுங்கின் மூலம் மாற்றவும் அவர்களின் அதிகாரங்களை மட்டுப்படுத்தவும் போராடினர். துருக்கிய தேசியவாத சக்திகள் தங்கள் அரசியல் பார்வையின் அடிப்படையில் மதச்சார்பற்றவையாக இருந்தன. உதுமானிய கிலாஃபா மற்றும் இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தின் மீது மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் மேன்மையை அவர்கள் உணர்ந்ததன் மூலம் ஆழமாக ஈர்க்கப்பட்டனர்.

மக்கா மற்றும் மதீனா நகரங்களை இழந்ததையடுத்து, போரில் சகோதர-முஸ்லிம்கள் அவர்களுக்கு எதிராக போராடிய பின்னர், இப்போது இஸ்லாமிய சமூகத்துடனான தாக்கத்திலிருந்து அவர்கள் தங்களை விடுவித்ததாக உணர்ந்தார்கள். தங்களின் துருக்கி குடியரசின் அரசியல் வழிமுறையை தாருல்-இஸ்லாத்தின் இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கிலிருந்து ஒரு நவீன மதச்சார்பற்ற தேசிய அரசான மேற்கத்திய வழிமுறைக்கு மாற்ற அவர்கள் விரைவாக செயல்பட்டனர்.

அத்தகைய மாற்றத்தினால் "தேவாலயத்தை" தங்கள் அரசிலிருந்து பிரிக்க ஏதேனும் ஒரு வழி இருக்க வேண்டுமென்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது - இதுவே மேற்கத்திய வழிமுறையின் அடித்தளமாக

இருந்தது<5>. புதிய துருக்கிய பெரும் தேசிய சட்டமன்றம், அது அறிமுகப்படுத்திய புதிய வழிமுறைக்கு விசுவாசமாக, இஸ்லாமிய "தேவாலயத்தின்" தலைவராக பணியாற்ற 1922 இல் அப்துல் மஜீத்தை கலீஃபாவாக நியமித்தது. இருந்தபோதிலும், கிலாஃபா தற்காலிக அதிகாரங்களை மட்டுமே பெற்றிருந்தார், அனைத்து அதிகாரங்களும் அரசிடமே இருந்தன.

துருக்கியின் இஸ்லாமிய சூழலில் புதிய வழிமுறையை தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. புனித ரோமானியப் பேரரசு அழிந்தபின் ஐரோப்பியர்கள் கிறிஸ்தவத்துடன் செய்ததை போன்று இன்னும் இஸ்லாத்துடன் செய்ய முடியவில்லை. கலீஃபா போப்பிற்கு சமமானவராக இருக்க முடியாது<6>. பாரம்பரிய இஸ்லாம் தேவாலயத்திற்கும் அரசுக்கும் இடையில் எந்தப் பிரிவையும் அங்கீகரிக்காததிலிருந்து இஸ்லாமிய அமைப்பில் அரசியல் மதச்சார்பின்மைக்கு இடமளிக்க இயலாது. உண்மையில் ஒரு இஸ்லாமிய "தேவாலயம்" என்று எதுவும் இல்லை.

கிலாஃபாவின் நிர்வாகம் இருக்கும்வரை நவீன தேசிய அரசின் புதிய வழிமுறையை கொண்டுவர முடியாது என்பது விரைவில் தெரியவந்தது. கெமாலிச(Kemalism) குடியரசின் எதிரிகள் துருக்கி குடியரசை ஸ்திரமின்மைக்கு உட்படுத்தவும், இறுதியில் முஸ்தஃபா கமாலை அகற்றவும் கலீஃபாவைப் பயன்படுத்த முற்படுவதற்கான அறிகுறிகளும் (இந்தியாவில் கிலாபத் இயக்கத்திற்கு பிரிட்டிஷின் ஆதரவு போன்று) தோன்றின. இஸ்லாமிய சூழலிலுள்ள தேசிய அரசானது இஸ்லாத்தின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக்கொள்வதற்கும், இஸ்லாத்தை அரசுக்கு அடிபணியச் செய்வதற்கும் தைரியத்தை வரவழைக்க வேண்டும் அல்லது இஸ்லாமிய அரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து கொண்டு தாருல்-இஸ்லாத்தை மீட்டெடுக்கும் தலைவிதியை அனுபவிக்க வேண்டுமென துருக்கிய தேசியவாத சக்திகள் விரைவாகவும் தெளிவாகவும் புரிந்து கொண்டன

ஆகவே, துருக்கிய பெரும் தேசிய சட்டமன்றம் 1924 மார்ச் 3 இல் கிலாஃபாவை ஒழிக்கும் மற்றொரு சட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. சட்டத்தின் பிரிவு 1 கூறுவதாவது :

"கலீஃபா பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார். கிலாஃபா அடிப்படையில் அரசு (ஹுகுமா) மற்றும் குடியரசு (ஜம்ஹூரிய்யா) என்ற சொற்களின்

அர்த்தத்திலும் முக்கியத்துவத்திலும் உள்ளதென்பதால் கிலாஃபாவின் ஆட்சி அகற்றப்பட்டது"<7>.

இந்தச் சட்டம் இயற்றப்படுவது உம்மத்துகளின் வரலாற்றில் ஒரு தீர்க்கமான தருணத்தைக் குறித்தது. 1300 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, கிலாஃபாவின் ஆட்சி என்பது இஸ்லாமிய கொள்கைகளுக்கு முரணான வழிகளில் நிரப்பப்பட்டிருந்தாலும் கூட முஸ்லிம்களால் (அதாவது சுன்னி முஸ்லிம்கள்) தங்கள் மதத்திற்கு இன்றியமையாததாக உலகளவில் அங்கீகரித்தது. இஸ்லாமிய சமூகம் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் ஒரு கலீஃபா இல்லாமல் வாழத் தொடங்கியது. உண்மையில் மிகவும் திட்டவாட்டமான மற்றும் நிரந்தரமான மாற்றமானது இஸ்லாமிய சமூகம் இப்போது அதன் கிலாஃபாவிற்கு பிந்தைய காலகட்டத்தில் கடந்துவிட்டது என்ற முடிவுக்கு மன்னிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

உதுமானிய கிலாஃபாவின் வீழ்ச்சிக்கு அல்-அசார் பல்கலைக்கழகத்தின் பதில்

கிலாஃபாவை ஒழிப்பதன் முக்கியத்துவம் ஒழிப்பு சட்டத்தின் ஒரு கட்டுரையில் காணப்பட வேண்டும், புத்திசாலித்தனமாக கிலாஃபாவை நவீன மதச்சார்பற்ற தேசிய அரசால் மாற்றப்பட்டது. இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படும் கிலாஃபாவின் ஆட்சியானது மேற்கத்திய அரசியல் சிந்தனை மற்றும் நாகரிகத்தின் தாக்கத்தின் கீழ் மேற்கத்திய சமூகத்தைச் சார்ந்த ஒரு அரசியல் அமைப்பால் மாற்றப்பட்டது, மற்றும் பழைய மரபு வழிமுறையில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள் (ஹுகுமா மற்றும் ஜம்ஹூரிய்யா) இப்போது புதிய வழிமுறைக்கு ஏற்றவாறு புதிய அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. டாக்டர் முஹம்மது இக்பால் போன்ற ஒரு சிறந்த சிந்தனையாளர் கூட, சமூகத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றத்தின் உண்மைத் தன்மையைப் போதுமான அளவில் புரிந்து கொள்ளவில்லை<8>.

கிலாஃபாவின் ஆட்சி இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் ஒரு பகுதியை உருவாக்கியது, இதன் மூலம் ஒரு மிகப்பெரிய மற்றும் (மதக் கண்ணோட்டத்தில்) மிகவும் கண்டிக்கத்தக்க பிதஅத் செய்யப்படுவதும் மிகத் தெளிவாக தெரிந்தது, மேலும் இதற்கு பொருத்தமான பொறுப்பும் தேவையானது. துருக்கிய பெரும் தேசிய சட்டமன்றத்தில் சட்டம் இயற்றப்பட்ட 22 நாட்களுக்குப் பிறகு, கெய்ரோவிலுள்ள அல்-அசார் பல்கலைக்கழகத்தின் ரெக்டார் எகிப்திலுள்ள பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னணி

உலமாக்களை சந்தித்து, கிலாஃபா தொடர்பான பின்வரும் அறிவிப்புகளை வெளியிட்டார்:

“கிலாஃபா என்பவர் இமாமத்திற்கு ஒத்த அத-தீன் மற்றும் அத-துன்யா விஷயங்களில் ஒரு பொதுத் தலைமை (ரி'ஆசா) ஆவார். அதன் அடிப்படை செயல்பாடு என்பது உம்மத்துகளின் வாழ்க்கை வழிமுறையையும், நிர்வாகத்தையும் கவனிப்பதாகும்”

இந்த அறிவிப்பு என்பது இமாமின் நிர்வாகத்தில் இந்த “பொதுத் தலைமையை” அமைத்துள்ளதாவது:

"விசுவாசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக மதச் சட்டத்தை ஊக்குவிப்பவரின் துணை கொண்டு, ஷரீ'ஆ வழங்குவதைப் போல அதன் கட்டளைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு, இவ்வுலக விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதாகும்".

“தளர்வாகவும், பிணைப்பாகவும்” (அஹ்ல் அல்-ஹல்லி வல்-அக்த்) <9>அல்லது அவருக்குப் பின் அவரது வழிநடத்தி நிர்வகிப்பவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்காகவும், அதிகாரம் உள்ளவர்களின் தரப்பிலிருந்து அவர்களின் விசுவாசத்தை பைஅத் (உறுதிமொழிதல்) செய்வதன் மூலம் இமாமாக மாறுகிறார்.

“மற்றொரு கூட்டணி (கட்சி) கலீஃபாவை அடக்கி தனது இடத்தைப் பிடித்தால் கலீஃபா தனது நிர்வாகத்தை இழக்கிறார், அந்த அர்த்தத்தில் வெற்றி பெறுவதன் மூலமும் இமாமத் பெற முடியும். கடந்த காலத்தின் பெரும்பான்மையான கலீஃபாக்களைப் போலவே, முந்தைய கலீஃபாக்களின் தேர்வால் சில நேரங்களில் வெற்றியின் மூலம் கையகப்படுத்தல் பைஅத் செய்வதன் மூலம் வலுப்படுத்தப்படுகிறது.” <10>

முதலில் இஸ்லாத்தின் முன்மாதிரி இல்லாமல் அப்துல் மஜீத்தை அவர் அதிகாரத்தை பறித்து ஒரு தற்காலிக கிலாஃபாவுக்கு நியமித்தது, அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் உறுதியான சூழ்நிலையை நோக்கிய இந்த அறிவிப்பு பித்ஆ என்று கண்டிக்கப்பட்டது, - இது துருக்கிய பெரும் தேசிய சட்டமன்றத்தால் கருதப்படுகிறது மற்றும் இரண்டாவதாக கிலாஃபாவை ஒழித்தல்.

இந்த பித்ஆ மார்க்க கொள்கைகளுடன் முற்றிலும் பொருந்தாததால், இஸ்லாமிய கிலாஃபா ஆட்சி யாருடைய தோள்களில் இருக்க வேண்டும்

என்பதைக் கருத்தில் கொள்வதற்காக, ஒரு இஸ்லாமிய மாநாட்டை கூட்டவும் அனைத்து முஸ்லீம் மக்களின் பிரதிநிதிகளையும் அழைக்கவும் உலமாக்கள் முடிவு செய்தனர்.

இதுவே உதுமானிய கிலாஃபா அழிந்ததற்கு இஸ்லாமிய சமூகத்தின் முதல் தீவிரமான பதிலாகும். ஆனால் இந்த திட்டம் இஸ்லாமிய மரபு வழிமுறையின் பாரம்பரிய அரசியல் நடைமுறையிலிருந்து விலகுவதை குறிக்கிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இதனை பித்ஆ என்றும் கூட கூறலாம். ஒரு கலீஃபாவை நியமிக்க அசார் பல்கலைக்கழக உலமாக்கள் ஒரு இஸ்லாமிய மாநாட்டை நடத்த முன்மொழிந்தனர், இருப்பினும் அனைத்து முஸ்லீம் மக்களின் பிரதிநிதிகளும் அதில் பங்கேற்றனர். இஸ்லாமிய வரலாற்றின் முதல் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் மக்களால் ஒரு கலீஃபா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மேலும் இஸ்லாத்தின் முழு வரலாற்றிலும் ஒருபோதும் அவர் ஒரு சட்டமன்றம் அல்லது அனைத்து இஸ்லாமிய மக்களின் மாநாட்டு பிரதிநிதிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேயில்லை<11>.

இந்த முன்மொழிவு அத்தகைய சிரமங்களை எதிர்கொண்டது, மாநாட்டைத் திட்டமிடுவதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட குழு ஒரு புதிய கலீஃபாவைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் வெடிக்கும் பிரச்சினையை மாற்றியமைத்தது. மேலும் நிலைமையை புரிந்துகொண்டு இயன்றவரை பங்களித்தது. எவ்வாறாயினும், மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயம் என்னவென்றால், முஸ்லீம் அரசியல் வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து முதல்முறையாக இந்த யோசனை கற்றறிந்த முஸ்லிம்களின் மதிப்புமிக்க அமைப்பால் பகிரங்கமாக முன்வைக்கப்பட்டது அதாவது அனைத்து முஸ்லீம் மக்களின் சட்டமன்றம் அல்லது மாநாட்டு பிரதிநிதியால் எடுக்கப்படும் முடிவுளால், உம்மத்துகளின் மிக முக்கியமான விவகாரங்களை விவாதிக்க முடியும்.

டாயன்பீ(survey) நம்மை நம்பியதைப்போல் மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் செல்வாக்கிற்கு இது காரணமாக இருக்க முடியுமா என்பதை தீர்மானிப்பது மிகவும் கடினம்<12>. ஆயினும் கூட மாநாட்டில் முன்மொழியப்பட்ட ஆலோசனையையும், ஒருமித்த கருத்தையும் பயன்படுத்தியிருக்கும் அளவிற்கு அது கிலாஃபாவை விட மரபுவழி இஸ்லாத்துடன் நெருக்கமாக இருந்திருக்கும் என்பது உண்மைதான், ஆனால் அதன் இருப்பின் முதல் சில தசாப்தங்கள் அதை சித்தரித்தன.

அத்தியாயம் மூன்று

கிலாஃபா மாநாடு, கெய்ரோ. மே 1926

நிகழ்ச்சி நிரல்

கடைசியாக 1926 மே மாதம் கெய்ரோவில் கூடிய கிலாஃபா மாநாட்டில், அதன் நிகழ்ச்சி நிரலில் பின்வருபவனவற்றை ஆய்வு செய்தது:

1. கிலாஃபாவின் வரையறை மற்றும் கலீஃபாவிற்குத் தேவையான தகுதிகள்.
2. இஸ்லாத்தில் கிலாஃபா அவசியமா?
3. கிலாஃபாவின் ஆட்சி எவ்வாறு நிறுவப்படுகிறது?
4. ஷரீஅத்தின் அனைத்து தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் கிலாஃபாவை உருவாக்குவது தற்போது சாத்தியமா?
5. நான்காவதாகக் கூறப்பட்டது எதிர்மறையானது என்று வைத்துக்கொண்டால், என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்?
6. ஒரு கலீஃபாவை நியமிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று மாநாடு தீர்மானிக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டால், இந்த முடிவை நடைமுறைப்படுத்த என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்?

பிரதிநிதிகள்

மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள பிரதிநிதிகள் எகிப்து, லிபியா, துனிசியா, மொராக்கோ, தென்னாப்பிரிக்கா, டச்சு கிழக்கிந்திய தீவுகள் (இப்போதைய இந்தோனேசியா), எமன், ஹிஜாஸ் (இப்போதைய சலூதி அரேபியாவில்),

பாலஸ்தீனம், ஈராக் மற்றும் போலந்து ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வந்தனர். துருக்கி, பெர்சியா (இப்போதைய ஈரான்), ஆப்கானிஸ்தான், நஜத் (இப்போதைய சவூதி அரேபியாவில்), ரஷ்யா, சீனா மற்றும் இந்தியா போன்ற பல முக்கியமான இஸ்லாமிய நாடுகள் மற்றும் சமூகங்களின் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொள்ளவில்லை.

துருக்கி தங்கள் நாட்டிற்கு கிலாஃபா பற்றிய பிரச்சினையில்லை என்பதால் கலந்து கொள்ளாமல் அழைப்பை மறுத்துவிட்டது. வியா நாடான பெர்சியா, சுன்னி முஸ்லிம்களின் கிலாஃபா மாநாட்டில் அக்கறை காட்டவில்லை. ரஷ்யா, சீனா மற்றும் இந்தியாவில் வாழும் முஸ்லிம்களும், விரோத சூழலில் வாழும் அனைத்து சிறுபான்மையினரும் பொதுவான அணுகுமுறையை பின்பற்றினர். இது வெறும் கல்விப் பயிற்சிதான், எந்தவொரு உண்மையான அதிகாரமும் இல்லாத ஒரு கூட்டம் என்றும் அவர்களால் தங்களுக்கு எந்தவிதமான உறுதியான உதவிகளையும், பாதுகாப்பையும் வழங்க வாய்ப்பில்லை என்றும் கருதி 1926 மே மாத கெய்ரோ மாநாட்டிலிருந்து விலகி இருந்தனர். ஆனால் ஒரு உண்மையான அதிகாரமாகத் தோன்றிய “அப்துல் அஜீஸ் இப்னு சவூத்” ஒரு போட்டி மாநாட்டை அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்யதுகாட்டினார். உண்மையில், அவர் தனது அரசு பீடத்திற்காக புனித நகரங்களான மக்கா மற்றும் மதீனாவின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றியதால், கிலாஃபாவின் மீள் எழுச்சி குறித்த மரண பயத்திலேயே இருந்தார்.

இறுதியாக, கெய்ரோவில் கலந்து கொண்ட பிரதிநிதிகளில், சனூஸி (சூஃபி) ஆணையின் தலைவரான அல்-சயீத் இதரிஸ் அல்-சனூஸி என்பவர் பர்கா மற்றும் திரிப்போலியின் அமீராக நியமிக்கப்பட்டார். ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு மாநாடு முடிவு செய்தால், அவர் கலீஃபாவாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான வலுவான வாய்ப்பு இருப்பதாக வதந்திகள் பரவியது<13>.

மாநாட்டு அமர்வுகள்

இந்த மாநாடு 1926 மே 13, 15, 18 மற்றும் 19 ஆகிய தேதிகளில் நான்கு அமர்வுகளில் கூடியது. முதல் அமர்வில் முதல் குழு திட்டங்களை ஆராய்ந்து அவற்றை மாநாட்டுக்கு முன் கொண்டுவர நியமிக்கப்பட்டது. மாநாட்டின் நடவடிக்கைகள் ரகசியமாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்று குழு உடனடியாக திட்ட அறிக்கை ஒன்றை வழங்கியது. இந்த மாநாட்டின் முழு சொற்பொழிவின் பதிவையும் ஒரு பொது ஆவணமாக வைத்திருந்ததால், இந்த முன்மொழிவு நான்காவது முழுமையான அமர்வில் நிராகரிக்கப்பட்டது<14>.

மாநாட்டின் நிகழ்ச்சி நிரலின் 1, 2 மற்றும் 3வது உருப்படிகளை ஆய்வு செய்வதற்காக இரண்டாவது குழுவும் 4, 5 மற்றும் 6வது உருப்படிகளை ஆய்வு செய்வதற்காக மூன்றாவது குழுவும் இரண்டாவது முழுமையான அமர்வில் நியமிக்கப்பட்டன. இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் குழுக்களின் அறிக்கைகளின் அடிப்படையிலான விவாதங்கள் மற்றும் முடிவுகள் மாநாட்டு பணியின் முக்கிய அம்சமாகளாக அமைந்தன. இந்த அறிக்கைகளின் பகுப்பாய்வை தான் நாம் இப்போது பார்க்கப்போகிறோம்.

இரண்டாவது குழு

கிலாஃபாவின் நிர்வாகத்தைப் பற்றி வரையறுப்பதில் இரண்டாவது குழு அல்-மவர்தி, இப்னு கல்தூன் மற்றும் பிற அறிஞர்களின் அதிகாரப்பூர்வ எழுத்துக்களை நம்பியது. குறிப்பாக, கலீஃபா தனது நிர்வாகத்தில் “தற்காலிக” மற்றும் “மத” தலைமையையும் இணைக்க வேண்டும் என்பதற்கு அவர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். இரண்டாவதாக, ஒரு நேரத்தில் ஒரு கலீஃபா மட்டுமே இருக்க முடியும் மற்றவற்றுடன் கிலாஃபா நிர்வாகத்தின் பங்கானது உம்மத்துகளை ஒன்றிணைப்பதாகும்<15>.

கமிட்டிக்கு முன் இரண்டாவது கேள்வி (கிலாஃபா இஸ்லாத்தில் அவசியமா?) என்று சொல்வது சிறிதும் நம்பமுடியாததாக இருந்தது. சுன்னி முஸ்லீம் அரசியலுக்கு எப்போதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மற்றும் நபி (ஸல்) அவர்கள் இறந்த காலத்திலிருந்து முஸ்லிம்களுடன் ஒரு அமைப்பாகவே இருந்தது. அதன் முழு வரலாற்றிலும் உம்மத்துகள்

கிலாஃபாவுடன் வாழ்ந்தது மட்டுமல்லாமல் கூடுதலாக ஒரு மாற்றத்திற்கான சாத்தியத்தை ஒருபோதும் தீவிரமாகக் கருதியதில்லை.

உண்மையில், கிலாஃபாவுக்கு ஒரு மாற்று சாத்தியம் என்று பரிந்துரைக்கும் செயலிருந்தால், ஒருவர் பித்ஆவில் ஈடுபடுவதற்கான மிகக் கடுமையான குற்றச்சாட்டுக்கு தன்னுடைய சுயத்தை வெளிப்படுத்தியிருப்பார். இன்னும், துருக்கியின் முஸ்தஃபா கமால் என்ற ஒரு மனிதனின் உத்தரவின் விளைவாக, கிலாஃபா இஸ்லாத்தில் தேவையா? என்ற கிலாஃபா மாநாட்டின் பரிந்துரைக்காக கற்றல் என்பது இஸ்லாமிய சமூகம் முழுவதிலும் மிக உயர்ந்த இடமாக இருந்தது.

இன்னும் ஒருவேளை உம்மத்துகள் அதன் முழு வரலாற்றிலும் பதிலளிக்க வேண்டிய மிக முக்கியமான கேள்வியும் இதுவாகும். கிலாஃபா இஸ்லாத்தில் ஒரு இன்றியமையாதத் தேவை என்பதை குழு உறுதிப்படுத்தியதை தவிர்க்க முடியாமல் போனது, ஆனால் அந்த நேரத்தில் அதை உணர முடியவில்லை.<16> வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் அந்த நேரத்தில் நிறைவேற்ற முடியாத ஒரு கடமையை அல்லாஹ் முஸ்லிம்களின் மீது வைத்துவிட்டான். ஆனால் இது கேள்விக்கு திருப்திகரமான பதில் அல்ல, அல்லாஹ் எல்லாம் அறிந்தவனாக இருப்பதால் தன் அடியார்களுக்கு அவர்கள் நிறைவேற்ற முடியாத ஒரு கடமையை வழங்கவில்லை.

அப்படியென்றால், கிலாஃபா இஸ்லாத்தில் ஒரு தேவையா? இல்லையா? என்பதை உணர முடியவில்லை. எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கிலாஃபாவை மீண்டும் நிறுவத் தவறியது ஒரு கூட்டுப் பாவமாகவே இருக்கும், அதற்காக விசுவாசிகள் இறைவனால் நிச்சயம் தண்டிக்கப்படுவார்கள்.

மூன்றாவது கேள்விக்கு (கிலாஃபா ஆட்சி எவ்வாறு நிறுவப்படுகிறது?) குழு பின்வருமாறு பதிலளித்தது:

1. முந்தைய கலீஃபாவின் நியமனம் மூலமும்.
2. செல்வாக்கு மிக்க முஸ்லிம்களின் வகுப்புகளால் நியமனம் செய்வதன் மூலம் அமீர்கள், முக்கிய நபர்கள், கருத்து கூறுபவர்கள் மற்றும் நிர்வாகம் செய்பவர்கள் போன்றோருக்கு பொது மக்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டி.

3. மற்ற நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றாவிட்டாலும் ஒரு முஸ்லீமால் வெற்றி பெறுவதன் மூலமும்.<17>

இஸ்லாமிய கோட்பாட்டுக் கொள்கைகளில் பொருந்தக்கூடிய தன்மை மற்றும் இஜ்திஹாத்தின் அவசியம் குறித்து இரண்டாவது குழுவின் இந்த அறிக்கையை வழங்குவதில், ஈராக் பிரதிநிதிகளில் ஒருவரான துனிசிய பேராசிரியரான அப்துல் அஜீஸ் அல்-எஃபெண்டி மற்றும் எகிப்திய தூதுக்குழுவின்.<18> தலைவரான ஷேக் முஹம்மது அல்-அஹ்மதி அல்-ஜவாஹிரி ஆகியோருக்குமிடையே மிக முக்கியமான மற்றும் சுவாரஸ்யமான விவாதத்திற்கு வழிவகுத்தது:

தாலிபி எஃபெண்டி:

கிலாஃபா நிர்வாகம் பற்றிய கேள்வியானது மிக முக்கியமானது மற்றும் தீர்க்க மிகவும் கடினமானது என்ற உண்மையை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆகவே, மாநாட்டை அடுத்த ஆண்டு வரை ஒத்திவைக்க நான் முன்மொழிகிறேன், இதன்மூலம் அதன் அனைத்து அம்சங்களிலும் பிரச்சினையை விரிவாக நாம் படிக்க முடியும். சிக்கலை முற்றிலும் கோட்பாட்டு அடிப்படையிலிருந்து ஆராய இது போதாது. சில வெளிநாட்டு சக்திகளின் கொள்கைகளால் இஸ்லாமிய நிர்வாகத்தின் மீது செலுத்தப்பட்ட செல்வாக்கு பற்றிய சூழ்நிலைகள் மற்றும் இடங்களின் அவசியத்தை சில கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஷேக் அல்-ஜவாஹிரி:

எங்களுக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இறையியல் கேள்விகளை ஆராய்வதில், நாங்கள் இஜ்திஹாத்தை நாடவும் புதிய கோட்பாட்டை நிறுவவும் விரும்பவில்லை. இஸ்லாத்தின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகளை ஆராய்வதற்கு நம்மை நாமே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டோம். இந்த கொள்கைகளில் பொருந்தக்கூடிய தன்மையைப் பொறுத்தவரை, அது எங்கள் திறனுக்கு அப்பாற்பட்டது என்று நீங்கள் அறிவிக்க வேண்டும்.

தாலிபி எஃபெண்டி:

நான் ஒரு புதிய கோட்பாட்டை அல்லது இஜ்திஹாத்தை ஆதரிக்கவில்லை. நான் தேடுவது உங்கள் கருத்தை. எங்கள் சகாப்தத்தில்

பயன்பாட்டுக்கு ஆளாகாத கொள்கைகளை நீங்கள் உறுதிப்படுத்தினால், சூழ்நிலைகள் என்னவாக இருக்கும்?

ஷேக் அல்-ஜவாஹிரி:

ஷரீஆவின் அடிப்படை பண்புகளைக் கொண்ட ஒரு சகாப்தத்தில், இன்னொரு சகாப்தத்தில் பொருந்தக்கூடிய கேள்வியை எழுப்புவது இஸ்லாத்திற்கு ஆபத்தானது. மார்க்கத்தின் பொதுவான கொள்கைகளைப் பயன்படுத்துவது விதிவிலக்குகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்கக்கூடாது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம், மேலும் யுகத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப புதிய நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்த எந்த நிபந்தனையும் இல்லை என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.<19>

நிச்சயமாக ஷேக் அல்-ஜவாஹிரி, தூய்மையான இஸ்லாத்தின் புனிதமான சட்டம் (ஷரீஆ) மாறுபட்ட சூழ்நிலைகள் மற்றும் வயதுக்கு ஏற்ப எந்த திருத்தங்களையும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்று வலியுறுத்துவதில் நியாயப்படுத்தப்பட்டார். முஸ்லிம்கள் தங்களை தகுதி வாய்ந்தவர்களாகக் கருதினார்களா? இல்லையா? என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் ஷரீஅத்தை அதன் வெளிப்படுத்தப்பட்ட வடிவத்தில் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. எனவே ஷேக் ஜவாஹிரிக்கு, கிலாஃபாவை மீட்டெடுப்பது ஒரு மதக் கடமையாகும். அவர் மிகவும் சரியானவர்!

புத்திசாலித்தனமாக, கிலாஃபாவை மீட்டெடுப்பது முஸ்லிம்களுக்கு ஒரு மதக் கடமையாக இருந்தால், கிலாஃபாவை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியில் முஸ்லிம்கள் தோல்வியுற்றால் அவர்களுக்கு என்ன விளைவுகள் ஏற்படும்? என்ற கேள்வியை முன்வைப்பதில் தாலிபி எஃபெண்டி நியாயப்படுத்தப்பட்டார், அதற்கு அவர் எந்த பதிலும் பெறவில்லை.

ஜவாஹிரி மற்றும் தாலிபி எஃபெண்டி இருவரின் அணுகுமுறையிலும் உள்ள அடிப்படை குறைபாடு என்னவென்றால், குர்ஆனின் தெளிவான அறிக்கையை அதாவது அல்லாஹ் ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் ஒரு ஷரீஆ மற்றும் மின்ஹஜ்ஜை (ஒரு வழி முறை) அனுப்பினான் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கத் தவறியது. <20> இதன் விளைவாக, எப்போதும் மாறாத புனிதமான சட்டத்திற்கு மேலதிகமாக, நாம் எப்போதும் உண்மையுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டுமென ஜவாஹிரி சரியாக வலியுறுத்தினார், மேலும் அதில் சட்டத்தை பாதுகாக்கும் அதே வேளையில் மாறிவரும் சூழ்நிலைகளுக்கும்

நிலைமைகளுக்கும் ஏற்ப மனித மேதாவிகள் தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள மாற்றக்கூடிய மின்ஹஜும் (வழிமுறை) இருந்தது.

இரண்டாவது குழுவும் மாநாடும் அங்கீகரிக்கத் தவறிய அடிப்படை பிரச்சினையின் விளைவாக மாநாட்டின் தோல்விக்கு வழிவகுத்தது. இஸ்லாமிய பொது வாழ்வின் பாரம்பரிய மரபுவழி விளக்கம் மற்றும் சர்வதேச ஒழுங்கின் இஸ்லாமிய கருத்தாக்கத்தை மறுபரிசீலனை செய்வதில் சிக்கல் இருந்தது. கிலாஃபாவின் நிர்வாகம் ஒரு வெற்றிடத்தில் இல்லை. அது தாருல்-இஸ்லாத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்தது. தாருல்-இஸ்லாம் 1924 இல் உலகில் எங்குமில்லை. அது மக்காவிலும் மதீனாவிலும் கூட இல்லை. இஸ்லாமிய சமூகம் அதன் ஹிஜ்ரிக்கு முந்தைய நிலைக்கு திரும்பியது.

இஸ்லாமிய சமூகத்தின் அனைத்து பகுதிகளிலும் ஜமாஅத்தின் பன்முகத்தன்மையை நிறுவுவதே பிரச்சினைக்கு தீர்வாக இருந்திருக்கும், ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த அமீர் / இமாமை கொண்டிருக்கும், ஒவ்வொரு இமாமும் ஜமாஅத்தின் உறுப்பினர்களிடமிருந்து பைஅத்தை பெறுவார்கள் மற்றும் ஜமாஅத்தின் விவகாரங்களை ஷரீஆவோடு ஒத்துப்போகும் வகையில் முடிந்தவரை கவனமாக நடத்துவார்கள். ஹிஜாஸ் மீதான சவூதி-வஹாபி ஆட்சி முடிவுக்கு வருவதற்கான சாத்தியமும், முஸ்லிம்கள் ஹிஜாஸுக்கு உண்மையான சுதந்திரத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளும் தோன்றியபோதெல்லாம், தாருல்-இஸ்லாத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான சாத்தியமும் இருந்திருக்கும். பின்னர் தாருல்-இஸ்லாத்தின் மீது ஒரு அமீர் இருந்திருப்பார், மேலும் உலகின் ஒவ்வொரு ஜமாஅத்திலும் உள்ள ஒவ்வொரு அமீரும் தாருல்-இஸ்லாத்தின் அமீருக்கு பைஅத் செய்து கொடுத்திருப்பார்கள்!

நபி (ஸல்) அவர்களின் கட்டளையாவது ஒரே நேரத்தில் (அதாவது, தாருல்-இஸ்லாத்தில்) முஸ்லிம்களின் ஜமாஅத்தின் மீது அமீர் என்று கூறும் இரண்டு நபர்கள் இருந்திருந்தால், இருவரில் இரண்டாமவர் கொல்லப்பட வேண்டும்.

மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த குர்ஆனின் இந்த வசனமானது:

"ஓ, விசுவாசிகளே, அல்லாஹ்வுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, (அல்லாஹ்வின்) தூதருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, உங்களிடமிருந்து (சட்டப்பூர்வமாக அமைக்கப்பட்ட) அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்." (குர்ஆன், அந்நிஸா, 4:59)

அதிகாரத்தில் இருந்த “அவர்” (அதாவது, ஒரு தனி நபர்) கீழ்ப்படிதலைக் கட்டளையிடவில்லை. அதற்கு அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களின் கீழ்ப்படிதல் தேவை. தாருல்-இஸ்லாம் இல்லாத வரையில் உம்மத்துகளின் ஒரு (தற்காலிக) தலைமைத்துவத்தின் சாத்தியத்தை குர்ஆன் வெளிப்படையாக அங்கீகரித்தது.

நபி (ஸல்) அவர்களின் மறைவுக்குப் பின்னர் இஸ்லாமிய வரலாற்றின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில், உம்மத்துகளின் முழு சமூகத்தின் மீதும் அதிகாரம் ஒரு தனி நபருக்கு வழங்கப்பட்டது. இஸ்லாமிய அரசியலை பலப்படுத்துவதற்கு இது இன்றியமையாததாக இருந்தது. உண்மையில் அதே காரணத்திற்காக தலைவரின் தேர்வை நபி (ஸல்) அவர்கள் சார்ந்த குரைஷி கோத்திரத்திற்கு மட்டுப்படுத்த இது அவசியமானது.

எவ்வாறாயினும், தலைமையின் ஒற்றுமை ஒரு நூற்றாண்டு காலம் மட்டுமே நீடித்தது. பின்னர், அதன் வரலாற்றின் எஞ்சிய பகுதிகளுக்கு உம்மத்துகள் ஒருபோதும் ஒற்றையாட்சித் தலைமையை மீட்டெடுக்கவில்லை. மேலும் இது உம்மத்துகள் விரும்பும் ஒரு இறையியல் கட்டுமானமாக தொடர்ந்தது.

எவ்வாறாயினும், குர்ஆன், தலைமைத்துவத்தின் பன்முகத்தன்மையின் சாத்தியத்தை ஒப்புக்கொள்வதில், படிப்படியாக ஒரு செயல்முறையின் மூலம் தாருல்-இஸ்லாம் மீது ஒற்றையாட்சி தலைமைத்துவ முறையை மீட்டெடுப்பதை உம்மத்துகளால் சாத்தியமாக்கியதை அங்கீகரிக்க வேண்டும். இது தாருல்-இஸ்லாம் இல்லாத வரையில், ஜமாஅத்தின் பெருக்கத்தின் மீது தலைமைத்துவத்தின் பன்முகத்தன்மையை தற்காலிகமாக ஒப்புக்கொள்ளும்.

இரண்டாவது குழு இந்த சாத்தியத்தை ஆராயத் தவறிவிட்டது. இதன் விளைவாக, மாநாடே தோல்வியில் முடிந்தது. இரண்டாவது குழுவின் அறிக்கையில் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க குறைபாடு உள்ளது, - பாரம்பரிய இஸ்லாமிய அரசியல் கோட்பாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு குறைபாடு. முந்தைய கலீஃபாவின் “நியமனம்” மூலம் கலீஃபாவின் நிர்வாகத்தை நிரப்ப முடியும் அல்லது அதை வெற்றிகொள்வதன் மூலம் கைப்பற்றலாம் என்று அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

குர்ஆனிலோ, நபியின் சுன்னாவிலோ, குலாஃபா அல்-ரஷீதுனின் உதாரணத்திலோ இஸ்லாத்தின் தலைமைத்துவத்தை வெற்றியின் மூலமாகவோ அல்லது முந்தைய கலீஃபாவின் நியமனத்தின் மூலமாகவோ பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கைக்கு எந்த அடித்தளமும் இல்லை. ஆயினும் கூட பெரும்பாலான இஸ்லாமிய வரலாற்றிலும், சமகால முஸ்லீம் சமூகத்திலும் கூட, கிட்டத்தட்ட தலைமுறை மாறாமல் வம்ச அரசர்களாக அல்லது வெற்றிகளின் மூலம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம் (நவீனகால இராணுவ ஆட்சி இப்போது “வெற்றிகளின் “ஒரு பகுதியாக அமைகிறது).

முதல் கலீஃபா அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களுக்கு அடுத்த கலீஃபா உமர் (ரலி) அவர்களின் நியமனத்தின் உண்மைத் தன்மையை இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் அடுத்த தலைமுறைகள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டன. உண்மையில் இஸ்லாத்தில் பல நூற்றாண்டுகளின் வம்ச முடியாட்சிக்கு கோட்பாட்டு நியாயத்தை வழங்குவதற்காக, பல சுன்னி உலமாக்கள் தங்களது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு பிந்தைய தத்துவமயமாக்கலின் தவறான கருத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டதாக சந்தேகிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் உமர் (ரலி) அவர்களை பரிந்துரைத்தது, கலீஃபாவின் நிர்வாகம் அவருக்கு அவ்வாறு செய்வதற்கான உரிமையை வழங்கியதால் அல்ல, புதிய கலீஃபாவை நியமிக்கும் உரிமையைக் கொண்ட மக்கள் அந்த உரிமையை அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களுக்கு சுதந்திரமாக வழங்கியதாலேயே.

உண்மையில், தற்போதைய கலீஃபாவை தனது வாரிசாக நியமிக்க ஷரீஆ அனுமதித்ததாக உலமாக்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டனர். இதன் விளைவாக, கிலாஃபாவின் வரலாறு மூலம் அனைவருக்கும் ஆதரவளிப்பதில் இன்றுவரை கூட உம்மையத், அப்பாஸித், உதுமானிய கிலாஃபா, சலூதி அரேபியாவில் சலூதி முடியாட்சி, ஜோர்டானில் ஹாஷிமைட் முடியாட்சி, மொராக்கோவில் ஷெரிபியன் முடியாட்சி மற்றும் ஏராளமான வளைகுடா முடியாட்சிகள் போன்ற வம்ச முடியாட்சிகள் உள்ளன.

பின்னர் விஷயங்களை இன்னும் குழப்ப உலமாக்கள் அபூபக்கர், உமர், உத்மான் மற்றும் அலீ (அல்லாஹ் இவர்கள் அனைவரையும் பொருந்திக்கொள்வானாக) ஆகியோருக்கு குலாஃபா அல்-ரஷிதான் (சரியாக வழிகாட்டப்பட்ட கலீஃபாக்கள்) என்ற தலைப்பை வழங்கினர், இதனால் முஆவியாவின் கிலாஃபாவிலும் அவரைப் பின்தொடர்ந்த அனைவரிடமும் ஏதேனும் தவறு இருப்பதாக இது உறுதிப்படுத்துகிறது. நிச்சயமாக முதல்

நான்கு கலீஃபாக்களின் ஆட்சியைப் பற்றி குறிப்பாகத் தெரியவந்தது என்னவென்றால் வம்ச முடியாட்சி அல்லது வெற்றியின் மூலம் அதிகாரத்தை கையகப்படுத்துதல் மீதான சில சந்தேகம் கூட இல்லாததுதான். அலீ (ரலி) அவர்கள் இறந்தவுடன் சரியாக வழிகாட்டப்பட்ட கிலாஃபாவின் மறைவை கொண்டுவருவதில் உலமாக்களின் ஞானத்தை கேள்விக்குள்ளாக்கும் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். இதில் முஆவியா (ரலி) அவர்களும் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் வலியுறுத்துவார்கள். எவ்வாறாயினும் அவர்கள் சுன்னி இஸ்லாமிய பாண்டித்தியத்தில் ஒரு முக்கியமில்லாத சிறுபான்மையினரை உருவாக்குகிறார்கள்.

1926 ஆம் ஆண்டு கிலாஃபா மாநாட்டில் உலமாக்களின் இக்கட்டான நிலை தீவிரமான கவலைக்கு காரணமாக அமைந்தது. 1924 ஆம் ஆண்டில் அவர்கள் ஒட்டோமான் கிலாஃபாவை ஒழிப்பதை எதிர்த்தனர், அது உண்மையில் ஒரு வம்ச முடியாட்சியாக இருந்தது. 1926 இல் அவர்கள் கருத்தியல் பகுப்பாய்வின் மட்டத்தில் கூட, வம்ச முடியாட்சியின் ஒற்றுமையற்ற அமைப்பை ஒரு பொது ஒழுங்கால் மாற்றுவது மதத்தின் தேவைகளுக்கு இணங்க ஒத்துப்போகிறது என்பதனை அறியாதவர்களாக இருந்தனர்.

இஸ்லாமிய வழிமுறையில் தலைமையின் நிர்வாகம் தொடர்பாக குர்ஆனின் அடிப்படை வசனமானது முஸ்லிம்கள் பரஸ்பர ஆலோசனையின் அடிப்படையில் தங்கள் விவகாரங்களை நடத்த வேண்டுமென கூறுகிறது:

"அவர்களின் விவகாரங்கள் பரஸ்பர ஆலோசனையின் அடிப்படையில் (தங்களுக்குள்) நடத்தப்படுகின்றன".

(குர்ஆன் அஷ்-ஷூரா 42:38)

இந்த வசனத்தின் அடிப்படை உட்குறிப்பு என்னவென்றால், அனைத்து விசுவாசிகளும். ஒரு இஸ்லாமிய சமூகத்தின் தலைவரை நியமனம் செய்வதும், அவரை நீக்குவதும், மற்றொருவரால் மாற்றுவதும் (இது விசுவாசிகளின் அனைத்து கூட்டு விவகாரங்களிலும் மிக முக்கியமானது) பரஸ்பர ஆலோசனை செயல்முறை மூலம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். விசுவாசிகளுக்கு அல்லாஹ்வினால் வழங்கப்பட்ட உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டதிலிருந்து பதவியில் இருக்கும் கலீஃபா தனது வாரிசை நியமிப்பதற்கான உரிமையை அங்கீகரிப்பதிலும், வெற்றியின் மூலம்

கையகப்படுத்தப்பட்ட கலீஃபாவின் நிர்வாகத்தை அங்கீகரிப்பதிலும் உலமாக்கள்<21> குர்ஆனுடன் வெளிப்படையான மோதலில் இருந்தனர்.

உண்மையில் விசுவாசிகள் உம்மத்துகளின் முழு வரலாற்றிலும் இன்னும் பெரிய அளவில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் ஆபத்தில் தலைமைத்துவத்திற்கான நியமனங்களை (பைஆ வழியாக ஒரு மதக் கடமையாக) அங்கீகரிக்க அழைக்கப்பட்டனர், எவ்வாறாயினும் அவர்களுக்கு அதில் எந்தப் பங்கும் இல்லை. ஒரு சந்திப்பை அங்கீகரிக்க மறுப்பது ஒரு மீறக்கூடிய செயலாகக் கருதப்பட்டது என்பதும், தனது ஆட்சியை நியாயப்படுத்த முற்படும் சட்டப்படியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கலீஃபாவிற்கு வெளிப்படையான அச்சுறுத்தலாக அமைந்தது என்பதும் தெளிவாக இருந்தது.<22>

கிலாஃபா எவ்வாறு நிறுவப்படுகிறது? என்ற கேள்விக்கு இரண்டாவது குழுவின் பதிலானது - மற்றொரு விஷயத்தில் குறைபாடாக இருந்தது. முதல் மற்றும் மூன்றாவது வழிகள் (நியமனம் மற்றும் வெற்றி), நாங்கள் நிரூபித்தபடி குர்ஆனுடன் முரண்பட்டன மேலும் நபி (ஸல்) மற்றும் குலாஃபா அல்-ரஷிதானின் உதாரணத்திலிருந்து எந்த ஆதரவும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் புத்திசாலித்தனமாக குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டாவது வழியை பொறுத்தவரையில் - “மக்களின் தேர்வு” இந்த வழியை பயன்படுத்தப்படுவதற்கு, 1926 இல் பயன்படுத்தக்கூடிய செயல்முறையை நிரூபிக்க இரண்டாவது குழு தவறிவிட்டது.

இறுதியாக இரண்டாவது குழுவின் விவாதங்கள் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டதை நாம் மீண்டும் கவனிக்கலாம் அதாவது நவீன சிந்தனையை ஆய்வு செய்ததாகத் தெரியாத அசார் பல்கலைக்கழக உலமாக்கள் உண்மையில் நவீன தேச அமைப்பின் உண்மையான தன்மையை அறிந்திருக்கவில்லை, இது இஸ்லாமிய சமூகத்தில் திணிக்கப்படவும் மேலும் முஸ்லீம் அரசியல் நனவை கிட்டத்தட்ட வசீகரிக்கவும் சிறைப்படுத்தப்படுவதுமாக இருந்தது.

முன்றாவது குழு

முன்றாம் குழு அதன் விவாதங்களில் மிகவும் நேர்மையாகவும் யதார்த்தமாகவும் இருந்தது மேலும் அதன் அறிக்கையில் தைரியமாக முடிவுக்கு வந்ததாவது:

"முஸ்லிம்கள் தங்களை யாரென்று உணரும் சூழ்நிலையைப் பார்க்கும்போது கிலாஃபாவின் ஆட்சியை பற்றி தற்போதைய நேரத்தில் உணர முடியாது"<23>

இதற்கான காரணங்கள் சில இருந்தன:

"முதன்முதலில் விசுவாசத்தை செலுத்துவதற்கு சட்டபூர்வமாக உரிமையுள்ள அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபர்களின் அமைப்பு இல்லை (பைஆ)" <24>

மக்களின் தேர்வைத் தீர்மானிக்கப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய மரபுவழி செயல்முறைகள் (அஹல் அல்-ஹல்லி வல்-அக்த்) 1926 இல் இயலாது என்று முன்றாம் குழு இங்கு ஒப்புக்கொண்டது. இந்த செயல்முறை இஸ்லாமிய வரலாற்றில் ஒருபோதும் சரியாக இயங்கவில்லை என்பதையும் நினைவு கூர்ந்திருந்தால் அது இன்னும் நேர்மையாக இருந்திருக்கும். எவ்வாறாயினும், அதை ஒப்புக் கொள்ளும் அளவுக்கு நேர்மையானது:

"இந்த வார்த்தையின் உண்மையான அர்த்தத்தில் இஸ்லாமிய சட்டத்தின்படி கிலாஃபா ஆட்சி ஆரம்பகால இஸ்லாத்தில் மட்டுமே இருந்தது".<25>

கெய்ரோவில் அனைத்து இஸ்லாமிய மக்களின் பிரதிநிதிகளையும் ஒன்று திரட்டவும், புதிய கலீஃபாவைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பணியை அவர்களிடம் ஒப்படைப்பதற்கான சாத்தியத்தை பரிசீலிக்கவும் மாநாடு முயற்சித்ததாக குழு குறிப்பிட்டது. எவ்வாறாயினும், உலக முஸ்லீம் சமூகத்தின் பல முக்கிய பிரிவுகள் பிரதிநிதிகளை அனுப்பவில்லை என்பதால் மாநாட்டில் இஸ்லாமிய சமூகத்தின் அனைத்து பிரதிநிதிகளும் இல்லை என்று குழு சுட்டிக்காட்டியது. இந்த அறிக்கையில் உள்ளார்ந்து நாம் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், மாநாடு அனைத்து இஸ்லாமிய மக்களிடமிருந்தும் பிரதிநிதிகளை ஈர்த்திருந்தால் அது ஒரு கலீஃபாவைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்க முடியும். இருந்தபோதிலும் உண்மையில் அத்தகைய

தேர்வு இஸ்லாத்தின் முழு வரலாற்றிலும் இதுபோன்ற முதல் தேர்வாக இருந்திருக்கும்.

ஆனால் அந்த குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கிலாஃபாவை உணர இயலாது என்பதை விளக்குவதற்கு மூன்றாம் குழு முன்வைத்த அனைத்து காரணங்களிலும் மிகவும் சுவாரஸ்யமானது:

“ஒரு கலீஃபா நியமிக்கப்பட்டால், தாருல்-இஸ்லாம் மீது திறம்பட்ட கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவருவதற்கான தனது அடிப்படைக் கடமையை நிறைவேற்ற முடியாது. தாருல்-இஸ்லாத்தின் பல பகுதிகள் வெளிநாட்டு கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. ஒரு தேசியவாத கிளர்ச்சியால் சுதந்திரமாகவும் சுயமாகவும் இருந்த சிலர் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர், இது ஒரு குழு மற்றொரு குழுத் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்வதிலிருந்து, அதன் பொது விவகாரங்களில் தலையிட அனுமதிப்பதைப் பற்றி பேசக்கூடாதென தடுக்கிறது”. <26>

தாருல்-இஸ்லாத்தின் அரசியல் கருத்து மேற்கு மதச்சார்பற்ற அரசியல் சிந்தனையிலிருந்து மரண தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி, மறதிக்குள் செல்லும் விளிம்பில் உள்ளது என்ற உண்மையை இந்த குழு கூட தெளிவற்ற முறையில் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இன்னும் சுவாரஸ்யமான விஷயம் என்னவென்றால், வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இருந்த முஸ்லீம் சமூகத்தின் பகுதிகள் தாருல்-இஸ்லாம் என்று அழைக்கப்பட வேண்டும். வெளிநாட்டு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருப்பதால் அவைகள் இனி தாருல்-இஸ்லாத்தின் ஒரு பகுதியாக உருவாகவில்லை (ஏனெனில் தாருல்-இஸ்லாத்தின் வரையறையானது, அல்லாஹ்வின் உயர்ந்த அதிகாரம் விசுவாசிகள் மீது நிலவிய பிரதேசமாக இருக்க வேண்டும்). இரண்டாவதாக, ஒரே ஒரு கலீஃபா சுதந்திரமான முஸ்லீம் சமூகத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க முடியாவிட்டால், இது நிச்சயமாக இஸ்லாத்திற்குப் புதியதல்ல. 1300 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக கிலாஃபா செயல்படுவதை இது தடுக்கவில்லை.

உண்மையில், மூன்றாவது குழு மக்கா மற்றும் மதீனா நகரங்கள் சலூதி-வஹாபி கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தன என்பதை சுட்டி காட்டியிருக்க வேண்டும், அதன் விளைவாக, நியமிக்கப்பட்ட எந்தவொரு கலீஃபாவும் ஹரமைன் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவருவதற்கான திறனைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்ற கணக்கிட முடியாத பொறுப்பால்

பாதிக்கப்படுவார். கலீஃபா இல்லாத ஒரு காலத்தில், சாதாரண காலங்களை விடவும் அந்த நிர்வாகம் தானே தாக்குதலுக்கு உள்ளானது, நிர்வாகத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட எவரும் ஹரமையும், ஹஜ்ஜையும் கட்டுப்படுத்த வேண்டியது அவசியம். உண்மையில் ஷெரீஃப் அல்-ஹுசைன் கிலாஃபாவை தனக்கு உரிமை கோருவதற்கான முயற்சியின் அடிப்படையாகவே இது இருந்தது.

ஹரமென் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்த சலூதி-வஹாபி ஆட்சியாளர், அவர் கணக்கிடப்பட வேண்டிய ஒரு சக்தி என போதுமான நிரூபணம் அளித்தார் மேலும் அவர் கிலாஃபாவில் சிறிதும் ஆர்வம் காட்டவில்லை. கிலாஃபா மாநாட்டின் மிக அடிப்படையே இங்கு இக்கட்டான நிலையில் கிடக்கிறது.

செயற்குழு என்ன செய்ய வேண்டும், செய்யக்கூடாது என்பது ஹரமென் மற்றும் ஹஜ்ஜின் மீதான மேற்குலக நாடுகளின் கட்டுப்பாட்டை முஸ்லிம்கள் வென்றெடுக்கும் வரை எந்தவொரு கலீஃபாவையும் நியமிக்க முடியாது என்ற எளிய முடிவுக்கு வந்தது. வஹாபிகள் ஹரமெனின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தவரை மேற்குலக நாடுகள் தொடர்ந்து இத்தகைய அரசியல் கட்டுப்பாட்டைக் கடைப்பிடிக்கும். இதன் விளைவாக, தீபகற்பத்தில் பிரிட்டிஷின் இராஜதந்திரத்தை எதிர்ப்பதற்கான வழிகளை கண்டுபிடிப்பதும், ஹரமென் மீதான சலூதி-பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டை அகற்றுவதும், உம்மத்திற்கு ஹரமென் கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் பெறுவதும் இந்த நேரத்தின் கட்டாயமாகும்.

மூன்றாம் குழுவின் அறிக்கை கிலாஃபாவின் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதிலும், ஒரு புதிய கலீஃபாவை நியமிப்பதிலும் தேவைப்படும் வெற்றியின் பற்றாக்குறையால் மாநாட்டை சோர்வடைய செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டது:

"முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளை கண்டறிவதிலும், அதற்கான தீர்வைக் கொடுப்பதிலும் இது ஒரு மகத்தான சேவையை வழங்கியுள்ளது என்பதனை மாநாடு தெரிந்து கொண்டால் போதும்".<27>

இந்த தீர்வுக்கு இதுதான் பரிந்துரை:

இஸ்லாமிய மக்கள் பல இஸ்லாமிய நாடுகளில் மாநாடு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், அடுத்தடுத்த மாநாடுகள் இஸ்லாமிய

நலன்களுக்கு இணங்க கிலாஃபா ஆட்சியை பற்றிய கேள்வியைத் தீர்ப்பதில் வெற்றிபெறும் வரை அவ்வப்போது கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான வாய்ப்பையும் வழங்கும்.<28>

மாநாட்டின் தீர்மானங்கள்:

மூன்றாம் குழுவின் அறிக்கையின் அவநம்பிக்கையால் மாநாடு திகைத்தது. உண்மையில் ஷேக் அல்-ஜவாஹிரி இதை "இஸ்லாத்தின் இறுதிச் சொற்பொழிவு" என்று அழைத்தார். முன்னதாக பொதுமக்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் மாநாட்டை துவங்கிய பிரதிநிதிகளும் இப்போது அறிக்கையின் ஒரு பத்தியை பத்திரிகைகளிலிருந்து தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர்.<29> மூன்றாம் குழுவின் அறிக்கைக்கு எதிர்ப்பை வழிநடத்திய ஷேக் ஜவாஹிரி வரைவு தீர்மானத்தை சமர்ப்பித்தார் அது மாநாட்டால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.<30> தீர்மானம் கிலாஃபாவை உணரக்கூடியது என்பதை உறுதிப்படுத்தியது. மற்றொரு மாநாடு கூட்டப்பட வேண்டும், அதில் அனைத்து இஸ்லாமிய மக்களும் போதுமான அளவில் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படுவார்கள், ஷரீ'அத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட அனைத்து நிபந்தனைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் கிலாஃபாவை நிறுவுவதற்கு தேவையான நடவடிக்கைகளை மாநாடு எடுக்கும். சுருக்கமாக, அத்தகைய மாநாடு ஒரு புதிய கலீஃபாவைத் தேர்ந்தெடுக்கும்.

இந்த நம்பிக்கையான குறிப்பிற்குள் மாநாடு முடிவுக்கு வந்தது. மாநாட்டால் அதிகமாக கையாளப்பட்ட மூன்றாவது குழு, ஒரு புதிய கலீஃபாவைத் தேர்ந்தெடுக்கவிருந்த உத்தேச மாநாடு ஒருபோதும் நடைபெறாததால், அவர்களின் சந்தேகங்கள் இறுதியில் நிரூபணமாக்கப்பட்டன. உண்மையில் இஸ்லாமிய சமூகம் அதன் இருப்புக்கு பிந்தைய கிலாஃபாவிற்குள் நுழைந்தது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஹிஜாஸ் மற்றும் ஹரமைன் மீது சலூதி-வஹாபி ஆட்சியும், இறுதியில் சலூதி-வஹாபி தேச அரசும் சலூதி அரேபியாவை கடவுளற்ற மேற்குலக நாடுகளின் கூட்டாளிகளின் தேசமாக நிறுவியதே.

உதுமானிய கிலாஃபாவை ஒழித்ததற்கு பதிலளிப்பதில் அல்-அசார் முன்முயற்சியின் மீதான கரை தீர்ந்த நேரத்தில், கிலாஃபாவிற்கு பிந்தைய இஸ்லாம்! விரோதமான பிரிட்டிஷ் மற்றும் சியோனிச-யூத சூழ்ச்சியின் புத்திசாலித்தனத்திற்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சாதனையை விளைவித்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அத்தியாயம் நான்கு

கிலாஃபாவிற்கு மாற்றாக சவூதி-வஹாபி உருவாதல்

உலக முஸ்லீம் மாநாடு, மக்கா. ஜூன்-ஜூலை 1926

ஜூலை 1926 இல் மக்காவில் நடைபெற்ற உலக முஸ்லீம் மாநாடு, உதுமானிய கிலாஃபாவை அரேபிய தீபகற்பத்தில் (ஐசிரதூல் அரபு) ஒழித்ததன் தாக்கத்திலும் குறிப்பாக, அரேபியா மீது புதிதாக தனது ஆட்சியை நிறுவிய சவூத் சபையிலும் அதன் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது.

1902 ஆம் ஆண்டில் அவரது சரித்திர-புத்தகம் ஆரம்பத்தில் ரியாத்தை கைப்பற்றிய பிறகு, அப்துல் அஜீஸ் இப்னு சவூத் நஜ்தை மீண்டும் கைப்பற்றியிருந்தார். ஆனால் வஹாபி இயக்கத்தின் மத அடித்தளத்தின் மீது சவூத் சபையின் ஆட்சிக்கு அரசியல் காரணிகளை உருவாக்குவதில், இஸ்லாத்தின் இதய நிலத்தை வஹாபி கருத்துக்கு சமர்ப்பிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்த, ஒரு வஹாபி நஜ்துக்கு வாய்ப்பு கிடைத்த போதெல்லாம் ஹிஜாஸுக்கு சவால் விடுவதை தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது.

முதல் உலகப் போரில் கூட்டு சக்திகளின் சூழ்ச்சிகளுடன் இணைந்து செயல்படும் ஷெரீஃப் அல் ஹுசைன் (உதுமானிய கிலாஃபாவால் நியமிக்கப்பட்ட மக்காவின் ஷெரீஃப்) 1916 இல் உதுமானிய துருக்கியர்களிடமிருந்து ஹிஜாஸைக் கைப்பற்றியபோது ஹுசைனின் ஹாஷிமித் மாளிகையின் ஆட்சியை அதன் மீது நிறுவ வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவ்வாறு அவர் வஹாபிகள் ஹஜ் செய்வதை தடை செய்தார். தடையை நியாயப்படுத்த அவர் பயன்படுத்திய வஹாபிகளுடனான இறையியல் மோதல்களைத் தவிர, வஹாபி நஜ்த் ஹிஜாஸ் மீதான தனது ஆட்சிக்கு மிகவும் சக்திவாய்ந்த அச்சுறுத்தலாக அமைந்தார் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

ஹுசைன் மற்றும் இப்னு சவூத் இருவரும் போரின் போது ஆங்கிலேயர்களுடன் கூட்டணி வைத்தனர். இதன் விளைவாக, போர் நீடித்தபோது இப்னு சவூத் ஹிஜாஸை கைப்பற்றிச் செல்ல முயற்சிக்க முடியவில்லை. யுத்த முடிவிற்குப் பிறகும் இஸ்தான்புல்லில் உள்ள கலீஃபா

ஹரிஜாஸின் கட்டுப்பாட்டை மீட்டெடுக்க என்ன நடவடிக்கை எடுப்பார் என்பதைக் காண அவர் காத்திருக்க வேண்டும்.

கிலாஃபா ஒழிக்கப்பட்டபோதுதான் அவர் ஹுசைனுக்கு எதிராக அணிவகுத்துச் செல்ல வேண்டிய நேரம் வந்தது. நிச்சயமாக ஹுசைன் இதை நன்கு அறிந்திருந்தார், மேலும் இப்பனு சலூதிற்கு எதிராக தனது கைகளை வலுப்படுத்த உலக முஸ்லீம் ஆதரவைத் திரட்டுவதற்கான ஒரு வீண் முயற்சியில் தான் அவர் மார்ச் 7, 1924 அன்று (உதுமானிய கிலாஃபா ஒழிக்கப்பட்ட நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு) தனக்காக கிலாஃபா ஆட்சியை உரிமை கோரினார்.

1924 இஸ்லாமிய வரலாற்றில் நிகழ்ந்த மிகவும் முக்கிய ஆண்டாக மாறியது. ஹுசைன் கிலாஃபாவாக அறிவித்ததற்கு ஹரிஜாஸைத் தாக்கி இப்பனு சலூத் பதிலடி கொடுத்தார். இப்பனு சலூதின் நஜ்த் படைகள் செப்டம்பர் 5, 1924 இல் தாயிஃபையும், அக்டோபர் 13 ஆம் தேதி மக்காவையும், டிசம்பர் 5 ஆம் தேதி மதீனாவையும் கைப்பற்றின. ஒரு வருடம் கழித்து, டிசம்பர் 19, 1925 இல் ஜித்தா கைப்பற்றப்பட்டு துரதிஷ்டவசமாக கிலாஃபா மற்றும் அரேபியர்களின் மன்னர் நாடுகடத்தப்பட்டார். மக்காவின் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் இப்பனு சலூத்தை ஹரிஜாஸின் மன்னராக அறிவித்ததில் எந்த ஒரு ஆச்சரியமுமில்லை.

இப்போது அரேபிய தீபகற்பம் சலூதி-வஹாபி ஆட்சியின் கீழிருந்தது. உடனடியாக உம்மத்துகளின் தலைமைக்கு தனது கூற்றை வலியுறுத்தத் தொடங்கியது, மேலும் இந்த செயல்பாட்டில் கிலாஃபாவைத் தவிர முஸ்லிகளின் ஒற்றுமைக்கு இறையாண்மை கொண்ட இஸ்லாமிய தேச அரசுகளின் அமைப்பினுள் உள்நாட்டு இஸ்லாமிய ஒற்றுமையின் பாதைக்கு புத்திசாலித்தனமாக ஒரு மாற்று வழியை அது வழங்கியது.

இஸ்லாமிய சமூகம் ஒருபோதும் வஹாபி தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளாது என்பதை ஹரிஜாஸின் சலூதி-வஹாபி ஆட்சியாளர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். எனவே ஒரு சலூதி-வஹாபி கிலாஃபா என்பது சாத்தியமற்றது. மறுபுறம் உலக முஸ்லிம்கள் ஒன்று கூடி ஒரு கலீஃபாவை நியமித்திருந்தால், அது உண்மையில் ஹரிஜாஸ் மீதான சலூதி-வஹாபி ஆட்சிக்கு பெரும் ஆபத்தை விளைவிக்கும். எகிப்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ஒரு இராணுவத்தால் வஹாபிகள் ஹரிஜாஸிலிருந்து

வெளியேற்றப்பட்டபோது, ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய பேரழிவு அனுபவத்தை மீண்டும் ஏற்படுத்தியிருக்க முடியும்.

1926 மே மாதம் கெய்ரோவில் கூட்டப்பட்ட கிலாஃபா மாநாட்டால் வரவிருக்கும் அச்சுறுத்தலின் விளைவாக, சலூதிகள் கிலாஃபாவுக்கு ஒரு மாற்று அரசியல் நிர்வாகத்தையும் அதற்கான மன்றத்தையும் தேடத் தொடங்கினர். அவர்கள் அதை இஸ்லாமிய தேச அரசுகள் மற்றும் சர்வதேச இஸ்லாமிய நாடுகளுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒற்றுமை ஆகியவற்றில் கண்டறிந்தனர்.<31> புதிய ஒழுங்கிற்கான அடித்தளங்கள் ஏற்கனவே இருந்தன. சலூதி-வஹாபிகளுக்கு மிகவும் வசதியாக துருக்கி குடியரசின் கிலாஃபாவாக முஸ்தஃபா கமால் இருந்தார்.

புதிய மதச்சார்பற்ற மேற்குலக நாடுகளின் அரசியல் தோற்றம் மற்றும் சமூகத்தின் புதிய மதச்சார்பற்ற வழிமுறையின் அடித்தளமாக அமைந்த தேசிய அரசுகளின் அமைப்பு இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கு (ஷரீஆ) விதிகளுடன் வெளிப்படையான மோதலில் உள்ளது என்பது அவர்களுக்கு ஒன்றும் முக்கியமானதல்ல. அவர்களுக்கு முக்கியமானதெல்லாம் இஸ்லாமிய தேச-அரசுகளின் அமைப்பு ஹிஜாஸ் மீது சலூதி-வஹாபி ஆட்சியை அசைக்க முடியாத நிலையில் வைக்க வேண்டும். “பித்ஆ”வுக்கு (மார்க்கத்தில் புதுமை உருவாக்குதல்) மிகப் பெரிய ஆட்சேபனைகளை எழுப்பிய வஹாபி அரசு இப்போது உம்மத்துகளின் வரலாற்றில் அனைத்து பித்ஆவிலும் மிகப் பெரியதை முன்மொழிகிறது!

ஆகவே, 1926 மே மாத கிலாஃபா மாநாட்டுக்கு போட்டியாக ஒரு மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்வதே சலூதி-வஹாபியின் சூழ்ச்சியாகும். அவர்கள் தங்கள் மாநாட்டுக்கு முத்தமர் அல்-ஆலம் அல்-இஸ்லாமி (உலக முஸ்லீம் மாநாடு) என்று பெயரிட்டு, ஹஜ் பண்டிகையையொட்டி ஜூலை 1926 இல் மக்காவில் கூட்டினர். 1926 ஆம் ஆண்டில் போக்குவரத்து முறை சிரமமாக இருந்ததால், இரு மாநாடுகளிலும் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொள்வது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. எனவே சலூதிகள் ஒரு கணக்கிடப்பட்ட மற்றும் தந்திரமான அரசியல் முயற்சியை மேற்கொண்டனர். இது முஸ்லிம் சமூகத்தை இரண்டு மாநாடுகளில் ஒன்று அல்லது மற்றொன்றில் கலந்துகொள்ள தேர்வு செய்ய கட்டாயப்படுத்தும்.

சலூதி நிதியுதவி அளித்த மாநாட்டின் நோக்கம் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கைவிட்டு, இஸ்லாமிய தேச அரசுகளின் புதிய அமைப்பைப்

பின்பற்றுவதாகும். புதிய “உள்நாட்டு” இஸ்லாமிய ஒழுங்கின் கட்டமைப்பிற்குள் சவூதி-வஹாபிகள் ஹிஜாஸ் மீதான தங்கள் ஆட்சியை அங்கீகரிக்க முற்படுவார்கள்.

எவ்வாறாயினும், அனைத்து அழைப்பாளர்களிடமும் சவூதி தலைவர் தந்திரமாக தன்னை இஸ்லாத்தின் ஒரு “ஜாம்வான்” என்று காட்டிக் கொண்டார் என்பதையும், உண்மையான இஸ்லாத்தை அரேபிய தீபகற்பத்தில் மீட்டெடுப்பதாக அவர் உறுதியளித்ததையும் மாநாட்டின் மிக மோசமான தயாரிப்பு வெளிப்படுத்துகிறது.

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் வஹாபிகள், இஸ்லாமிய சமூகம் எப்போதுமே ஒரு வஹாபி கலீபாவை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்பதை அறிந்திருந்தனர். ஆனால் இந்த அப்துல் வஹாப் இஸ்லாத்தின் கடுமையான சிந்தனையாளரான இமாம் இப்னு தைமியாவின் கருத்துக்களால் தாக்கப்படுவதற்கு முன்பே, அவர்களின் நிலைப்பாடு என்னவென்றால், உண்மையான கிலாஃபா, அது சரியாக அமைக்கப்படவில்லை என்பதால், உம்மத்துகளில் ஒற்றுமையின்மைக்கு ஒரு கருவியாக செயல்பட்டது. எனவே கிலாஃபா முஸ்லிம் ஒற்றுமையின் அடையாளமாகவும் அடித்தளமாகவும் இருக்க முடியாது. இந்த பங்கு ஷரீஆவுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.

எனவே வஹாபி நஜ்தும், ஹிஜாஸும் கெய்ரோவின் கிலாஃபா மாநாட்டிலிருந்து ஒதுங்கி இருக்க வேண்டும் என்பது இயல்பானதாகத் தோன்றியது. இஸ்லாத்தின் இதய நிலத்தின் மீது புதிதாக வென்ற கட்டுப்பாட்டைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஆக்கிரமித்த சூழ்ச்சி நிலைப்பாட்டின் காரணமாக, ஒற்றுமைக்கான புதிய அணுகுமுறையுடன் உம்மத்துகளை வழிநடத்த, உதுமானிய கிலாஃபாவை ஒழிப்பதன் மூலமும் குறுகிய கால ஷெரீஃப் கிலாஃபாவின் தோல்வியினாலும் வழங்கப்பட்ட வாய்ப்பைப் பயன்படுத்த சவூதி-வஹாபி தலைமை முயற்சிக்கும் என்று கணிக்க முடிந்தது.<32>

உலக முஸ்லீம் மாநாட்டுக்கு இப்னு சவூத் நிர்ணயித்த தேதி ஜூன்-ஜூலை 1926 (கெய்ரோ கிலாஃபா மாநாட்டிற்கு ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு) என்பது கிலாஃபா மாநாட்டிற்கு மாற்றாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை நிரூபிக்க தெளிவாக இருந்தது.

மக்காவில் ஒரு உலக முஸ்லீம் மாநாட்டைக் கூட்டும் முடிவுக்கு இன்னொரு காரணம் இருந்தது. புனித நிலத்தின் மீதான தனது அதிகாரத்திற்கு சர்வதேச இஸ்லாமிய அங்கீகாரம் பெற இப்னு சலூத் விரும்பினார். வஹாபிகளுக்கும் இஸ்லாமிய சமூகத்தின் பிற பகுதிகளுக்கும் இடையே குறிப்பிடத்தக்க மத வேறுபாடுகள் இருந்ததால் இது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. வஹாபிகள் இஸ்லாமிய சட்டத்தின் ஹன்பலி பள்ளியைப் பின்பற்றினர் என்பதும், ஹனஃபி, ஷாஃபீ மற்றும் மாலிகி சட்டப் பள்ளிகளைப் பின்பற்றுபவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இஸ்லாமிய சமூகத்தில் ஒரு சிறிய சிறுபான்மையினராக இருந்ததும் இவற்றில் ஒன்றாகும்.<33>

18 ஆம் நூற்றாண்டில் வஹாபிகள் புனித நிலத்தின் மீது குறுகிய கால கட்டுப்பாட்டை வென்றபோது, அவர்கள் தங்கள் வெறித்தனமான வைராக்கியத்தில் ஒரு மிகப்பெரிய இரத்தக் களரியை செய்தார்கள். இஸ்லாமிய சமூகத்தில் பரவலான கோபமும் வெறுப்பும் இருந்தது. ஹிஜாஸுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு எகிப்திய இராணுவம் அவர்களைத் தோற்கடித்து வனாந்தரத்தில் விரட்டியது. ஆகவே இரண்டாவது முறையாக, வஹாபிகள் இஸ்லாமிய சமூகம் புனித நிலத்தின் மீதான தங்கள் ஆட்சியை அங்கீகரிக்கும் என்பதை உறுதிப்படுத்த விரும்பினர்.<34> உலக முஸ்லீம் மாநாடு கூட்டப்பட்ட இரண்டாவது முதன்மை நோக்கம் இதுவாகும்.

மாநாட்டிற்கு பிரதிநிதிகள்

இப்னு சலூத்தின் முயற்சியின் விளைவாக 1926 ஜூன் மாதம் மக்காவில் கூடிய உலக முஸ்லீம் மாநாடு, இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இதுபோன்ற முதல் சந்திப்பு இதுவே என்று பாராட்டப்பட்டது. இப்னு சலூத் தனது தொடக்க உரையில் இதைக் குறிப்பிட்டார்:

"அதன் வடிவம் மற்றும் அதன் குறிக்கோளைப் பொறுத்தவரை, உங்கள் சந்திப்பு இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இதுவே முதல் முறையாகும்."<35>

ஆரம்பத்திலிருந்தே இது ஒரு நிரந்தர அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது:

“இந்த மாநாடு ஒவ்வொரு ஆண்டும் (ஹஜ் நேரத்தில்) மீண்டும் மீண்டும் கூடும் என்று சர்வ வல்லமை படைத்தவனிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறோம்.”

<36>

கெய்ரோவின் கிலாஃபா மாநாட்டைப் போலல்லாமல், மக்கா மாநாடு பிரதிநிதி கூட்டத்தையும் உயர் தரமான பிரதிநிதித்துவத்தையும் ஈர்த்தது. அனைத்து முக்கியமான இஸ்லாமிய சமூகங்களும் அனைத்து சுதந்திர இஸ்லாமிய நாடுகளும் (பெர்சியா தவிர) பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்டன. தெற்காசிய துணைக் கண்டத்திலிருந்து அனைத்து முக்கியமான இஸ்லாமிய அமைப்புகளின் உயர் மட்ட பிரதிநிதித்துவமும் வந்தது. உதாரணமாக, இந்திய கிலாஃபா இயக்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தூதுக்குழுவிற்கு சையத் சுலைமான் நத்வி தலைமை தாங்கினார்.<37> மௌலானா முஹம்மது அலி ஜவ்ஹர், அவரது சகோதரர் மௌலானா சௌகத் அலி மற்றும் அவரது மருமகன் ஷோயிப் குரைஷி ஆகியோர் தூதுக்குழுவின் மற்ற மூன்று உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். இந்திய உலமாக்களின் சங்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சையத் முஹம்மது கிஃபாயத்துல்லா தலைமையிலான ஒரு குழுவும், இந்திய உலமா அஹ்ல் அல்-ஹதீஸை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஷேக் சனாவல்லா தலைமையிலான மற்றொரு தூதுக்குழுவும் இருந்தது.

பாலஸ்தீனத்தின் பெரிய முஃப்தி சயீத் அமின் அல்-ஹுசைனி பாலஸ்தீனிய தூதுக்குழுவிற்கும், பெருந்தலைவர் குலாம் ஜிலானி கான் ஆஃப்கனிஸ்தான் தூதுக்குழுவிற்கும், எதிப் சரோயித் துருக்கிய தூதுக்குழுவிற்கும், ஷேக் அல்-ஜவாஹிரி எகிப்திய தூதுக்குழுவிற்கும் மற்றும் ரியாசதீன் ஃபக்ருதீன் ரஷ்ய முஸ்லிம்களின் தூதுக்குழுவிற்கும் தலைமை தாங்கினார்கள். அந்த பிரதிநிதிகள் குழுவில் ஃபக்ருதீனுடன் ஊஃபா, அஸ்ட்ராகன், கஸான், கிரிமியா, சைபீரியா மற்றும் துருக்கிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகளும் இருந்தனர். மேலும் ஜாவா, சிரியா, சூடான், நஜத், ஹிஜாஸ், ஏமன் போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தனர்.

மாநாட்டிற்கு ஏராளமான தனிநபர்கள் சிறப்பாக அழைக்கப்பட்டனர். இந்த குழுவில் ஷேக் முஹம்மது அப்துவின் மாணவராக இருந்த பிரபல சிரிய இஸ்லாமிய அறிஞர் ஷேக் ரஷீத் ரிதா மற்றும் லண்டனை தளமாகக் கொண்ட ஆஃப்கனிஸ்தான் அறிஞர் சர்தார் இக்பால் அலி ஷா ஆகியோர் பிரிட்டிஷ் வெளியீடுகளுக்கான<38> மாநாடு குறித்த தொடர் கட்டுரைகளை எழுதினர்.

கெய்ரோ மற்றும் மக்கா மாநாடுகளின் அமைப்பு மற்றொரு முக்கியமான விஷயத்தில் வேறுபட்டது. கெய்ரோவில் எந்தவொரு பிரதிநிதியும் உத்தியோகபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை, அனைத்து பிரதிநிதிகளும் தங்கள் தனிப்பட்ட திறன்களிலேயே பங்கேற்றனர் ஆனால் மக்கா மாநாட்டில் அவ்வாறு இல்லை. இந்த பிந்தைய மாநாட்டிற்கு இஸ்லாமிய நாடுகளும் சமூகங்களும் உத்தியோகபூர்வ தூதுக்குழுக்களை அனுப்பியதன் மூலம் மக்கா மாநாட்டில் ஒற்றுமைக்கான புதிய அணுகுமுறையை விரும்பின. இஸ்லாமிய சமகால சமூகத்தை தேசிய அரசுகளின் அமைப்பாக அமைப்பதற்கான ஒரு எளிய மற்றும் அடிப்படை விளக்கம் இங்கே உள்ளது. இரண்டு காரணங்களால் முஸ்லீம் மக்கள் விமர்சனமின்றி அதைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்:

ஒன்று முஸ்லீம் சமூகத்தை எதிர்கொள்ளும் மோசமான நோக்கத்தின் நிலைமை காரணமாகவும்,

மற்றொன்று இஸ்லாமிய பொது ஒழுங்கும் அது அமைந்திருந்த ஒரு சர்வதேச வாழ்க்கை நெறியின் இஸ்லாமிய கருத்தாக்கத்தின் அஸ்திவாரங்களை உலமாக்களால் திறம்பட வெளிப்படுத்த முடியவில்லை என்பதாலேயாகும்.

மன்னரும் மாநாடும்

மன்னர் அப்துல் அஜீஸ் இப்னு சலூதிடமிருந்து மாநாட்டுக்கு இரண்டு செய்திகள் வந்தன. முதலாவதாக, மாநாட்டின் தொடக்க உரையில் ஹுசைனின் சர்வாதிகாரத்துடன் முடிவடைந்த ஹிஜாஸின் வருந்தத்தக்க வரலாற்றையும் அவர் செய்த மற்ற பாவங்களுக்கிடையில் ஹிஜாஸை "வெளிநாட்டு முஸ்லீம் அல்லாத செல்வாக்கின்" கீழ் வைத்திருந்தார் என்றும் மன்னர் குறிப்பிட்டார்.<39> இது நபி (ஸல்) அவர்களால் தடைசெய்யப்பட்டதால், ஹிஜாஸை நஜ்திகள் கைப்பற்றுவதற்கான ஒரு நியாயம் முன்வைக்கப்பட்டது. அந்த வெற்றியின் விளைவாக, இப்போது ஹிஜாஸில் பாதுகாப்பு நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளதென்று மன்னர் சுட்டிக்காட்டி மகிழ்ச்சியடைந்தார். இந்த பாதுகாப்பு மற்றும் முழு சுதந்திரத்தின் சூழலில்தான் அதன் அமர்வுகளை நடத்த மாநாட்டிற்கு அழைப்புவிடப்பட்டது. இஸ்லாமிய சட்டத்தின் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் "சர்வதேச அரசியலில் தலையீடோ அல்லது சில முஸ்லீம் மக்களை தங்கள் அரசாங்கங்களிலிருந்து பிரிக்கும் வேறுபாடோ"<40> மாநாட்டின் ஒரே தடைகளாக இருந்தன.

ஆயினும், தீபகற்பத்தில் பிரிட்டிஷ் செல்வாக்கின் ஊடுருவலுக்கு உதவுவதில் ஹுசைனைப் போலவே இப்பனு சலூத்தும் குற்றவாளி என்பதால் அவரது தொடக்க அறிக்கை நேர்மையை விட குறைவாகவே இருந்தது.

மன்னரின் முன்னுரையில் இரண்டு விஷயங்கள் தனித்து நிற்கின்றன. முதலாவதாக, வஹாபி தலைமை மாநாட்டின் நீதத்தை ஆதரிப்பதாக அதன் சிறந்த நிலைப்பாட்டைக் காட்டியது, இதனால் “பாதுகாப்பு” மற்றும் “மொத்த சுதந்திரம்” உறுதியளிக்கப்பட்டன. ஆனால் இரண்டாவதாக, மிக முக்கியமானது, மாநாட்டின் கலந்துரையாடல்களில் சர்வதேச அரசியலுக்கான தடை என்பது சலூதி-வஹாபி அரசின் பாதுகாப்பையும் அதன் கூட்டாளிகளுடன் (குறிப்பாக பிரிட்டிஷ்) அதன் உறவைப் பேணுவதையும் தெளிவாகக் குறிக்கிறது. இஸ்லாமிய வரலாற்றில் “முன்மாதிரியல்லாத” ஒரு இஸ்லாமிய மாநாட்டில் ஷூரா மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டாலும் கூட உம்மத்துகளால் கருதப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்தது.

புனித தளங்களை இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் மற்றும் கல்வியின் சிறந்த மையங்களாக மாற்ற தேவையான வழிகள் மற்றும் வழிமுறைகளை ஆராய்வது, செழிப்பு மற்றும் சுகாதாரத்தின் அடிப்படையில் மிகவும் சரியான பகுதியாகவும், மிகவும் வெளிப்படையான முஸ்லீம் நாடாக இஸ்லாமிய அங்கீகாரத்திற்கும் உரிய பாதுகாப்பான பணியை மன்னர் மாநாட்டிற்கு வழங்கினார்.<41>

இந்த முன்னுரையிலிருந்து மன்னர் மாநாட்டை “மதம்” மற்றும் “அரசியல்” ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒரு பிரிவைத் தூண்ட முயற்சிக்கிறார் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இஸ்லாமிய மாநாட்டைக் கருத்தில் கொள்வதற்கான சரியான பொருள் “மதம்” மற்றும் “மத விவகாரங்கள்” என்பதாகும். இது குர்ஆனிய வழிகாட்டுதல், நபிகளாரின் சுன்னத் மற்றும் இஸ்லாமிய மரபின் அஸ்திவாரங்களுடன் வெளிப்படையான மோதலில் இருந்ததால் இது உண்மையிலேயே கண்டிக்கத்தக்க இயல்புடைய ஒரு முயற்சியாகும். உண்மையில், அத்-தீனிலிருந்த அல்-இஸ்லாத்தை மதச்சார்பற்ற மேற்கத்திய நாகரிகத்தில் இந்த சொல் பயன்படுத்தப்பட்ட குறுகிய மற்றும் பலஹீனமான அர்த்தத்தில் “மதம்” ஆக மாற்றும் முயற்சியை மன்னர் மேற்கொண்டார்.

ஜூலை 2, 1926 அன்று, 15 வது முழுமையான அமர்வின் போது, மன்னர் மாநாட்டுக்கு இரண்டாவது செய்தியை உரையாற்றினார், இதன் மூலம் அவர் சர்வதேச இஸ்லாமிய அங்கீகாரம் மற்றும் ஹிஜாஸ் மீதான

சவூதி-வஹாபி கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு வஹாபிய முன்முயற்சியின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றை அடைய முயன்றார்.

மன்னர் ஹிஜாஸுக்காக தனது அரசியலை பின்வருமாறு விளக்கினார்:

1. "இந்த புனித நாட்டில் எந்தவொரு வெளிநாட்டு தலையீட்டையும் நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை - அதன் இயல்பு எதுவாக இருந்தாலும் சரி.
2. "சிலருக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட இன்னும் சிலருக்கு மறுக்கப்பட்ட எந்தவொரு சலுகைகளையும் நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை; இந்த நாட்டில் என்ன நடந்தாலும் அது ஷரீ ஆவுடன் ஒத்துப்போக வேண்டும்.
3. "ஹிஜாஸில் நடுநிலையான ஒரு ஆட்சி இருக்க வேண்டும், அது போரை உருவாக்கவோ அல்லது தாக்கவோ கூடாது; மேலும் அனைத்து சுதந்திரமான முஸ்லீம் நாடுகளும் இந்த நடுநிலைமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்க வேண்டும்.
4. "பல இஸ்லாமிய நாடுகளிலிருந்து (ஹிஜாஸுக்கு) வரும் நிதி உதவி, விநியோகிக்கும் முறை மற்றும் புனித ஸ்தலங்களுக்கு (உறுதி செய்ய வேண்டிய) நன்மைகளை ஆராய்வது அவசியம்."<42>

இந்த உரையில் மன்னர் என்ன செய்ய முயன்றார் என்றால் ஒரு புதிய இஸ்லாமிய அரசியல் கோட்பாட்டை முன்வைப்பதே. இது இஸ்லாம் போல இருந்தது. இதனால் ஹிஜாஸ் மற்றும் நஜ்த் (அல்லது நவீன சவூதி அரேபியா)க்கு வெளியே உள்ள அனைத்து பிரதேசங்களும் வெளிநாடுகளாக இருந்தன. ஹிஜாஸில் எந்தவொரு "வெளிநாட்டு" தலையீட்டையும் தடுக்க வேண்டியதன் அவசியம் குறித்து மன்னர் பேசியபோது, வஹாபிகளை ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் ஹிஜாஸிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டத்தையும் அவர் குறிப்பிட்டார். இஸ்லாமிய சமூகம் முழுவதையும் "வெளிநாட்டினர்" என்று குறிப்பிடுவதில் மன்னர் குஃப்ரின் செயலுக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தார்.

இரண்டாவது கருத்து, நிச்சயமாக மிகவும் பாராட்டத்தக்கது, அதாவது, ஷரீ ஆவின் உத்தரவுகளை பயன்படுத்துவதில் பாகுபாடுகாட்டாது. ஆனால் இரண்டாவது கருத்து முதல் கருத்துடன் பொருந்தவில்லை. இஸ்லாமிய சமூகத்தினர் "வெளிநாட்டவர்கள்" என்ற அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டு

இயற்கையாகவே, சவூதி-வஹாபிகளுக்கு வழங்கியிருக்கும் அனைத்து சலுகைகளுக்கும் தகுதியற்றவர்களாக கருதப்பட்டனர். உதாரணமாக, வெளிநாட்டினருக்கு ஹஜ் செய்வதற்கு கூட ஹிஜாஸுக்குள் நுழைய விசா தேவைப்படும். சவூதி-வஹாபிகளுக்கு அவர்கள் புதிதாக பிறந்த சவூதி அரேபியாவின் குடிமக்கள் என்பதால் விசா தேவையில்லை, எனவே ஹிஜாஸ் அவர்களுக்கு சொந்தமானது. சவூதி அல்லாத முஸ்லிம்கள் தங்கள் விசாக்கள் காலாவதியான பிறகு ஹிஜாஸில் தங்கியிருந்தால் அவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்படலாம் - ஏனென்றால் அவர்கள் இப்போது வெளிநாட்டினர், இனி தாருல்-இஸ்லாம் இல்லாத ஹிஜாஸ் அவர்களுக்கு (வெளிநாட்டினருக்கு) சொந்தமானது அல்ல.

உண்மையில் மன்னர், நபி (ஸல்) அவர்களால் நிறுவப்பட்ட தாருல்-இஸ்லாத்தை அகற்றிவிட்டார் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகளால் ஹிஜாஸில் இஸ்லாமிய சமூகத்தை அதன் இதயப்பகுதியிலிருந்து வெளியேற்றினார், முஸ்லிம்களை அவமதித்தார், 84 வருடங்களுக்கு மேலாக இந்த நடவடிக்கையிலிருந்து தப்பிக்க இது வித்திட்டது.

மன்னரின் மூன்றாவது கருத்து மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. இது பித்ஆவின் வெளிப்படையான அறிக்கை என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இருக்க முடியாது. குர்ஆனிலோ, நபியின் சுன்னாவிலோ, முழு இஸ்லாமிய மரபுகளிலோ ஹிஜாஸின் “நடுநிலைமை” பற்றிய எந்த கருத்தும் இல்லை. உண்மையில் ஹிஜாஸ் போரை உருவாக்கக்கூடாது என்ற கூற்று இஸ்லாத்தின் மையப்பகுதியை ஜிஹாத்திலிருந்து வெளியேற்றுவதாகும், இதுவே குர்ஆனின் கட்டளைகளுக்கு வெளிப்படையான மோதலில் இருந்தது. இங்கே மீண்டும் மன்னர் குஃப்ரின் பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

அனைத்து சுதந்திரமான இஸ்லாமிய நாடுகளும் அவரது ஆட்சியின் “நடுநிலைமையை” அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற மன்னரின் வேண்டுகோளைப் பொறுத்தவரை, இது ஹிஜாஸ் மீதான சவூதி-வஹாபி ஆட்சியின் இஸ்லாமிய சமூகத்திலிருந்து அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்கான ஒரு மாறுவேடமிட்ட முயற்சி என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

மாநாடு மன்னரின் முன்னுரைக்கு பதிலளித்தது, மன்னர் வழங்கிய சுதந்திரத்தை புத்திசாலித்தனமாக பயன்படுத்திக் கொண்டது. பிரதிநிதிகள் சுதந்திரமாகவும் நேர்மையாகவும் பேசினர், மாநாட்டின் சொற்களஞ்சிய அறிக்கையின் ஒரு ஆய்வை வெளிப்படுத்துவதால், ஆட்சியால் எதுவும்

மேடையில் நிர்வகிக்கப்பட்டதாக தெரியவில்லை. உண்மையில், இந்த சந்தர்ப்பங்களில் ஹிஜாஸின் பிரதிநிதிகள் தங்களையே விஞ்சிவிட்டனர்.<43>

சர்வதேச அரசியலில் தலையிடக்கூடாது என்பதற்காக அதன் மீது விதிக்கப்பட்ட வரம்புகளுக்குள் மாநாடு கூடியிருந்தது. எனவே கிலாஃபா ஆட்சியை பற்றிய கேள்வி ஒருபோதும் விவாதிக்கப்படவில்லை. முஸ்லீம்களின் ஒற்றுமைக்கான புதிய அணுகுமுறைக்கு இது ஒரு பெரிய வெற்றியாக இருந்தது. <44> எவ்வாறாயினும், அரேபிய தீபகற்பம் அனைத்தும் இஸ்லாமியமல்லாத செல்வாக்கிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பது நபியின் கட்டளை என்று ரஷீத் ரிதா கூறியதையும், இந்த பிராந்தியங்களை ஜோர்டானுடன் பிரிட்டிஷ் இணைத்து மீறியதிலிருந்து மான் மற்றும் அகபாவை ஹிஜாஸின் கட்டுப்பாட்டுக்கு திருப்பித் தரக் கோரும் தீர்மானத்திற்கு ஒப்புதல் அளிப்பதில் மாநாடு அரசியலில் நுழைந்தது.<45>

ஹிஜாஸுக்கான தனது அரசியலை வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் சர்வதேச அரசியலை மாநாட்டிற்குள் இப்பனு சலூத் கொண்டு வந்தபோது, மாநாடு அந்த விவகாரத்தை விரிவாக விவாதித்தது. பின்னர் மன்னர் தேடும் அங்கீகாரத்தை நிராகரிப்பதன் மூலம் அதன் ஞானம், நேர்மை மற்றும் நம்பகத்தன்மையை உண்மையான இஸ்லாத்திற்கு காட்டியது. மன்னரின் அறிக்கையை வெறுமனே கவனிக்க மாநாடு முடிவு செய்தது. ஒருவேளை, கடந்த என்பத்துநான்கு ஆண்டுகளில் உம்மத்துகளின் பிரதிநிதி அமைப்பு எடுத்த மிக முக்கியமான ஒற்றை முடிவுவாக இது இருந்தது.

இது உண்மையில் இப்பனு சலூத்துக்கு ஒரு மிகப்பெரும் அடியாகும், இதன் விளைவாக அடுத்த 20 ஆண்டுகளில் மாநாடு செயல்படாமலிருந்து, மேலும் மக்காவில் மீண்டும் ஒருபோதும் சந்திப்பை ஏற்படுத்தவில்லை, அது ஹஜ் நேரத்தில் ஆண்டுதோறும் சந்திக்கும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும், மற்றொரு கொந்தளிப்பான பிரச்சினையில் மாநாடு தங்கள் விருந்தோம்புவரின் விருப்பத்திற்கு அடிபணிவது விவேகமானதாகக் கண்டது. முஸ்லீம் அரசு தலைவர்களில் ஒருவரான இப்பனு சலூத் மாநாட்டின் கவனத்தை ஈர்த்தார், அனைத்து முஸ்லிம்களும் அந்தந்த சட்டப் பள்ளிகளின் உரிமைகளின்படி புனித பூமியில் வழிபட சுதந்திரமாக இருந்தபோதிலும், ஷரீஆவுடன் முரண்படும் எந்தவொரு நடத்தையையும் வஹாபி நிர்வாகம் பொறுத்துக் கொள்ளாது என்றார். இந்த பிரச்சினை மாநாட்டில் மிகவும் சூடான விவாதங்களில் ஒன்றைத் தூண்டியது.

சடங்கு சுதந்திரத்தை கோருவதில் தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொண்ட ஒரு சமரச வரைவு தீர்மானத்தை முன்வைத்து ஷேக் அல்-ஜவாஹிரி அந்த நாளைக் காப்பாற்றினார், ஆனால் வஹாபிகளால் அழிக்கப்பட்ட நபி தோழர்களின் கல்லறைகளை பழுதுபார்ப்பது தொடர்பான சர்ச்சைக்குரிய பகுதிக்குள் நுழையவில்லை.

இந்த பிரச்சினை வஹாபிகளின் இதயத்தில் தாக்கியது, அது ஒரு நெருக்கடியாக உருவாக அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றாலும், பிரதிநிதிகள் இப்போது சலுகையை மிகவும் கடினமாக அழுத்தம் கொடுப்பதில் மிகுந்த விவேகத்துடன் செயல்பட்டார்கள், இந்திய பிரதிநிதிகள் அனைவருமே கசப்பான உணர்வுகளுடன் வெளியேறினர். ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டபடி மாநாடு ஏன் மக்காவில் மீண்டும் கூடவில்லை என்பதை இது ஒரு பகுதியாக விளக்குகிறது.

உண்மையில், 1926 இல் நடந்த இரண்டு மாநாடுகளுக்குப் பிறகு 1931 ஆம் ஆண்டில் மூன்றாவது பெரிய இஸ்லாமிய மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்வதில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர் இந்திய முஸ்லீம் தலைவரான மௌலானா சவுகத் அலி தான். அவர் மக்காவைத் தவிர்த்து ஜெருசலேமை அதன் இடமாக எந்த தயக்கமுமின்றி ஒப்புக் கொண்டார்.

மக்கா மாநாட்டின் மிகவும் பயனுள்ள வேலைகளில் சில ஹஜ் நிலைமைகள், போக்குவரத்து (குறிப்பாக ஹிஜாஸ் ரயில்வே), மருத்துவ வசதிகள், உணவு மற்றும் நீர் கிடைப்பது, சுரண்டலிலிருந்து பாதுகாப்பு போன்றவை மேம்படுத்தப்பட்டன. இவைகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் யாத்ரீகர்களை பாதிக்கும் விஷயங்களில், மாநாடு நீண்ட நேரம் விவாதித்து பல பயனுள்ள தீர்மானங்களை ஏற்றுக்கொண்டது.

அத்தியாயம் ஐந்து

புனித இஸ்லாத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு முயற்சி:

உலக இஸ்லாமிய மாநாடு ஜெருசலேம். டிசம்பர் 1931

1926 ஆம் ஆண்டின் இரண்டு மாநாடுகளுக்குப் பிறகு ஐந்து நீண்ட ஆண்டுகளாக கிலாஃபாவின் சரிவு மற்றும் அந்த சமூகத்தை வீழ்த்திய பிற முக்கியமான, சவாலான மற்றும் ஆபத்தான மாற்றங்களுக்கு இஸ்லாமிய சமூகம் பதிலளிக்க வேறு எந்த குறிப்பிடத்தக்க கூட்டு முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. அழியப்போகும் தாருல்-இஸ்லாத்தின் இறுதி மூச்சானது இந்தோ-பாலஸ்தீன முயற்சியின் அடிப்படையில் டிசம்பர் 1931 இல் ஜெருசலேமில் நடைபெற்ற பொது இஸ்லாமிய மாநாட்டில் நிகழ்ந்தது.<46> நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் விட்டுச்சென்ற வாழ்க்கை நெறியின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு சில ஒற்றுமைகளை மீட்டெடுப்பதற்கான நேசத்துக்குரிய ஆசை அதன் மார்பில் இருந்தது. ஆனால் அது எதையும் சாதிக்கத் தவறிவிட்டது. கெய்ரோ மற்றும் மக்கா மாநாட்டைப் போலவே இதுவும் நடைபெற்றது.

1926 மற்றும் 1931 க்கு இடையில் முஸ்லீம் பாலஸ்தீனத்தில் சியோனிசத்தின் அபாயகரமான முன்னேற்றங்கள் ஜெருசலேமின் பெருந்தகை முப்தி ஹஜ் அமீன் அல் ஹுசைனிக்கு அச்சுறுத்தலை அளித்தன. இஸ்லாமிய ஐக்கிய நாடுகளைத் தவிர இந்த அச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. பிரிட்டிஷ் ஆக்கிரமிப்பு ஜெருசலேமில் மற்றொரு இஸ்லாமிய மாநாடு நடத்தப்படுவது அச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்ள பொருத்தமான வழியாகும் என்று அவர் வாதாடுவது சமகால இஸ்லாமிய சிந்தனையின் எளிமை, அப்பாவிதாக மற்றும் அப்பாவித்தனத்தின் ஒரு நடவடிக்கையாகும். சலாவுதீன் அய்யூபி உயிரோடு இருந்திருந்தால் இதனை மிகவும் வெறுத்திருப்பார். “அதிகாரம்”, “சுதந்திரம்” மற்றும் “நம்பிக்கை” ஆகியவற்றுக்கு இடையில் குர்ஆன் ஏற்படுத்திய உறுதியான உறவை இஸ்லாமிய பாண்டித்திய சமூகம் இழந்துவிட்டது போல் தோன்றியது.

ஆகஸ்ட் 1929 இல், ஜெருசலேமில் மேற்குச் (அழுகும்) சுவர் தொடர்பாக முஸ்லிம்களுக்கும், யூதர்களுக்கும் இடையே கலவரம் ஏற்பட்டது. இந்த

விவகாரத்தை விசாரிக்க ஐநா சபை ஒரு விசாரணைக்குமுனைவு அனுப்பியது மேலும் விசாரணைக்குமுனைவின் கண்டுபிடிப்புகள் முஸ்லிம்கள் மேற்குச் (அழகும்) சுவரின் மீது சொத்து உரிமைகளை கொண்டிருந்தனர், ஆனால் யூதர்கள் அதற்கு முன் வழிபாட்டு உரிமையை கொண்டிருந்தனர். இந்த அறிக்கை முஸ்லிம்களையோ யூதர்களையோ மகிழ்ச்சியடையச் செய்யவில்லை மேலும் இது இஸ்லாமிய மாநாட்டிற்கான அழைப்புக்கு மறைமுகமாக வழிவகுத்து எனக் கூறலாம்.

1931 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், இந்திய முஸ்லீம் தலைவர் மௌலானா முஹம்மது அலி ஜவஹரி<47> ஜெருசலேமின் ஹரம் அல்-ஹெரீஃபின் எல்லைக்குள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட பொழுது, அவரது சகோதரர் மௌலானா சவுகத் அலி மற்றும் ஹஜ் அமீன் அல் ஹுசைனி இடையே ஒரு மாநாட்டைக் கூட்ட வேண்டுமென ஒரு ஒப்பந்தம் போடப்பட்டது. சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஜூன் 1931 இல், மேற்குச் (அழகை) சுவர் பற்றிய விசாரணைக்குமுனைவின் அறிக்கை பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டது, பின்னர் பாலஸ்தீனத்தின் உச்ச முஸ்லிம் கவுன்சில் மாநாட்டிற்கு பொதுமக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தது.

செப்டம்பர் 4, 1931 அன்று, மௌலானா சவுகத் அலி அவர்கள் மாநாட்டைக் கூட்டுவதற்கான உடன்படிக்கை பற்றிய முறையான அறிவிப்பு பற்றியும், மாநாட்டின் தேதி குறித்த முடிவு பற்றியும் ஜெருசலேமின் மஸ்ஜித் அல்-அக்ஸாவில் லுஹர் தொழுகைக்குப் பின் உரையாற்றினார். இந்திய முஸ்லிம்கள் இப்போது இஸ்லாமிய சமூகத்தில் தனித்துவமான மற்றும் அசாதாரண முக்கியத்துவத்தையும் தலைமைத்துவத்தையும் அடைந்துவிட்டதாகக் கூறலாம்.

தேதி மற்றும் இடம்

பொது இஸ்லாமிய மாநாடு டிசம்பர் 1931, 6 முதல் 16 வரை ஜெருசலேமில் நடைபெற்றது. இது இஸ்லாமிய நாட்காட்டியில் ரஜப் 27 முதல் ஷாபான் 7 ஆம் தேதி வரை ஒத்திருக்கிறது. இஸ்லாமிய நாட்காட்டியைப் பற்றிய குறிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருப்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ளலாம், ரஜப் 27 ஆம் தேதி அன்று மாநாட்டின் தொடக்க அமர்வுக்கான இடமாக மஸ்ஜித் அல்-அக்ஸாவை தேர்வு செய்தது.<48>

இப்போது பெயரளவில் சுதந்திரமாக எகிப்தில் நடந்த கிலாஃபா மாநாடு, பிரிட்டிஷின் செல்வாக்கிற்குள் இருந்தது. மேலும் பெயரளவில் சுதந்திரமாக ஹிஜாஸில் கூடிய உலக முஸ்லீம் மாநாடு, பிரிட்டிஷின் செல்வாக்கிற்குள் உறுதியாக இருந்தது. அக்ஸா இஸ்லாமிய மாநாடு நேரடி பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த பிரதேசத்தில் நடைபெற இருந்தது. ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசமாக அதன் நிலையை மறைக்க ஜெருசலேமுக்கு “அத்தி இலை” அளவுக்கு கூட எதுவுமில்லை. ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசம் தார் அல்-ஹர்பின் நிலையிலிருக்கும் என்றும் சிலர் வாதிடுவார்கள்!

ஷரீஆவின் பொதுச் சட்ட பரிமாணத்தை மீட்டெடுக்க இஸ்லாமிய சமூகம் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட எல்லைக்குள் ஒரு உலக இஸ்லாமிய மாநாட்டில் கூடிவருவது மிகவும் அசாதாரணமான காட்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும். இந்த வகையில், ஜெருசலேமின் பொது இஸ்லாமிய மாநாடு இஸ்லாத்தின் முழு வரலாற்றிலும் தனித்துவமானது மற்றும் முன்மாதிரியில்லாதது. உண்மையில், இது இஸ்லாமிய சமூகம் குறைக்கப்பட்ட பரிதாப நிலையை வெளிப்படுத்தியது. இந்த வளர்ச்சியால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆங்கிலேயர்களைப் பொருத்தவரை இஸ்லாமிய சமூகம் அதன் இயலாமையை பொதுக் காட்சிப்படுத்தும் என்பதே. கூட்டு சக்திகளின் உள் மற்றும் வெளி விவகாரங்களை பாதிக்கும் கேள்விகள் எழுப்பப்படக்கூடிய ஒரு மாநாட்டைக் கூட்ட அரசாங்கம் அனுமதிக்காது என்பதால் அதன் உயர் பொறுப்பாளர் ஹஜ் அமீன் அல் ஹுசைனியை எச்சரிக்க மகிழ்ச்சியான பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தன்னைத் தானே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டது.<49>

மறுபுறம், சியோனிச பத்திரிகைகள் மாநாட்டின் அழைப்புக்கு மிகுந்த அச்சத்துடன் பதிலளித்தன, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மாநாட்டை நடத்த அனுமதித்ததாக குற்றம் சாட்டியது ஏனென்றால்,

"பிரிட்டிஷ் உண்மையில் மாநாட்டை நடத்த விரும்பியது, இல்லை, பாலஸ்தீனம் மற்றும் இந்தியாவின் முஸ்லிம்களை திருப்திப்படுத்துவதற்கும் சியோனிச இயக்கத்தை எதிர்ப்பதற்கும் அவர்களை தூண்டியது".<50>

அத்துல் மஜீத்தை கலீஃபாவாக மீண்டும் ஜெருசலேமில் அமர வைக்க மாநாடு முயற்சிக்கும் என்று பலர் குரல் கொடுத்த வலுவான உணர்வையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அத்தகைய நடவடிக்கை அங்கோரா (இப்போது அங்காரா) ஆட்சியில் சீர்குலைக்கும் விளைவை ஏற்படுத்தக்கூடும்,

- ஜெருசலேமில் உள்ள ஒரு கலீபா பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டதை கிரேட் பிரிட்டிஷ் வரவேற்கும் மற்றும் மிகப்பெரிய சுரண்டலுக்கு வழிவகுக்கும்.<51>

பிரதிநிதிகள்

லிபியாவில் இத்தாலியக் கொள்கையை கடுமையாக விமர்சித்ததன் காரணமாக, எகிப்தியரான அப்துல் ரஹ்மான் அஸ்ஸாம் வெளியேற்றப்பட்டதை அடுத்து, மாநாடு கட்டுப்பாடுகள் இல்லாத சூழலில் நடந்தது, பாலஸ்தீனத்தில் உள்ள பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் எந்தவொரு விஷயத்திலும் தலையிடவில்லை மாநாட்டுடனான வழி அல்லது அவர்கள் வருகைக்கு எந்த தடையும் விதிக்கவில்லை.

மாநாட்டிற்கு பிரதிநிதிகள் பெர்சியா (சில ஷியா உலமாக்கள்), இந்தியா (அதன் பிரதிநிதிகளில் சிறந்த முஸ்லீம் அறிஞரும் சிந்தனையாளருமான டாக்டர் முஹம்மது இக்பால்), யூகோஸ்லாவியா, மொராக்கோ, அல்ஜீரியா, துனிசியா, லிபியா, சிரியா மற்றும் நைஜீரியாவிலிருந்து வந்தார்கள். எகிப்திய அரசாங்கம் இறுதியாக எந்தவொரு உத்தியோகபூர்வ குழுவையும் அனுப்ப வேண்டாம் என்று முடிவு செய்த போதிலும், எகிப்திய பிரதிநிதிகள் மன்னருக்கு ஆதரவாக வருகை தந்தனர். எகிப்தின் வடக்கு கட்சியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தூதுக்குழு அவர்களை எதிர்த்தது. எகிப்தில் பல இஸ்லாமிய இயக்கங்களும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்டன.

ஈராக் மற்றும் ஜோர்டான் அரசாங்கங்கள் உத்தியோகபூர்வ பிரதிநிதிகளை அனுப்பின. இறுதியாக மற்றும் புத்திசாலித்தனமாக மாநாட்டில் பங்கேற்க ஜெருசலேமை சரியான நேரத்தில் அடைய முடியாத ஒரு பிரதிநிதியை அனுப்பி, சலூதி மன்னர் அப்துல் அஜீஸ் இப்னு-சலூத் மாநாட்டின் மீதான தனது அணுகுமுறையில் வெற்றிபெற்றார். துருக்கியும் ஆப்கானிஸ்தானும் மாநாட்டில் பங்கேற்க மறுத்துவிட்டன. ஆகையால், ஜூலை 1926 இன் மக்கா மாநாட்டுடன் ஒப்பிடும்போது, ஜெருசலேம் மாநாட்டில் உத்தியோகபூர்வ அரசாங்க பிரதிநிதிகள் பங்கேற்பதில் மிகவும் மோசமான வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

மாநாட்டின் பணி

டிசம்பர் 6 ஆம் தேதி (27 ரஜப்) அன்று மஃஹ்ரிப் தொழுகைக்குப் பிறகு மஸ்ஜிதுல்-அக்ஸாவில் மாநாடு முறையாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னர், <52> பின்வரும் விஷயங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்து அறிக்கை அளிக்க எட்டு குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன:

- மாநாட்டின் சட்டம்
- மாநாட்டின் பிரச்சாரம் மற்றும் வெளியீடுகள்
- நிதி மற்றும் அமைப்பு
- முஸ்லீம் கலாச்சாரம் மற்றும் அல்-அக்ஸாவில் முன்மொழியப்பட்ட இஸ்லாமிய பல்கலைக்கழகம்
- ஹிஜாஸ் ரயில்வே
- புனித இடங்கள் மற்றும் மேற்குச் (அழுகை) சுவர்
- இஸ்லாமிய பிரச்சாரம் மற்றும் வழிகாட்டுதல்
- மாநாட்டிற்கு முன் முன்மொழிவுகள்

1926 மக்கா மாநாட்டைப் போலவே ஜெருசலேம் மாநாடும் ஒரு சட்டம் அல்லது சாசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. மக்காவில் வருடாந்திர கூட்டங்களுக்கு மக்கா மாநாட்டுச் சட்டம் அழைப்பு விடுத்திருந்தது. ஜெருசலேம் மாநாட்டுச் சட்டம் ஜெருசலேமில் இரண்டாண்டுக்கு ஒருமுறை கூட்டங்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தது. ஜெருசலேமில் ஒரு சிறிய செயலகம் நிறுவப்பட்டது (மக்காவில் செய்யப்பட்டது போல). ஜெருசலே செயலகம் சில ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து செயல்பட்டது, ஆனால் மாநாடு மீண்டும் கூட்டப்படவில்லை. <53>

ஜெருசலேமில் ஒரு இஸ்லாமிய பல்கலைக்கழகம் கட்டப்பட வேண்டும் என்று மாநாடு முடிவு செய்தது. இஸ்லாமிய கல்வி கற்றல் சமூகத்தில் அதன் தனித்துவமான நிலைக்கு ஒரு போட்டியாளரை உருவாக்குவதை வரவேற்காத அல்-அசார் பல்கலைக்கழகத்தில் கணிசமான பொறாமை இருந்தபோதிலும் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது. <54>

ஆனால் மாநாட்டின் கவனத்தை ஈர்த்த மிக முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி பாலஸ்தீனத்தில் சியோனிச அச்சுறுத்தல் இருந்தது. நிலையற்ற விஷயத்திற்கு மாநாட்டின் நடத்தை மற்றும் அணுகுமுறை குறிப்பிடத்தக்க வகையில் பரந்த மனப்பான்மை மற்றும் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. சியோனிச கண்ணோட்டத்தை விளக்கும் நோக்கத்திற்காக யூத அமைப்பின் தலைவர் திரு.சோகோலோ மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள அழைக்கப்பட்டார். சவுகத் அலியின் நீண்ட நாள் அழைப்பு நிராகரிக்கப்பட்டது. மேலும் சியோனிச பத்திரிகைகளில் சியோனிச போராளிகள் மாநாட்டை கேலியும் கிண்டலும் செய்தது.<55>

எபிரேய பல்கலைக்கழகத்தை அமைத்த முதல் குழுவை விட மிகவும் அமைதியான சியோனிஸ்டுகளின் மற்றொரு பிரிவு இருந்தது. இந்த சியோனிஸ்டுகள் மாநாட்டைப் பற்றி அதிக கண்ணியத்துடன் பேசினாலும், பாலஸ்தீனத்தில் பிரிட்டிஷ் கொள்கையைப் பற்றி விவாதிக்க மாநாட்டை அனுமதித்ததற்காக மற்ற சியோனிஸ்டுகளைப் போலவே பிரிட்டனையும் கடுமையாக விமர்சித்தனர்.<56>

ஆனால் சியோனிஸ்டுகளிலிருந்து விலகி வாழ்ந்து, வேலை செய்தவந்த ஜெருசலேமில் உள்ள பழைய மரபுவழி யூதர்கள் ஆரம்பத்தில் மாநாட்டை வாழ்த்தி அது வெற்றிபெற விரும்பினர். யூதர்கள் புனித தளங்களை விரும்பவில்லை என்றும் அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை என்றும் கூறினார்கள்; ஆனால் மேற்குச் (அழுகும்) சுவரில் பிரார்த்தனை செய்யும் பழைய யூத வழக்கத்தை எதிர்க்க வேண்டாம் என்றும் அவர்கள் மாநாட்டிடம் கேட்டுக்கொண்டனர்.<57>

மாநாடு அதைத்தான் செய்தது! ஐநா சபையின் மேற்குச் (அழுகும்) சுவரின் விசாரணைக்குழுவின் அறிக்கையை நிராகரித்தது, முஸ்லீம் உரிமையை உறுதிப்படுத்தியது ஆனால் யூதர்கள் சுவரில் பிரார்த்தனை செய்வதற்கான உரிமையையும் உறுதிப்படுத்தியது.<58> அவ்வாறு மாநாடு மரபுவழி யூதர்களை அந்நியப்படுத்தி மீண்டும் சியோனிஸ்டுகள் தங்கள் போராட்டத்தில் அவர்களின் கைகளை (அதாவது மரபுவழி யூதர்கள்) பலவீனப்படுத்தியது. <59>

உரிமைகள் அத்துமீறலுக்கு மாநாடு எதிர்ப்பு தெரிவித்தது, முதல் உலகப் போரில் அரேபியர்கள் நேச நாடுகளுக்கு வழங்கிய உதவியை ஐநாவிற்கு நினைவூட்டியது. “கட்டளை” என்பது அரேபியர்களை அடிபணியச்

செய்வதையும் அவர்களின் உரிமைகளைப் பறிப்பதையும் குறிக்காது என்று மாநாடு எச்சரித்தது. பாலஸ்தீனத்திற்கு யூதர்கள் குடியேறுவது, நிலம் மற்றும் சொத்துக்களை வாங்குதல் என்ற கொள்கையை மாநாடு நிராகரிக்கவில்லை. எனவே, பாலஸ்தீனத்தில் நுழைவதற்கும் வாழ்வதற்கும் யூதர்களுக்கு அங்குள்ள உரிமையை மாநாடு மறைமுகமாக அங்கீகரித்தது. எவ்வாறாயினும், பாலஸ்தீனத்தில் ஒரு யூத தேசிய இல்லத்தை நிறுவுவதற்கான சியோனிச திட்டத்தின் சூழலில், விவசாய நிலத்தை வாங்குவதற்கான சியோனிச முயற்சிகளுக்கு எதிர்ப்பை வலுப்படுத்துவதற்காக, நில விவசாயிகள் மற்றும் விவசாயிகளுக்கு நிதி உதவி வழங்கும் ஒரு விவசாய வங்கியை நிறுவுவதற்கு மாநாடு முன்மொழிந்தது.

சியோனிச அச்சுறுத்தலுக்கு மாநாட்டின் பதில் மிதமானதாக கருதப்படலாம். இது அரபு தேசியவாத பதிலுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. உண்மையில் போர்க்குணமிக்க நிலைப்பாட்டை எடுக்க அரபு தேசியவாதிகளின் அழுத்தத்தை மாநாடு எதிர்த்தது. அரபு தேசியவாதிகள் மாநாட்டின் போது தனித்தனியாக சந்தித்து ஒரு “அரபு உடன்படிக்கையை” வகுத்தனர், இது யூத தேசியவாதத்திற்கு கணிக்கக்கூடிய பதிலாக இருந்தது. <60> ஒன்று உண்மையில் மற்றொன்றுக்கு எதிரானது.<61>

இஸ்லாமிய மத பதிலானது சியோனிசத்தை எதிர்த்த மற்றும் முஸ்லிம்களுடன் நட்பாக இருந்த யூதர்களுடன் ஒரு பொதுவான மத முன்னணியை உருவாக்குவதற்கான ஒரு செயலின் திட்டம் இருந்திருக்க வேண்டும். எவ்வாறாயினும், அதை மாநாடு உணரத் தவறிவிட்டது. <62> யூதர்களுடன் (மற்றும் பிற முஸ்லிமல்லாதவர்களுடன்) அத்தகைய உறவுகளை நிறுவுவதை குர்ஆன் தடை செய்திருந்தாலும், முஸ்லிம்களை சார்ந்த அல்லது அடிபணிந்த நிலையில் வைப்பது போல, அது ஒரு கூட்டணியையோ அல்லது பொதுவான முன்னணியையோ ஸ்தாபித்திருப்பதை தடை செய்யவில்லை.<63>

குறிப்பாக ஏமாற்றமளிக்கும் விஷயம் என்னவென்றால், மாநாட்டின் தோல்வி, இஸ்லாமிய உலகத்தை எதிர்கொள்ளும் மிகவும் இருண்ட புறநிலை நிலைமையை யதார்த்தமாக மதிப்பீடு செய்ய, மேலும் உம்மத்திற்கு அதிகாரத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான ஒரு ஒத்திசைவான மற்றும் புத்திசாலித்தனமான நீண்டகால திட்டத்தை தைரியமாகவும் ஆக்கப்பூர்வமாகவும் வகுக்க புனித நகரமான ஜெருசலேமில் அமர்ந்திருந்தது.

மாநாட்டின் அனைத்து உற்சாகமான மற்றும் சூடான அரசியல் விவாதங்களுக்கு மத்தியில், ஒரு குரல் அரசியல்வாதி மற்றும் அறிஞரின் குரலாக வெளிப்பட்டது. இஸ்லாம் எதிர்கொள்ளும் மிக மோசமான ஆபத்துகள் சியோனிசத்தின் மோசமான வடிவமைப்புகள், ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் பேராசை மற்றும் பல அல்ல, ஆனால் நாத்திகத்தின் கண்ணால் காண்பதே மெய் மற்றும் பிராந்திய தேசபக்தி என்று எச்சரிக்கும் பார்வையை டாக்டர் முஹம்மது இக்பால் பெற்றிருந்தார். இவை எதிர்க்கப்படாவிட்டால், இஸ்லாத்தில் அழிவு ஏற்படும்.<64>

ஆனால் இக்பால் பெரும் தத்துவ ஆபத்துகளின் பார்வையை பெற்றிருந்தார் என்பது உண்மையானபோதிலும், நாத்திகத்தின் கண்ணால் காண்பதே மெய் என்ற கோட்பாடு, இஸ்லாமிய நாகரிகத்தை விட முன்னேறி வருவதால், இஸ்லாமிய பொது வாழ்க்கை (தாரூல்-இஸ்லாம்) கோட்பாட்டளவில் மறுசீரமைக்க இயலாது என்று அவருக்கு தோன்றியிருக்கும். பின்னர் ஒரு சர்வதேச ஒழுங்கைப் பற்றிய இஸ்லாத்தின் கருத்து மற்றும் அதை மதிக்கிற மதச்சார்பற்ற போட்டியாளரின் மீது அதன் மேன்மையை நிரூபிக்கும் வகையில் இப்போது சவாலாக இருந்தது. இந்த விஷயத்தின் உண்மை என்னவென்றால், உம்மத்துகளின் அதிகாரத்தை மீட்டெடுக்க 1931 இல் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் என்னவென்று இக்பால் அறிந்திருக்கவில்லை!

மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளுக்குப் பின்

மாநாடு ஒரு செயற்குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்தது,<65> அது ஒரு வருடம் விடாமுயற்சியுடன் செயல்பட்டது. அமைப்பின் கிளைகள் வெவ்வேறு நாடுகளில் உருவாக்கப்பட்டன, இந்த கிளைகளின் பிரதிநிதிகள் ஆகஸ்ட் 1932 இல் ஜெருசலேமில் சந்தித்து நிதி சேகரிப்பதற்கான வழிகள் மற்றும் வழிமுறைகளைப் பற்றி விவாதித்தனர். 1933 ஆம் ஆண்டில் அமீன் அல்-ஹுசைனி மற்றும் அல்தபா பாஷா ஆகியோர் ஈராக் மற்றும் இந்தியாவிற்கு சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டனர். அவை வெற்றிபெறவில்லை, எனவே பல்கலைக்கழகமோ விவசாய வங்கியோ (விவசாயிகளுக்கு உதவு) நிறுவப்படவில்லை.

மாநாட்டின் இரண்டாவது கூட்டம் சட்டப்படி 1933 நவம்பரில் நடந்திருக்க வேண்டும், அது நடக்கவில்லை. 1934<66> இல் “மோதல்-மத்தியஸ்தம்” செயற்பாட்டுக் குழுவின் திடீர் செயல்பாடு மற்றும் ஐம்பதுகளில் குறுகிய கால மறுமலர்ச்சி தவிர, ஜெருசலேமின் பொது இஸ்லாமிய மாநாடும் முழுத் தோல்வியை கண்டது..

1931 இல் மாநாட்டால் நிறுவப்பட்ட செயலகம் இரண்டாம் உலகப் போர் வரை ஜெருசலேமில் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்தது. எவ்வாறாயினும், மோசமான போர்க்கால நிலைமைகள் மற்றும் ஹஜ் அமீனுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையிலான நேரடி மோதலால் அது தப்பிக்க முடியவில்லை. ஹஜ் அமீன் போரின் ஆரம்பத்தில் எகிப்துக்கு தப்பி ஓடினார்.

1926 இன் உலக முஸ்லீம் மாநாடு மற்றும் கிலாஃபா மாநாடு கண்ட தோல்வியைப் போலவே 1931 ஆம் ஆண்டு ஜெருசலேமின் பொது இஸ்லாமிய மாநாடும் தோல்வியடைந்தது. இஸ்லாமிய சமூகம் வீழ்ச்சியடைந்த வாழ்க்கை நெறியிலிருந்து ஒரு வழியை கோட்பாட்டளவில் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. ஒரு கர்வமான மற்றும் நம்பிக்கையான மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் அரசியல் மதச்சார்பின்மையின் சவாலுக்கு பதிலளிக்க அறிவுபூர்வமாக இயலாது, அது அறிவுபூர்வமாக தேங்கி நிற்கும் இஸ்லாமிய சமூகத்தை தாருல்-இஸ்லாத்திற்கு பதிலாக மதச்சார்பற்ற தேசிய அரசுகளின் அமைப்பாகக் கொண்டிருந்தது.

கிலாஃபாவின் மறைவு உம்மாவிற்கு பூர்வீகமாக இருந்த ஒரு அரசியல் அமைப்பின் முடிவுக்கு சாட்சியாக இருந்தது, மேலும் இது பொது வாழ்க்கையில் இஸ்லாத்தின் மேலாதிக்கத்தை அங்கீகரித்தது. இஸ்லாத்தின் இதய நிலத்தில் மதச்சார்பற்ற சலூதி-வஹாபி தேச அரசு தோன்றுவது என்பது இஸ்லாம் மதச்சார்பற்றதாக இருக்கப் போகிறது என்பதாகும். இது இப்போது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் ஒரு விஷயமாகத் தள்ளப்படும். அரசியல் சாராத தப்லீக் ஜமாஅத்தும் ஆட்சிக்கு ஆதரவான சலூதி சலஃபிகளும் இப்போது வெற்றிடத்தை நிரப்ப முயற்சிப்பார்கள்.<67>

முடிவுரை

இஸ்லாத்தின் கிலாஃபாவின் அழிவு பிரிட்டிஷ், சியோனிச யூதர்களால் நடத்தப்பட்ட ஒரு கொடூரமான சதித்திட்டத்தின் விளைவாகும். உம்மத்திற்கு எதிரான அந்தக் குற்றத்திற்கு சவூதிகள் பாசத்திற்குரிய கூட்டாளிகளாக செயல்பட்டனர். கிலாஃபா அரசியல் அமைப்பின் (அதாவது தாருல்-இஸ்லாம்) ஒரு அமைப்பை அடையாளப்படுத்தியது, இது பொது ஒழுங்கிலும் முஸ்லிம் உலகின் சர்வதேச உறவுகளிலும் இஸ்லாத்தின் மேலாதிக்கத்தை அங்கீகரித்தது.

துருக்கி மற்றும் சவூதி அரேபியாவின் மதச்சார்பற்ற தேசிய அரசுகள் கிலாஃபாவின் இருக்கையிலும், இஸ்லாத்தின் இதய நிலத்திலும் தோன்றி முஸ்லீம் சமூகத்தின் அரசியல் அமைப்பு முறையை மதச்சார்பற்றதாகக் வழி வகுத்தது. இப்போது இஸ்லாமிய சமூகத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் முஸ்லீம் சமூகத்திற்குள் மதச்சார்பற்ற தேசிய அரசுகளின் அரசாங்கங்கள் இருந்ததால், இஸ்லாம் இனி பொது ஒழுங்கில் அல்லது முஸ்லீம் சமூகத்தின் சர்வதேச உறவுகளில் உயர்ந்ததாக இருக்காது என்பதே இதன் உட்பொருள்.

முஸ்லீம் சமூகத்தின் பொது ஒழுங்கைப் பொருத்தவரை இனி அல்லாஹ் மிகப்பெரியவன் இல்லை என்று சொல்வதே இதைவிட ஒரு அப்பட்டமான வழியாக இருந்தது! அல்லாஹ்வுக்கும் நபிக்கும் துரோகம் செய்தவர்களுக்கு எதிராக மிகுந்த கோபத்தை உணராமல் எந்த ஒரு முஸ்லிமும் இந்த வரிகளை படிக்க முடியாது! இந்த பரிதாபகரமான சூழ்நிலைக்கு ஒரு முஸ்லீமின் நம்பிக்கையின் தரம் (ஈமான்) அவர் பதிலளிக்கும் விதம் மூலம் அளவிட முடியும்.

இஸ்லாமிய சமூகம் இன்று அதிகாரமற்றதாக வலுவிழந்து உள்ளது. எங்கள் முடிவு என்னவென்றால், தாருல்-இஸ்லாத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் கிலாஃபாவின் ஆட்சி அதிகாரத்தை மீட்டெடுப்பதே இன்றியமையாதது. அதிகாரம் இல்லாமல் இன்னும் பல போஸ்னியா, காஷ்மீர், அல்ஜீரியா, செச்னியா, பாலஸ்தீனம் போன்றவை இருக்கும். முஸ்லிம்களின் பொது ஒழுங்கிலும், முஸ்லீம் சமூகத்தின் சர்வதேச உறவுகளிலும் இஸ்லாத்தின் மேலாதிக்கத்தை மீட்டெடுப்பதன் மூலம் இந்த இழிவான விவகாரத்தை மாற்றக்கூடிய ஒரே வழியுண்டு. அதற்கு தாருல்-இஸ்லாம் மற்றும் கிலாஃபாவை மீட்டெடுக்க வேண்டும். ஆகவே, மேற்கத்திய

நாகரிகத்திலிருந்து வெளிவந்த மதச்சார்பற்ற போட்டியாளரின் மீது அவர்களின் தெளிவான மேன்மையை நிரூபிக்க இஸ்லாமிய பொது வாழ்க்கை (தாருல்-இஸ்லாம்) மற்றும் ஒரு சர்வதேச ஒழுங்கைப் பற்றிய இஸ்லாத்தின் கருத்து ஆகியவற்றை புதிதாக வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

இந்த கையேட்டில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளபடி, ஹிஜாஸ் சலூதி-வஹாபி கூட்டணியின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் வரை கிலாஃபாவை மீட்டெடுப்பது சாத்தியமற்றது என்பதை நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். கிலாஃபாவின் அழிவில் பங்கேற்றவர்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து ஹரமையும் மற்றும் ஹஜ்ஜையும் விடுவிக்காமல் அதிகாரத்தை மீட்டெடுக்க முடியாது.

சலூதி-வஹாபி கூட்டணி உடைந்து போகும்போது ஹரமையும் மற்றும் ஹஜ்ஜையும் மீட்டெடுப்பது சாத்தியமாகும். தற்போது இந்த கூட்டணி பெரும் அழுத்தத்தில் உள்ளது என்பதற்கான அறிகுறிகள் உள்ளன. பல சலூதி உலமாக்கள் இப்போது சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளனர் அல்லது வீட்டுக் காவலில் உள்ளனர். கூட்டணியைக் உடைத்துவிடக் கூடிய பிரச்சினையானது யூத அரசு இஸ்ரேலுக்கு சலூதி அரசின் “அங்கீகாரம்” ஆகும், - எனவே எங்கள் சமீபத்திய படைப்பின் முக்கியத்துவம்: “குர்ஆனின் பார்வையில் இப்ராஹிமின் மதமும் இஸ்ரேல் அரசும்”, இதில் இஸ்லாமிய மத கண்ணோட்டத்தில் யூத அரசான இஸ்ரேலின் “அங்கீகாரத்தின்” முஸ்லிம்களுக்கான தாக்கங்களை நாங்கள் பகுப்பாய்வு செய்கிறோம்.

ஆசிரியர் பற்றி

மேற்கிந்திய தீவுகளின் டிரினிடாட் நகரைச் சேர்ந்தவர் இம்ரான் ஹுசைன். கராச்சியின் அலீமியா இஸ்லாமிய ஆய்வுகள் கல்வி நிறுவனத்தில் இஸ்லாமிய அறிஞர் மற்றும் சூஃபி ஷேக், மௌலானா டாக்டர் முஹம்மது ஃபத்லுர் ரஹ்மான் அன்சாரி ஆகியோரின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் இஸ்லாத்தைப் பயின்றார், மேலும் கெய்ரோவின் அல்-அசார் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு கல்வியாண்டையும் கழித்தார். கராச்சி பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவம், மேற்கிந்திய தீவுகள் பல்கலைக்கழகத்தில் சர்வதேச உறவுகள் மற்றும் ஜெனீவாவின் சர்வதேச ஆய்வுகள் பட்டதாரி நிறுவனம் ஆகியவற்றில் முதுகலை படிப்பையும் முடித்தார்.

டிரினிடாட் மற்றும் டொபாகோ வெளியுறவு சேவையில் முன்னாள் வெளியுறவு சேவை அதிகாரியாக இருந்த அவர், 1985 ஆம் ஆண்டில் தனது வாழ்க்கையை இஸ்லாத்தின் நோக்கத்திற்காக அர்ப்பணிக்க தனது வேலையை ராஜினாமா செய்தார். அவர் தனது இஸ்லாமிய விரிவுரை சுற்றுப்பயணங்களை தென்கிழக்கு ஆசியா, வடக்கு மற்றும் தென் அமெரிக்கா மற்றும் கரீபியன் ஆகிய நாடுகளில் தொடங்கியபோது, அலீமியா இஸ்லாமிய ஆய்வுகள் கல்வி நிறுவனத்தில் முதல் முதல்வராக 1988 ஆம் ஆண்டு வரை பணியாற்றினார். லாங் தீவில் உள்ள மஸ்ஜித் தாருல் குர்ஆனுடன் இணைக்கப்பட்டபோது 1991 முதல் அவர் நியூயார்க்கில் இஸ்லாத்திற்காக பணியாற்றினார்.

மத ஒப்பீட்டில் ஒரு எழுத்தாளராக அவர் “இஸ்லாம் மற்றும் புத்திசம்” குறித்த ஒரு ஆரம்ப படைப்பைத் தயாரித்து, 1972 இல் பாகிஸ்தானில் வெளியிடப்பட்டார். இஸ்லாம் மற்றும் சர்வதேச உறவுகள் குறித்த அவரது படைப்புகள் “இஸ்லாத்தில் இராஜதந்திரம் - ஹுதையியா ஒப்பந்தத்தின் பகுப்பாய்வு”, “இஸ்லாத்தில் போர் மற்றும் அமைதி”, “இஸ்லாம் மற்றும் புதிய உலக ஒழுங்கு”, “ஜெருசலேமில் இஸ்லாத்தின் நபி - இஸ்ரா மற்றும் மிராஜின் மூலோபாய முக்கியத்துவம்” போன்றவை அடங்கும். “இஸ்லாத்தில் கனவுகள்”, “மக்காவிலிருந்து மதீனா வரை மீண்டும்”, “அரேபியாவில் மேற்கத்திய துருப்புக்கள் - ஒரு இஸ்லாமிய பார்வை” போன்ற தலைப்புகள் அடங்கிய அவரது எழுத்துக்களின் தொகுப்பாகும். மேலும் 1991 இல் சிங்கப்பூரில் “இஸ்லாம் மற்றும் மாறிவரும் உலக ஒழுங்கு” என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டது.

அன்சாரி நினைவுத் தொடரில் அவரது எழுத்துக்களின் தற்போதைய தொடர் பின்வரும் மூன்று தலைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது: “குர்ஆனின் பார்வையில் இப்ராஹிமின் மதமும் இஸ்ரேல் அரசும்; கிலாஃபா, ஹிஜாஸ் மற்றும் சலூதி- வஹாபி தேசிய-அரசு; இஸ்லாத்தில் ரிபா தடைசெய்யப்படுவதன் முக்கியத்துவம்.

குறிப்புகள்

1. Elie Kedourie, in a chapter entitled `The Fall of Madina - January 1919'(Islam in the Modern World, Holt Rinehart and Winston, NY. 1980 pp 277-96) வீர பாதுகாப்பு குறித்த தெளிவான விளக்கத்தையும் சிறந்த பகுப்பாய்வையும் வழங்குகிறது ஒட்டோமான் தளபதி ஃபக்ரி பாஷாவின் மதினா, ஜனவரி 1919 அவர் தனது சில படைகளால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டார்.
2. அஹல் அல்-தீம்மா தார்-அல்-இஸ்லாம் நகரில் வசிக்க அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு பாதுகாக்கப்பட்ட முஸ்லிம் அல்லாத மக்களுக்கு உரியது. ஜிஸ்யா என்பது ஜிஹாத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட மக்கள் மீது குர்ஆனால் விதிக்கப்பட்ட தண்டனை வரி, மேலும் அவர்கள் தங்கள் முன்னாள் பிரதேசத்தில் தொடர்ந்து வசிக்க விரும்புகிறார்கள் எனில் தண்டனையான வரி செலுத்துவது என்பது இஸ்லாம் பிரதேசத்தில் சட்ட விதிகளுக்கு அவர்கள் ஏற்று கொள்வதை குறிக்கும்.
3. நம்பிக்கையாளர்களே! யூதர்களையும், கிறிஸ்தவர்களையும் (உங்களுக்கு) நண்பர்களாக எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள். (உங்களை பகைப்பதில்) அவர்கள் ஒருவர் மற்றொருவருக்குத் துணையாக இருக்கின்றனர். உங்களில் எவரும் அவர்களில் எவரையும் (தனக்கு) நண்பராக்கிக் கொண்டால், நிச்சயமாக அவனும் அவர்களில் உள்ளவன்தான். நிச்சயமாக அல்லாஹ் (இந்த) அநியாயக்கார மக்களை (அவர்களின் தீய செயல்களின் காரணமாக) நேரான வழியில் செலுத்தமாட்டான். அல் குர்ஆன் - 5:51.
4. Toynbee Ed., Survey of International Affairs, 1925.
5. Cf. Bey, Rustom: "The Future of Islamism", The 19th Century and After, Vol.xcxii, No 580 June 1925, pp 845-54, தாராளவாத துருக்கிய சிந்தனையாளர்கள் நன்கு பகுத்தறிவுள்ள ஒரு கட்டுரையில் புள்ளி விவரம்.
6. இந்த விஷயத்தில் ஒரு சுவாரஸ்யமான விவாதத்திற்கு பார்க்கவும் Toynbee, Ed. Survey of International Affairs, 1925, Vol 1 pp 51-68, குறிப்பாக p 55. இறுதி அத்தியாயத்தையும் காண்க Sylvia Haim in Arnold, T. The Caliphate. Revised Ed, Oxford Univ. Press, 1965 pp 205-44.

7. கவானின் மஜ்முவாசியில் அதிகாரப்பூர்வ துருக்கிய உரை 1924/1340, No 431, Ankara. Press of the Grand National Assembly of Turkey. English translation in Survey , Op cit, Appendix 11 (3) p 575.

8. "சுன்னி சட்டத்தின்படி ஒரு இமாம் அல்லது கலீஃபாவை நியமிப்பது முற்றிலும் தவிர்க்க முடியாத . . . துருக்கியின் இஜ்திஹாத் இஸ்லாத்தின் ஆத்மாவிற்கு ஏற்ப கிலாஃபா அல்லது இமாமத் நபர்களின் அல்லது சட்டமன்றம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவருக்கு வழங்கப்படலாம் (எ.கா., துருக்கிய கிராண்ட் தேசிய சட்டமன்றம் அல்லது பாராளுமன்றம்). தனிப்பட்ட முறையில் துருக்கியின் பார்வை மிகச்சிறந்ததாக இருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்". Iqbal, M. The Reconstruction of Religious Thought in Islam. Oxford University Press. London. 1934 Chap. vi "The Principle of Movement in the Structure of Islam", p. 149

9. இந்த குழு இஸ்லாத்தின் பாரம்பரிய ஒரு மெய்நிகர் மாதிரி தேர்தல் கல்லூரியாக இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், இஸ்லாமிய வரலாறு முழுவதும், இது கிட்டத்தட்ட எப்போதும் இருந்த வெறும் கோட்பாட்டு கட்டுமானம் மற்றும் இதில் உச்ச முடிவெடுக்கும் செயல்முறையில் எந்தப் பங்கும் வகிக்கவில்லை.

10. இன்றைய முயற்சிகளின் பின்னணியில் இந்த அறிவிப்பு மிகவும் முக்கியமானது உண்மையான இஸ்லாமிய ஒழுங்கை மீண்டும் நிறுவுங்கள். இது வெளிப்படையான குறைபாடுகளை சித்தரிக்கிறது அந்த உயர்ந்த மையத்தால் இஸ்லாமிய தலைமைத்துவ முறையைப் புரிந்துகொள்வது இஸ்லாமிய கற்றலாகும். Full text Survey, Op. cit., Appendix 111, pp 576-8.

11. எனவே நூதனமான, உண்மையில், இது தலைமை காதியால் கண்டிக்கப்பட்டது டிரான்ஸ்ஜோர்டனின் ஒரு புதியயுத்தி என்ற முன்மொழிதல் என்பது மரபுவழி மதத்திற்கு முரணானது Survey, Op. cit.,p84

12. "அங்கோராவின் பெரிய தேசிய சட்டமன்றம் (அங்காரா) ஒட்டோமானை ஒழித்தபோது கிலாஃபா மற்றும் வஹாபிகள் ஹாஷி வம்சத்தை ஹிஜாஸிலிருந்து வெளியேற்றியபோது, இஸ்லாத்தில் பொதுவான தூண்டுதல் என்பது ஒரு சர்வதேச மாநாட்டைக் கூட்டும் நவீன மேற்கத்திய முறையால் நிலைமையைக் கையாள்வதே தவிர பாரம்பரிய இஸ்லாமிய முறையான ஒரு புனிதப் போரைப் பிரசங்கித்தலில் அல்ல " Survey, Op. cit., p24.

13. சில்வியா ஹைம் கூறுகிறார் நிரூபிக்க போதுமான ஆதாரங்கள் இருந்ததாக, மன்னர் ஃபுவாட் தூண்டுதலின் மூலம் மாநாடு திட்டமிடப்பட்டு ஊக்குவிக்கப்பட்டது ரகசியமாக தனக்காக கிலாஃபாவைப் பெறமுடியும் என்று நம்புகிறார். ஆனால் இது சாத்தியமில்லை என்கிப்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் எதிர்ப்பு இருப்பதால். Cf Arnold, Op. cit., pp 241-2. இது உண்மையாக இருக்கும்போது, மன்னர் ஃபுவாட்டின் கிலாஃபா உருவதல் பொது நிலைப்பாடு அக்கறையற்றதாக இருந்தது. அவரது பிரதம மந்திரி சாத் சக்லுல் இந்த விஷயத்தில் நடுநிலைமையைக் கடைப்பிடித்தார்.

14. மாநாட்டின் சொற்களஞ்சியம் பதிவு பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது A. Sekaly in Revue du Monde Musulman, Vol 1 xiv, Paris, 1926 இல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த உரையே எழுத்தாளரால் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

15. கலீஃபா தேவை என்பதை சுட்டிக்காட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல், "தீர்ப்புகளை நிறைவேற்ற, சட்டத் தடைகளைப் பயன்படுத்த, துறைமுகங்களை மூட, படைகளை எண்ணிக்கை உயர்த்த மற்றும் பல", குழு இரண்டு ஹதீஸ்களை மேற்கோள் காட்டுவது போதுமானதாக கருதப்படுகிறது (நபிகள் கூற்று) இதன் பொருள்:

"தனது காலத்தின் கலீஃபாவை அறியாமல் யார் இறந்தாலும் ஒரு அறியாமை காலத்தில் இறக்கிறார்; மற்றும் "யார் பய்யாவை எடுக்காமல் இறந்தாலும் (விசுவாசத்தின் சத்தியம் கலீஃபா அல்லது அமீருக்கு) ஒரு அறியாமை கால மரணமாகும்." Revue, Op. cit., pp 74-6

16. Ibid. pp 75-6. அவ்வாறு செய்யும்போது, குழு கருத்துக்களை புறக்கணித்தது கிலாஃபாவை ஒரு திறமையான விஷயமாகக் கருதிய முத்தாசிலிட்குகள், மற்றும் கிலாஃபா தேவையில்லை என்ற நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்ட கவாரிஜ். ஷேக் அலி அப்துல் ரசிக் அல்-அஸ்ஹரின் பட்டதாரி, என்கிப்தில் வெளியிடப்பட்ட கிலாஃபா இஸ்லாத்தில் தேவையில்லை என்று ஒரு கட்டுரையை கொண்டு வாதிட்டார், அவர் வெளிப்படுத்திய கருத்தை புறக்கணிக்கவும் குழு செய்தது. அவரது கருத்துக்கள் என்கிப்தில் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

17. Revue, Op. cit., pp 76-7

18. He became the Rector of Al-Azhar in 1929

19. Revue, Op. cit., pp 77-8

20. (அல் குரஆன் 5:48)

21. அல்-மவர்தி (அல்-அஹ்காம் போன்ற அதிகாரிகளுக்கு குறிப்பு வழங்கப்படுகிறது அல்-சுல்தானியா), அல்-கஸ்ஸாலி (இஹ்யா உலூம் அல்-தின்.) விரிவான விளக்கத்திற்கு உலமாக்களின் காட்சிகள் Arnold, T. Op. cit..

22. ஐந்தாவது கலீஃபா, முவியா, தனது மகன் யாசித்தை தனது வாரிசாக நியமித்தார் அவருக்குப் பின் வந்தவர். நபியின் பேரன் ஹுசைன் சவால் விடுத்தார் யாசித்தின் கிலாஃபாவின் நியாயமின்மை மற்றும் அவரது வாழ்க்கையையும் அதிலேயே அர்பணித்தார். அதிகமான முஸ்லிம்கள் அதைத் தொடர்ந்து வந்த நூற்றாண்டுகளில் ஹுசைனின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்ற அக்கறை காட்டவில்லை.

23. Revue, Op. cit.. p 103

24. Ibid. p 108. மூன்றாம் குழுவின் அறிக்கையின் உரை இதில் காணப்படுகிறது Survey, Op. cit.. Appendix 4, pp 578-81.

25. Ibid.. p 106

26. Revue, Op cit, p 106

27. Revue, Op cit, p 106

28. Ibid. p 107.

29. பத்தி காணப்படுகிறது Revue, Op. cit., p 108, "De ce qui procede . . ." , and in the Survey, Op. cit., p 580, "இது மேலே இருந்து பின்வருமாறு."

30. தீர்மானத்தின் உரை Revue, Op. cit., p 118; Survey, Op. cit, pp 89-90

31. சி.எஃப். ஃபருகி, கமல்: "முஸ்லிம் ஒற்றுமைக்கான அணுகுமுறைகள்". பாகிஸ்தான் ஹொரைசன். Vol xxv, No 2, pp 3-12 இதில் கிலாஃபாவுக்கு மாற்றை அவர் விவரிக்கிறார், அல்லது பான்-இஸ்லாமியத்திற்கு, இஸ்லாமிய உலகளாவியவாதம் - இது முஸ்லிம்களின் பொதுவான நம்பிக்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகள் ஒற்றுமையை நம்பியுள்ளது. எவ்வாறாயினும், ஃபாருகி புறக்கணிக்கிறார் முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளிலிருந்து நியாயத்தன்மை கிலாஃபா நிறுவப்பட்டது மற்றும் அதன் மூலம் பெறப்பட்டது என்பது வெளிப்படையான உண்மை.

32. Faruki, Op. cit., pp 3-12

33. நான்கு மத்ஹபுஹலும் சமமாக செல்லுபடியாகும் என்று சுன்னத்வல்ஜமாத் அங்கீகரித்தனர்.

34. ஈரானிய இஸ்லாமிய புரட்சி வரை சவுதி-வஹாபிகள் வெற்றி பெற்றனர் இஸ்லாமிய தேசிய அரசுகளின் அனைத்து அரசாங்கங்களிடமிருந்தும் இந்த அங்கீகாரத்தை வென்றது. எவ்வாறாயினும், முஸ்லீம் மக்களிடையே கணிசமான மனக்கசப்பு இன்னும் உள்ளது

35. Revue, Op. cit.. p.128

36. Ibid.

37. இந்தியாவின் கிலாஃபா இயக்கம் என்பது முரண்பாடாக இருந்தது மே மாதம் கெய்ரோவின் கிலாஃபா மாநாடு புறக்கணிக்க வேண்டும் மற்றும் உலக முஸ்லீம் மாநாடில் ஜூன் மாதத்தில் மக்காவின் கலந்து கொள்ளுதல் குறிப்பாக இங்கு கிலாஃபா பற்றிய கேள்வி நிகழ்ச்சி நிரலில் இருந்து விலக்கப்பட்டிருந்தது.

38. அந்த கட்டுரைகள் இன்று வெளியிடப்பட்டால் மிகவும் சுவாரஸ்யமான வாசிப்பை உருவாக்கும்.

39. ஆங்கிலேயர்களுடனான ஹுசைனின் உறவுகள் பற்றிய குறிப்பு.

40. Revue, Op. cit.. pp. 128-131.

41. Revue, Op. cit.. pp 128-31

42. Revue, Op. cit..

43. உதாரணமாக, இரண்டு ரயில்வே கட்டும் திட்டத்திற்கு மாநாடு ஒப்புதல் அளித்தது கடுமையான எதிர்ப்பையும் மீறி ஜெட்டாவிலிருந்து மக்கா மற்றும் யான்புவிலிருந்து மதீனா வரை பாதைகள் ஹிஜாசின் பிரதிநிதிகளில் "மதரிதியான எதிர்ப்புகளைக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஒட்டகத்தை சார்ந்து வாழும் ஒரு நாட்டில் ரயில்வே கட்டுமானமா? என்றனார். " Revue, Op. cit.. p.193. சவுதி உலமாக்களில் ஒருவர் ரயில்வே மீதான தங்கள் ஆட்சேபனைகளை வெளிப்படுத்தியிருக்க விரும்பினார். அல்லாஹ் உருவாக்கிய போக்குவரத்து முறையை இடமாற்றம் செய்யும் மாற்ற என்று. சவுதி அதிகாரிகள் பின்னர் உணர்ந்திருப்பார்கள் இயற்கை போக்குவரத்தை பாதுகாக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம் இது இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட போக்குவரத்துடன் ஆபத்தான நவீன தொழில்நுட்பம் முன்வைக்கப்பட்டது.

44. இதில் தீர்மானத்தின் உரை Revue, Op. cit.. pp 207-8. எனிப்து, துருக்கி மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் வாக்களிப்பில் வாக்களித்தது.

45. டொயன்பீ படி:

"... 1914-18 போரின் விளைவுகளில் ஒன்று துருக்கியர்களை அகற்றுவதாகும் அரேபியா மற்றும் முழு தீபகற்பத்திலும் பிரிட்டிஷ் செல்வாக்கின் பரப்பை விரிவுபடுத்துதல் (Survey, Op. cit.. p 272)

ஆனால் இந்த தனித்துவமான மற்றும் முக்கியமான சாதனையில் என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம் நபி (ஸல்) அவர்களின் கட்டளை முதன்முறையாக சமரசம் செய்யப்பட்ட பிரிட்டிஷ் பதின்மூன்று நூறு ஆண்டுகளில், ஹுசைன் மற்றும் இப்னு சவுத் ஆகியோரால் ஆங்கிலேயர்கள் உதவினார்கள், உண்மையில் இருவரும் பிரிட்டனுக்கான தங்கள் சேவைகளுக்கு ஒரு விலையை கட்டளையிட்டனர். ஹுசைனின் அரபு படைகள் உண்மையில் துருக்கியர்களுக்கு எதிராக ஆங்கிலேயர்களுடன் போராடின. இப்னு சவுத்தின் கருணை நடுநிலைமை இந்த போராட்டத்தில் பிரிட்டனின் வெற்றிக்கான வாய்ப்புகளை மேம்படுத்தியது. 1920 வரை அவரது மாதாந்திரம் ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து பணம் செலுத்துதல் நிறுத்தப்பட்டது, ஹுசைன் சுமார் ஆறு மில்லியன் ஸ்டெர்லிங் பவுண்டுகள் பெற்றார். அதே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடமிருந்து மிகவும் சாதாரணமாக பெற்ற இப்னு சவுத் ஒரு மாதத்திற்கு 5000 பவுண்டுகள் என்ற விகிதத்தில் 350,000 பவுண்டுகள், அதை அப்படியே ஜிஸ்யா என்று விளக்கினார் (தார் பிரதேசத்தில் வசிக்கும் ஒரு பொருள் முஸ்லிம் அல்லாத மக்களால் செலுத்தப்படும் வரி அல்-இஸ்லாம்) ". Survey, Op. cit.. p.273.

1925 இல் டிரான்ஸ்ஜோர்டானுக்கு மான் மற்றும் அகபாவை இணைத்த பிரிட்டன் (டிரான்ஸ்ஜோர்டானில் உள்ள அதிகார சக்தி). முன்னாள் மன்னர் ஹுசைன் இணைப்புக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்த போதிலும் அவர் ரோம் நாடுகளில் உள்ள சைப்ரஸ்க்கு நாடுகடத்தப்பட்டார், மற்றும் இப்னு சவுத் உலக முஸ்லீம் மாநாடை ஏற்றுக்கொள்ள இணைப்பதை ஆதரித்து தீர்மானம் வழிவகுத்தது, பிரிட்டிஷ் நடவடிக்கை தெளிவாக ஒரு தவறான செயலாகும்.

இதில் சுவாரஸ்யமானது நபி (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) அவர்களின் கட்டளை சமரசம் செய்யப்படவில்லை ஹுசைன் மற்றும் இப்னு சவுத் ஆகியோருக்கு பிரிட்டிஷ் தவறான வழிகாட்டுதலில் ஒட்டோமான்

செல்வாக்கின் தீபகற்பத்தை அகற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர், அது இருக்கும் வரை பால்ஃபோர் பிரகடனம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முஸ்லீம் பாலஸ்தீனத்தில் சியோனிச அரசு நிறுவப்பட சாத்தியமில்லை. அகாபா ஹிஜாசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்திருந்தால், தற்போதைய மத்திய கிழக்கு மோதலில் சவூதி அரேபியா ஒரு முன்னணி மாநிலமாக இருந்திருக்கும் என்பதும் சுவாரஸ்யமானது. மான் மற்றும் அகாபா பிரிட்டிஷ் இணைப்பிற்கு ஒரு காரணம் ஒரு இடையக மண்டலத்தை உருவாக்குவதாக வரலாறு ஒரு நாள் வெளிப்படுத்தக்கூடும் இஸ்லாத்தின் கொந்தளிப்பான இதயப்பகுதிக்கும் பாலஸ்தீனத்தில் உள்ள யூத தேசிய இல்லத்திற்கும் இடையில் பால்ஃபோர் பிரகடனம் நிறைத்ததை உருவாக்கியது. இடையில் ஒரு நேரடி மோதல் என்பது தெளிவாக இருக்க வேண்டும் ஹிஜாஸ் (இப்போது சவூதி அரேபியாவின் ஒரு பகுதி) மற்றும் பாலஸ்தீனத்தில் உள்ள யூத தேசிய இல்லம் (இப்போது இஸ்ரேல் அரசு) கட்டுப்பாடற்ற இஸ்லாமிய உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும், இது இன்னும் ஒரு காரணியாகும் சியோனிச அரசின் பிழைப்புக்கு ஒரே கடுமையான அச்சுறுத்தலாக உள்ளது.

46. அதை வலியுறுத்துவது தவறு (கராச்சியின் உலக முஸ்லீம் மாநாடு இப்போது செய்வது போல) 1931 இல் ஜெருசலேமில் நடைபெற்ற இஸ்லாமிய மாநாடு உலகின் இரண்டாவது அமர்வு முஸ்லீம் மாநாடு (1926 இல் மக்காவில் முதன்முதலில் நடைபெற்றது). முதலில் ஜெருசலேம் 'உலக முஸ்லீம் மாநாடில் 'இருந்து வேறுபட்ட ஒரு பெயரை மாநாடு தேர்ந்தெடுத்தது. மாநாடின் சட்டத்தின் ஒரு பிரிவு அதற்கு 'பொது இஸ்லாமிய மாநாடு' (அல்-முத்தமர் அல்-இஸ்லாமி அல்-ஆம்). என்று பெயரிட்டது இரண்டாவதாக, மாநாடு அதன் சொந்த சட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டது - உலக முஸ்லீம் மாநாடின் சட்டம் வேறுபட்டு இருந்தது.

47. முஹம்மது அலி ஜவஹர் உண்மையில் அவர் பங்கேற்ற இந்தியா குறித்த வட்ட மேசை மாநாட்டில் லண்டனில் இறந்துவிட்டார். அவரை ஹராம் அல்-ஷெரீப் அடக்கம் செய்ய பாலஸ்தீனியர்கள் முடிவுசெய்தனர் ஓரளவுக்கு அவரது மகத்துவத்தை அங்கீகரிப்பதற்கும், ஓரளவு சியோனிசம் மற்றும் பிரிட்டிஷ் 'ஆணை'. எதிரான போராட்டத்தில் வெல்வதற்கும் இந்திய ஆதரவு தேவையிருந்தது.

48. 27 வது ராஜாப், அல்-அக்ஸா மசூதி மற்றும் அழுக்கை சுவர் ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒரு முக்கியமான தொடர்பு உள்ளது, இஸ்லாமிய உலகில் உணர்ச்சிகளை மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக நகர்த்தும் இணைப்பு. இந்த விளக்கம் பின்வருமாறு: குர்ஆனின் பதினேழாம் அத்தியாயம், என்ற தலைப்பில் 'பானி இஸ்ரேல் ', ஒரு வசனத்துடன் தொடங்குகிறது, இது அற்புதமான இரவு பயணத்தை குறிக்கிறது நபிகள் நாயகம் மஸ்ஜித் அல் ஹராம் (புனித மசூதி, மக்கா) முதல் மஸ்ஜித் அல்-அக்ஸா (தொலைதூர மசூதி, ஜெருசலேம்) இதன் முன்னோடிகள் வசனத்திற்கு, அல்லாஹ் கருணைபுரிகிறான், அவனுடைய அத்தாட்சிகளை அவருக்கு காண்பிக்கும் வகையில் பயணத்தில் அழைத்துச் சென்றான்.

அல்-அக்ஸாவுக்கு வந்ததும் அவர் ஒரு தொழுகையை வழிநடத்தினார் என்று ஹதீஸ் இலக்கியம் கூறுகிறது அனைத்து நபிமார்களும் பங்கேற்ற தொழுகை. பின்னர் அவர் விண்ணுலகில் பயணம் செய்து அல்லாஹ்வின் சிறப்பு முன்னிலையில் நுழைந்ததும் கவரவிக்கப்பட்டார். அழுகும் சுவர் அல்லது மேற்கு சுவர் ஹராம் அல்-ஷெரீப்பின் ஒரு பகுதியாக உருவானது மஸ்ஜித் அல்-அக்ஸா மற்றும் நபி விண்ணுலக பயணம் எந்த இடத்திலிருந்து தொடங்கியதோ அதில். இந்த பயணம் 27 ராஜாப்பில் நடந்தது என்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. (மிஷ்காட் அல்-மசாபி), ஜேம்ஸ் ராப்சன், லாகூர், எஸ். முஹம்மது அஷ்ரப், 1975, தொகுதி 2, ச. 23, புத்தகம் 26 பக். L264-70.

49. Gibb, H.A.R., "The Islamic Conference in Jerusalem in December 1931." Survey of International Affairs, London, Oxford University Press, 1935. p. 103.

50. Nielsen, A. "The Islamic Conference at Jerusalem." The Muslim World, October 1932, vol 22 p 348.

51. எகிப்தின் மன்னர் ஃபுவாட், குறிப்பாக, கிலாஃபாபற்றிய கேள்வி விவாதிக்கப்படும் வதந்திகளால் மிகவும் குழப்பமடைந்தார் மற்றும் கிராண்ட் முப்திக்கு கெய்ரோவிற்கு நேரில் சென்று, வாய்மொழி மற்றும் எழுத்துப்பூர்மாக கலீஃபாபற்றிய கேள்வி விவாதிக்கப்படாது என்று உத்தரவாதங்களை வழங்கி இருந்தார். மௌலானா ஷவுகத் அலிக்கு,

மறுபுறம், கிலாஃபாபற்றிய கேள்வி இல்லை என்று கூறி அப்துல் மஜீத்தை தொடர்ந்து கலீஃபாவாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார். (Arnold, T. Op. cit.. pp.241-4).

52. இஸ்லாமிய அமைப்பில் நாள் சூரிய அஸ்தமனத்தில் தொடங்கி பின்வரும் சூரிய அஸ்தமனத்தில் முடிகிறது. இவ்வாறு ரஜப் 27 (அல்லது லைலத்துல் மிராஜ்) டிசம்பர் 6 ஆம் தேதி சூரிய அஸ்தமனம் வரை தொடங்கவில்லை.

53. Gibb, H.A.R., Op. cit.. p.105. ஜெருசலேம் மாநாடு 1953 இல் புதுப்பிக்கப்பட்டது மூன்று மாநாடுகள் 1953, 1956 மற்றும் 1960 இல் நடைபெற்றன. இது 1960 க்குப் பிறகு மீண்டும் சந்தித்ததில்லை. இதற்கு ஒரு காரணம், ஜெருசலேம் மாநாட்டின் தலைவர் ஹஜ் அமீன் அல் ஹுசைனி, புத்துயிர் பெற்ற உலக முஸ்லீம் மாநாட்டின் தலைவரானார். பாக்கிஸ்தான் அரசு அரசியல் ஆதரவை மற்றும் சவுதி அரசாங்கத்தின் நிதி உதவி அனுபவித்ததிலிருந்து அவர் பிந்தைய அமைப்புடன் வேலை செய்ய விரும்பினார்

54. Gibb, Op. cit., p 102.

55. Nielsen, Op. cit.. p. 353.

56. Ibid..

57. Nielsen, Op. cit.. p 353.

58. அறிக்கையின் முழு உரை பாலஸ்தீனத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது (மேற்கத்திய அல்லது அழுகை சுவர்), கவுன்சில் 1931 இல் அட்டவணை 1 மற்றும் 2 ஆக உத்தரவு. சட்டரீதியான விதிகள் மற்றும் கட்டளைகளைப் பார்க்கவும் 1931. H M Stationery Office, London. 1932. pp. 462-6.

59. இந்த அணுகுமுறை 1948-1967 காலகட்டத்தில் மேலும் உறுதியாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது கிழக்கு ஜெருசலேம் ஜோர்டானிய கட்டுப்பாட்டில் இருந்தபோது. யூதர்கள் அழுகை சுவரில் பிரார்த்தனை செய்ய தடை விதிக்கப்பட்டது.

60. "அரபு நிலங்கள் ஒரு முழுமையான மற்றும் முழுவதும் பிரிக்க முடியாதது, மற்றும் எதை இயல்பு பிரிக்கின்றனவோ அவை உட்படுத்தப்பட்ட அங்கீகரிக்கப்படவில்லை அல்லது அரபு தேசத்தால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை ... " Gibb, Op. cit. p.107 fn.

61. Cf. Marmorstein, Emile: "Religious Opposition to Nationalism in the Middle East." International Affairs, July 1952, pp. 344-357.

62. மரபுவழி யூதர்களில் அறிஞர் பேராசிரியர் ஜேக்கப் டி ஹான் இருந்தார். அவர் சியோனிசத்தை கண்டித்ததால் அவர் சியோனிஸ்டுகளால் கொல்லப்பட்டார். ஒரு முக்கியமான இருபதுகளின் ஆரம்பத்தில் அவர் தனது பார்வையை பின்வருமாறு விளக்கினார்:

"வரலாறு தொடர்ச்சியான விபத்துக்கள் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? நான் நினைக்கவில்லை ... எங்கள் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்திய அதே ஆன்மீக குருட்டுத்தன்மையினால் சியோனிஸ்டுகள் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் யூத நாடுகடத்தலும், மகிழ்ச்சியற்ற தன்மையும் அவர்களுக்கு எதுவும் கற்பிக்கவில்லை. எங்கள் மகிழ்ச்சியின்மையின் உள்ளார்ந்த காரணங்களை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வதற்கு பதிலாக, அவர்கள் அதைத் தவிர்க்க முயற்சிக்கிறார்கள் அது, மேற்கத்திய அரசியல் சக்தியால் வழங்கப்பட்ட அஸ்திவாரங்களில் ஒரு 'தேசிய இல்லத்தை' உருவாக்குவதன் மூலம் ஆகும். அந்த 'தேசிய இல்லத்தை' கட்டியெழுப்பும் பணியில் மற்றொரு நபர்களை தங்கள் வீட்டிலிருந்து பறிக்கும் குற்றத்தை அவர்கள் செய்கிறார்கள். Asad, Muhammad, Road to Mecca. pp. 98-9.

63. நம்பிக்கையாளர்களே! யூதர்களையும், கிறிஸ்தவர்களையும் (உங்களுக்கு) நண்பர்களாக எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள். (உங்களை பகைப்பதில்) அவர்கள் ஒருவர் மற்றொருவருக்குத் துணையாக இருக்கின்றனர். உங்களில் எவரும் அவர்களில் எவரையும் (தனக்கு) நண்பராக்கிக் கொண்டால், நிச்சயமாக அவனும் அவர்களில் உள்ளவன்தான். நிச்சயமாக அல்லாஹ் (இந்த) அநியாயக்கார மக்களை (அவர்களின் தீய செயல்களின் காரணமாக) நேரான வழியில் செலுத்தமாட்டான். அல் குர்ஆன் (5:51)

64. The Near East and India. December 24, 1931. p 687

65. கமிட்டியின் அமைப்பு குறித்து ஷவுகத் அலி அதிருப்தி அடைந்து அதில் சேவை செய்ய மறுத்துவிட்டார். ஹஜ் அமீன் தனது பெரும்பான்மையைப் பயன்படுத்தி எதிரிகளில் திறமையான நபர்களை ஒதுக்கி வைத்திருந்தார்.

66. செயற்குழு வெற்றிகரமாக ஏழு வாரங்களுக்கு சவுதி அரேபியா மற்றும் ஏமன் இடையிலான போரை மத்தியஸ்தம் செய்தது. ஒரு ஒப்பந்தம் இறுதியில் போரை முடிவுக்கு கையெழுத்திட்டது.

67. அப்துல்லா யூசுப் அலி ஒரு இலக்கிய மேதை. குர்ஆனின் அவரது மொழிபெயர்ப்பு அற்புதமான இலக்கிய சாதனை. ஆனால் அவர் குர்ஆனில் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வழிகாட்டுதல் புரிந்துகொள்வதில் அவர் ஓரளவு அப்பாவியாக இருந்தார். அவரது உயர்ந்த மற்றும் அசைக்க முடியாத விசுவாசம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு மனநிலையை ஏற்படுத்தியது, இஸ்லாத்தின் பரிபூரண மதத்தை அல்லாஹ் மிக உயர்ந்தவனாக அனுப்பினான் என்பதே அடிப்படை உண்மை இதை அவர் தனி மற்றும் பொது வாழ்க்கையில் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. வங்கி வட்டியை ரிபா என்று அங்கீகரிக்கவும் அவர் தவறிவிட்டார். See M. A. Sharif's excellent biography of Abdullah Yusuf Ali entitled: 'Searching for Solace'. Islamic Book Trust. Kuala Lumpur. 1994. [Islamic Book Trust, 3 Lorang 1A/71G, Jalan Carey, 46000 Petaling Jaya, Malaysia].